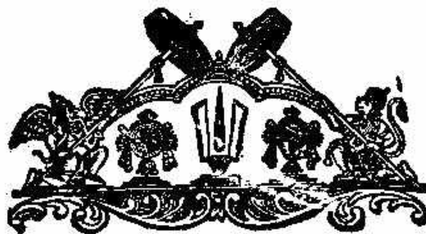

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீஸூக்திமாலா மலர்-18

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

சிறிய திருமடல் வ்யாக்யானம்

[திவ்யப்ரபந்தஸார வ்யாக்யானத்துடன்]

[ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடு]

[மூன்றாம் பதிப்பு]

பதிப்பாசிரியர் & கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி,

ஆசிரியர்:— ''ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஶனம்''

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளிவருகிறது.

விலை 30/- 1995 தபால் தனி

LIBRA OFFSET PRINTERS, THANJAVUR Ph. 22767

முகவுரை

திருமங்கையாழ்வார் அருளிய திவ்யப்ரபந்தங்களில் பெரிய திருமொழி முதலாவது. நிர்ஹேதுகக்ருபையால் அவன் தன்னைக் காட்டக் கண்ட ஆழ்வார், மாநஸாநுபவத்தாலே முதல் ப்ரபந்தமான பெரிய திருமொழியிலும், இரண்டாவது ப்ரபந்தமான திருக்குறுந்தாண்டகத்திலும் அவனை அநுபவித்தார்; அதில் திருப்தியுறாமல், வெளியிந்திரியங்களாலும் அவனைக்கண்டு, பேசிக் கட்டித் தழுவிப்பரிமாற வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு அதற்காக மூன்றாவது ப்ரபந்தமான திருவெழுகூற்றிருக்கையிலே திருக்குடந்தையிலே ஶரணம் புகுந்தார். அதனாலும் விருப்பம் நிறைவேறாமையாலே, "தன் ஸ்வரூபமாகிற பாரதந்திரியத்தை அழித்துக்கொண்டாவது அவனை வரவழைப்போம்" என்கிற த்வரை விஞ்சி, நாலாவது ஐந்தாவது ப்ரபந்தங்களாகிய சிறியதிருமடல், பெரிய திருமடல் என்னும் இரு ப்ரபந்தங்களை அருளி, ஆறாவதான திருநெடுந்தாண்டகம் என்னும் கடைசி ப்ரபந்தத்தில் அவனைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றுத் தலைக்கட்டியபடியைப் பேசுகிறார். மடலூருவது ஒரே கார்யமாகில், அதற்கு இரண்டு ப்ரபந்தங்கள் எதற்கு எனில்: சிறிய திருமடலாகிய முதல் மடலிலே க்ருஷ்ணன் விஷயமாக மடலூர்ந்தார்; அவன் காலாந்தரத்திலிருந்தவனாய், தானும் மடலெடுக்கக்கூடிய சுணைகேடனாகையாலே பலிக்கவில்லை என்று கொண்டு, நீர்மையின் எல்லைநிலமாகத் தம் காலத்திலேயே விளங்கிய அர்ச்சாவதாரத்திலே பெரிய திருமடலில் மடலெடுக்கையாலே இரு ப்ரபந்தங்கள் மடலாக அமைந்தன.

இந்த ஆறு ப்ரபந்தங்களில் முதலிரண்டு ப்ரபந்தங்களான பெரிய திருமொழியும், திருக்குறுந்தாண்டகமும், சரமப்ரபந்தமான திருநெடுந்தாண்டகமும் தவிர மற்றவை பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிய வ்யாக்யானங்களுடனும் எமது விவரணத்துடனும் ஏற்கனவே நம்மால் வெளியிடப்பட்டன. இப்போது சிறிய திருமடல் வ்யாக்யானம் மூன்றாம் பதிப்பாக வெளியிடப்படுகிறது. இதைத் தொடர்ந்து, ஏற்கனவே வெளியிடப்பெற்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்துடனும், நமது விவரணத்துடனும், அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிய விரிவான வ்யாக்யானத்தையும் சேர்த்து பெரியதிருமடலும் இரண்டாவது பதிப்பு வெளியிடப்படும்.

ராக்ஷஸ வருஷம்,
கார்த்திகையில்
கார்த்திகை

தாஸன்,

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

ஸுதர்ஶனம் ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

சிறிய திருமடல்

பக்கம்

தனியன்

1. முள்ளிச் செழுமலரோ(ர்) தாரான் முளைமதியம்
கொள்ளிக் கென்னுள்ளம் கொதியாமே—வள்ளல்
திருவாளன் சீர்க்கலியன் கார்க்கலியை வெட்டி
மருவாளன் தந்தான் மடல்.

---

16. காரார் வரைக்கொங்கைக் கண்ணார் கடலுடுக்கை
18. சீரார் சுடர்ச் சுட்டிச் செங்கலுழிப் பேராற்று (ப்) 1
20. பேரார மார்வில் பெருமா மழைக்கூந்தல்
நீரார வேலி நிலமங்கை யென்னும்இப் 2
22. பாரோர் சொலப்பட்ட மூன்றன்றே—அம்மூன்றும்
ஆராயில் தானே அறம்பொரு ளின்பமென்று— 3
24. ஆரா ரிவற்றி னிடையதனை யெய்துவார்
சீரா ரிருகலையு மெய்துவர்—சிக்கெனமற்று 4
26. ஆரானு முண்டென்பா ரென்பது தானதுவும்
ஓராமை யன்றே உலகத்தார் சொல்லுஞ்சொல் 5
ஓராமை யாமா றதுவுரைக்கேன் கேளாமே
காரார் புரவியேழ் பூண்ட தனியாழித் 6
28. தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு
ஆரா வமுதமங் கெய்தி அதில்நின்றும் 7
வாரா தொழிவதொன் றுண்டே; அதுநிற்க
30. ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே— 8
ஏரா ரிளமுலையீர் என்றனக் குற்றதுதான்
32. காரார் குழலெடுத்துக் கட்டிக் கதிர்முலையை 9
வாரார வீக்கி மணிமே கலைதிருத்தி
34. ஆரா ரயில்வேற்க ணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து 10
சீரார் செழும்பந்து கொண்டடியா நின்றேன் நான்
36. நீரார்கமலம்போற் செங்கண்மா லென்றொருவன் 11
பாரோர்க ளெல்லாம் மகிழப் பறைகறங்கச்
38. சீரார் குடமிரண் டேந்திச் செழுந்தெருவே 12

ஆரா ரெனச்சொல்லி யாடு மதுகண்டு
ஏரா ரிளமுலையா ரென்னையரு மெல்லாரும் 13
40. வாராயோ வென்றார்க்குச் சென்றேனென் வல்வினையால்
காரார் மணிநிறமுங் கைவளையுங் காணேன்நான் 14
42. ஆரானுஞ் சொல்லிற்றுங் கொள்ளேன் அறிவழிந்து
தீரா வுடம்பொடு பேதுறுவேன் கண்டிரங்கி 15
44. ஏரார் கிளிக்கிளவி யெம்மனைதான் வந்தென்னைச்
சீரார் செழும்புழுதிக் காப்பிட்டுச் செங்குறிஞ்சித் 16
தாரார் நறுமாலைச் சாத்தற்குத் தான்பின்னும்
46. நேரா தனவொன்று நேர்ந்தா ளதனாலும் 17
தீராதென் சிந்தைநோய் தீராதென் பேதுறவு
வாராது மாமை அதுகண்டு மற்றாங்கே 18
ஆரானும் மூதறியு மம்மனைமார் சொல்லுவார்
48. பாரோர் சொலப்படுங் கட்டுப் படுத்திரேல் 19
ஆரானும் மெய்ப்படுவ னென்றார்—அதுகேட்டுக்
காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்டேறிச் 20
50. சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா
வேரா விதிர்விதிரா மெய்சிலிராக் கைமோவா— 21
52. பேரா யிரமுடையா னென்றாள்—பேர்த்தேயும்
54. காரார் திருமேனி காட்டினாள்—கையதுவும் 22
சீரார் வலம்புரியே யென்றாள்—திருத்துழாய்த்
56. தாரார் நறுமாலை கட்டுரைத்தாள் கட்டுரையா 23
நீரேது மஞ்சேன்மின் நும்மகளை நோய்செய்தான்
ஆரானு மல்ல னறிந்தே னவனைநான் 24
58. கூரார் வேற்கண்ணீ ருமக்கறியக் கூறுகேனே
ஆரா லிவ்வைய மடியளப் புண்டதுதான் 25
60. ஆரா லிலங்கை பொடிபொடியா வீழ்ந்ததுமற்று
ஆராலே கன்மாரி காத்ததுதா னாழிநீர் 26
62. ஆரால் கடைந்திடப் பட்ட தவன்காண்மின்
ஊரா நிறைமேய்த் துலகெல்லா முண்டுமிழ்ந்தும் 27
64. ஆராத தன்மையனா யாங்கொருநா ளாய்ப்பாடிச்
66. சீரார் கலையல்குல் சீரடிச் செந்துவர்வாய் 28
68. வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு
70. ஏரா ரிடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய்ச் 29

சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை
வேரார் நுதல்மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு 30
72. நாரா ருறியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப்
போரார்வேற் கண்மடவாள் போந்தனையும்
பொய்யுறக்கம் 31
ஓரா தவன்போல் உறங்கி யறிவுற்றுத்
74. தாரார் தடந்தோள்க ளுள்ளளவும் கைநீட்டி 32
ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி அருகிருந்த
76. மோரார் குடமுருட்டி முன்கிடந்த தானத்தே 33
ஓரா தவன்போல் கிடந்தானைக் கண்டவளும்
78. வாராத்தான் வைத்தது காணாள் வயிறடித்திங்கு 34
ஆரார் புகுதுவா ரைய ரிவரல்லால்
நீரா மிதுசெய்தீ ரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால் 35
80. ஊரார்க ளெல்லாருங் காண வுரலோடே
தீரா வெகுளியளாய்ச் சிக்கென ஆர்த்தடிப்ப 36
ஆரா வயிற்றினோ டாற்றாதான்—அன்றியும்
82. நீரார் நெடுங்கயத்தைச் சென்றலைக்க நின்றுரப்பி 37
84. ஓரா யிரம்பணவெங் கோவிய னாகத்தை
வாரா யெனக்கென்று மற்றதன் மத்தகத்துச் 38
சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்—தன் சீதைக்கு
86. நேராவ னென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தானைக் 39
88. கூரார்ந்த வாளால் கொடிமூக்குங் காதிரண்டும்
90. ஈரா விடுத்தவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம் 40
சேரா வகையே சிலைகுனித்தான்—செந்துவர்வாய்
94. வாரார் வனமுலையாள் வைதேவி காரணமா 41
ஏரார் தடந்தோ ளிராவணனை ஈரைந்து
சீரார் சிரமறுத்துச் செற்றுகந்த செங்கண்மால் 42
96. போரார் நெடுவேலோன் பொன்பெயரோ னாகத்தைக்
98. கூரார்ந்த வள்ளுகிரால் கீண்டு குடல்மாலை 43
சீரார் திருமார்பின் மேற்கட்டிச் செங்குருதி
100. சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள்கொட்டி 44
ஆரா வெழுந்தா னரியுருவாய்—அன்றியும்
பேர்வாம னாகிய காலத்து மூவடிமண் 45
102. தாரா யெனக்கென்று வேண்டிச் சலத்தினால்
நீரேற் றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை 46

ஆராத போரி லசுரர்களுந் தானுமாய்க்
104. காரார் வரைநட்டு நாகங் கயிறாகப் 47
பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான் திருத்துழாய்த்
தாரார்ந்த மார்வன் தடமால் வரைபோலும் 48
106. போரானை பொய்கைவாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி
நீரார் மலர்க்கமலங் கொண்டோர் நெடுங்கையால் 49
நாரா யணாஓ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்!
வாராய் என்னாரிடரை நீக்கா யெனவெகுண்டு 50
108. தீராத சீற்றத்தாற் சென்றிரண்டு கூறாக
ஈரா வதனை யிடர்கடிந்தா னெம்பெருமான் 51
110. பேரா யிரமுடையான் பேய்ப்பெண்டீர் நும்மகளைத்
தீரா நோய்செய்தா னெனவுரைத்தாள்—சிக்கெனமற்று 52
112. ஆரானு மல்லாமை கேட்டெங்க ளம்மனையும்
போரார்வேற் கண்ணீ ரவனாகில் பூந்துழாய் 53
தாரா தொழியுமே தன்னடிச்சி யல்லளேமற்று
ஆரானு மல்லனே யென்றொழிந்தாள்—நானவனைக் 54
114. காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாப்
பேராப் பிதற்றாத் திரிதருவன் பின்னையும் 55
ஈராப் புகுதலு மிவ்வுடலைத் தண்வாடை
116. சோரா மறுக்கும் வகையறியேன் சூழ்குழலார் 56
ஆரானு மேசுவ ரென்னு மதன் பழியை
வாராமல் காப்பதற்கு வாளா விருந்தொழிந்தேன் 57
118. வாராய் மடநெஞ்சே வந்து மணிவண்ணன்
சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளித் 58
தாரான் தருமென் றிரண்டத்தி லொன்றதனை
120. ஆரானு மொன்றாதார் கேளாமே சொன்னக்கால் 59
ஆராயு மேலும் பணிகேட் டதன்றெனிலும்
போரா தொழியாதே போந்திடு நீ யென்றேற்குக் 60
122. காரார் கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்
வாராதே யென்னை மறந்ததுதான் வல்வினையேன் 61
124. ஊரா ருகப்பதே யாயினேன் மற்றெனக்கிங்கு
ஆராய்வா ரில்லை அழல்வாய் மெழுகுபோல் 62
நீரா யுருகுமென் னாவி நெடுங்கண்கள்
126. ஊரா ருறங்கிலுந் தானுறங்கா வுத்தமன்றன் 63

பேரா யினவே பிதற்றுவன் பின்னையும்
காரார் கடல்போலுங் காமத்த ராயினர் 64
ஆரே பொல்லாமை யறிவார் அதுநிற்க
128. ஆரானு மாதானு மல்ல ளவள்காணீர் 65
வாரார் வனமுலை வாசவ தத்தையென்று
ஆரானுஞ் சொல்லப் படுவா ளவளுந்தன் 66
பேராய மெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே
130. தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன் பின்போனாள் 67
ஊரா ரிகழ்ந்திடப் பட்டாளே மற்றெனக்கிங்கு
ஆரானுங் கற்பிப்பார் நாயகரே நானவனைக் 68
132. காரார் திருமேனி காணு மளவும்போய்ச்
சீரார் திருவேங் கடமே திருக்கோவல் 69
134. ஊரே மதிட்கச்சி யூரகமே பேரகமே
பேரா மருதிறுத்தான் வெள்ளறையே வெஃகாவே 70
136. பேராலி தண்கால் நறையூர் திருப்புலியூர்
138. ஆரமஞ் சூழ்ந்த வரங்கங் கணமங்கை 71
140. காரார் மணிநிறக் கண்ணனூர் விண்ணகரம்
சீரார் கணபுரஞ் சேறை திருவழுந்தூர் 72
காரார் குடந்தை கடிகை கடல்மல்லை
142. ஏரார் பொழில்சூ ழிடவெந்தை நீர்மலை 73
சீராரும் மாலிருஞ் சோலை திருமோகூர்
144. பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை 74
ஊராய வெல்லா மொழியாமே நானவனை
146. ஓரானை கொம்பொசித் தோரானை கோள்விடுத்த 75
சீரானைச் செங்க ணெடியானைத் தேன்துழாய்த்
தாரானைத் தாமரைபோற் கண்ணனை யெண்ணருஞ்சீர்ப் 76
பேரா யிரமும் பிதற்றிப் பெருந்தெருவே
148. ஊரா ரிகழிலு மூரா தொழியேன்நான் 77
வாரார்பூம் பெண்ணை மடல்.

கம்பர் பாடல்

149. ஊரா தொழியே னுலகறிய வொண்ணுதலீர்
சீரார் முலைத்தடங்கள் சேரளவும்—பாரெல்லாம்
அன்றோங்கி நின்றளந்தான் நின்ற திருநறையூர்
மன்றோங்க வூர்வன் மடல்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளை திருநறையூரரையர் அருளிச்செய்த
சிறியதிருமடல் தனியன்

முள்ளிச் செழுமலரோ(ர்) தாரான் முளைமதியம்
கொள்ளிக் கென்னுள்ளம் கொதியாமே—வள்ளல்
திருவாளன் சீர்க்கலியன் கார்க்கலியை வெட்டி
மருவாளன் தந்தான் மடல்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

(முள்ளிச்செழுமலரோர்) "ஶப்₃தா₃தி₃ விஷயங்களின் ஸந்நிதி₄யிலே மநஸ்ஸு பரிதபியாமல், ப₄க₃வத் ப்ராவண்யத்துக்கு அநுகூ₃ணமாகத் "திருமடல்" என்கிற தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄த்தை உபகரித்தருளுவதே" என்று ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ரேமமுடையாருடைய ஈடுபாடாயிருக்கிறது. அன்றிக்கே, ஸ்வவிஶ்லேஷத்தில் ஸாம்ஸாரிக

திவ்யப்ரபந்தஸாரம்

சிறியதிருமடல் தனியன் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை:—"ஶப்₃த₃ஸ்பர்ஶரூபரஸக₃ந்த₄ங்கள் என்னும் ஐந்து விஷயங்களின் முன்னிலையில் மனமானது கொதிப்பு அடையாமல், ப₄க₃வானிடம் ஈடுபடுவதற்குத் தகுந்ததாக "திருமடல்" என்னும் தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄த்தை உபகரித்தருளுவதே!" என்று ஆழ்வார் திருவடிகளில் அன்புடையாருடைய ஈடுபாட்டை வெளியிடுவதாயிருக்கிறது இப்பாட்டு. இந்த நிர்வாஹத்தில், ப₄க₃வத்₃ப₄க்தர்களுக்கு ப₄க₃வத்₃ விஶ்லேஷத்தில் உயிர் த₄ரிக்கைக்கு உபகரணமாயிருக்கிறது இப்பிரப₃ந்த₄ம் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே, ஆழ்வாரிடத்திலே ஈடு

பதவுரை: — **செழும்**—செழிப்புள்ள, **ஓர்** — ஒப்பற்ற. **முள்ளி மலர் தாரான்**–முள்ளிப்பூக்களாலே கட்டப்பட்ட மாலையை உடையவராய், **வள்ளல்**—கொடையாளியாய், **திருவாளன்**—(பகவத் கைங்கர்யமாகிற) செல்வத்தை உடையரரய், **மருவாளன்**—(கையில்) பொருந்திய வாளை உடையராய், **சீர் கலியன்**—கல்யாண குணங்களுடைய கலிகன்றியானவர், **முளை மதி அம் கொள்ளிக்கு**—உதிக்கிற சந்திரனாகிற அழகிய நெருப்புககு, **என் உள்ளம்**—என்னு டைய நெஞ்சு, **கொதியாமே**—பரிதபிக்காதபடி, **கார் கலியை**–கறுத்த கலிதோஷத்தை, **வெட்டி**—போக்கி, **மடல் தந்தான்**—"சிறிய திருமடல்" என்னும் திவ்யப்ரபந்தத்தைத் தந்தருளினர்.

விஷயங்களிலே மாநஸ்ஸு பரிதபியாதபடி ஸ்வப்ரஸா தத்தை ப்ரஸாதியாமல் தாம் மடலெடுக்க உபக்ரமித்த பாசுரமான மடலையே தந்துவிட்டாரென்றுகவுமாம்.

வ்யா:— (முள்ளிச்செழுமலரோர் தாரான்) தமக்கு அஸாதாரணமாய், அத்விதீயமாயிருக்கிற முள்ளிப்பூவைத் தாராகவுடையவரென்னுதல்; "வகுளத்தாரான்" என்னுமா போலே. அன்றிக்கே, "மலரோ" என்று பாடமான

பட்டவர்கள், அவரைப்பிரிந்து இதரவிஷயங்களில் உழன்று நோவுபடா மலிருக்க, தான் சூடிக்களைந்த முள்ளிச்செழுமலர் மடலைத் தாராமல், தாம் எம்பெருமான் விஷயமாக மடலெடுக்க ஆரம்பித்த ப்ரபந்த மான "*சிறிய திருமடல்*" என்னும் மடலையே தந்துவிட்டார் என்றும் நிர்வஹிக்கலரம்.

வ்யா:—(முள்ளிச்செழு மலரோர் தாரான்) திருமங்கை மன்ன னாகிற தமக்கென ஏற்பட்டதாய், ஒப்பற்றதாயிருக்கும் முள்ளிமலர் மாலையை உடையவர். "வகுளத்தாரானை" [திருவாசிரியத் தனி யன்] என்று நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுவதுபோல். (ஓர் தாரான்) ஒப்பற்ற மாலையை உடையவர். தன்னைப் பிரியவிட்டு நோவுபடுத் தும் எம்பெருமானுடைய துளவமாலையும், விஶ்லேஷத்தில் தாரகமான ஆழ்வார்மாலைக்கு ஒப்பாகாது என்று கருத்து. இது அவதாரிகை யில் முதல் நிர்வாஹத்துக்குப் பொருந்தும். இரண்டாவது நிர்வா

போது, நம் அபேக்ஷிதமான முள்ளிச் செழுமலர் மாலை யையோ தருகிறிலர் என்ருகவுமாம். மலரென்றது - மாலைக்கு உபலக்ஷணம். எதுக்காகத் தார் தரவேணுமென்னில்; (முளை மதியம் கொள்ளிக்கென்னுள்ளம் கொதியாமே) முளைத்தெழுந்த திங்கள் விரஹிகளாயிருப்பார்க்குத் தாப ஹேதுவிறே. "போந்த வெண்டிங்கள் கதிர் சுட மெலியும்" என்ருரிறே இவரும். நாட்டார்க்கும் அப்படியே, "**चन्द्रश्चण्डकरायते**" (சந்த்$_3$ரஶ்சண்ட$_3$ கராயதே) என்று சந்த்$_3$ர மண்ட$_3$லம் சண்ட$_3$மண்ட$_3$லமாயிருக்கை. "**तान्येवारमणीयानि**" (**தாந்யேவாரமணீயாநி**) முளைமதி அங்கொள்ளி என்னுதல், முளைமதியமாகிற கொள்ளியென்னுதல். அங்கொள்ளி -

---

ஹத்துக்குச் சேர 'முள்ளிச் செழுமலரோ தாரான்'' என்னும் பாட$_3$மு முண்டு. (முள்ளிச் செழுமலரோ தாரான்) ஆழ்வார்க்கு அடியா ரான நமக்கு இனியதான முள்ளிமலர்மாலை ஆழ்வார் நமக்குத் தருகின்றிலர். தம்மை நமக்கு அடியோமாக அறுதியிட்டிருக்கையாலே. அதற்குப் பிரதியாக சிறியதிருமடல் பிரபந்தமாகிற மடலையே தந்து விட்டார் என்கிருர்.

மடல்தரவேண்டியது எதற்காகவெனில்:—(முளைமதியம் கொள்ளிக்கென்னுள்ளங் கொதியாமே) முளைத்தெழுந்த சந்திரன் அன்புடையரைப் பிரிந்தவர்களுக்குத் தாபத்தை அளிக்குமன்றே. ஆகையால் முளைமதியமாகிற கொள்ளிக்கட்டை என்கிருர், இவ்வாழ்வாரும் ''போந்த வெண் திங்கள் கதிர் சுட மெலியும்'' [பெரிய திரு 2-7-3] என்று விரஹதசையில் எரிக்கும் சந்திரனை சூரியனுகவே அருளிச் செய்தாரன்றே. மற்றுள்ள உலகினர்க்கும், ''சந்த்$_3$ரஶ் சண்ட$_3$ கராயதே'' [சந்திரன் எரிக்கும் கிரணங்களையுடைய சூரியனுகிருன்] என்கிறபடியே சந்திரமண்டலம் சண்ட$_3$ (சூரிய) மண்ட$_3$லமாயிருக்கும்.

''யாநி ஸ்ம ரமணீயாநி தயா ஸஹ ப$_4$வந்தி மே।
 தாந்யேவாரமணீயாநி ஜாயந்தே மே தயா விநா ॥'' [ரா-கி 1-70]

[பிராட்டியோடிருக்கும்போது அழகியவையாயிருந்தவையே அவளைப் பிரிந்தபோது அழகற்றவையாகின்றன] என்ருரன்றே ராமபிரானும். (முளைமதியங் கொள்ளி) முளைமதியம் கொள்ளி - முளைமதியமாகிற கொள்ளி என்றும் கொள்ளலாம்; முளை மதியாகிற — அம் — அழகிய

அழகிய கொள்ளியெனனுதல். இது பஞ்ச விஷயத்துக்கு உபலக்ஷணம். "மல்லிகை கமழ்தென்றலீருமாலோ வண் குறிஞ்சி இசை தவருமாலோ" என்றும், "வாடை தண் வாடை வெவ்வாடையாலோ, மேவுதண் மதியம் வெம்மதியமாலோ, மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ" என்றுமிறே விஶ்லேஷத்தில் விஷயங்களின் பாதகத்வாகாரங்களிருப்பது. அதுதான் விஷயாநுகுணமாயிறே இருப்பது. ஆகையால், குளிர்ந்த சந்த்ரனைக்கொள்ளிபோலே கண்டு என் ஹ்ருதயம் பரிதபியாதே, ஆழ்வார் பண்ணின உபகாரமே! (வள்ளல் திருவாளன் சீர்க்கலியன்) வள்ளல்—

கொள்ளியென்றும் கொள்ளலாம். இங்கு "மதியம்" என்று சந்திரனைச் சொன்னது, விரஹத்தில் பாதிப்பவையான சந்திரன், மல்லிகை, குறிஞ்சிப்பண், வாடைக்காற்று, மலர்ப்பள்ளி என்னும் ஐந்து விஷயங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டு. "மல்லிகை கமழ்தென்றலீருமாலோ வண்குறிஞ்சி இசைதவருமாலோ" [திருவாய் 6–9–1] என்றும், "வாடை தண்வாடை வெவ்வாடையாலோ மேவுதண் மதியம் வெம்மதியமாலோ மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ" [திருவாய் 6–9–4] என்றுமன்றோ நம்மாழ்வார் பிரிந்தாரை பாதிக்கும் விஷயங்களைக் காட்டினார். ஶப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தாயிருப்பதுபோல இவையும் ஐந்தாயிருக்கும்படி. "முனைமதியங்கொள்ளிக்கு என்னுள்ளம் கொதியாமே முள்ளிச்செழுமலரோ தாரான்" என்று இரண்டாம் நிர்வாஹத்தில் முன்னேயும், "முனைமதியம் கொள்ளிக்கு என்னுள்ளம் கொதியாமே தந்தான் மடல்" என்று இரண்டு நிர்வாஹத்திலும் பின்னேயும் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேணும்.

(முனைமதியம் கொள்ளிக்கென்னுள்ளம் கொதியாமே தந்தான் மடல்) குளிர்ந்த சந்திரனைக் கொள்ளிபோலே கண்டு என் மனம் பரிதபிக்காதபடி ஆழ்வார் பண்ணின உபகாரமிருந்தபடியென்! இவ்வுபகாரம் செய்தவர்தான் யாரென்னில்: (வள்ளல் திருவாளன்) வள்ளல் — சிறந்த கொடையாளி; பகவானும் உதவாத தசையில் உதவினவராகையாலே. திருவாளன் — பகவத் கைங்கர்யமாகிற செல்வமுடையவர். (வள்ளல் திருவாளன்) வள்ளலென்றால், வாரி வழங்குவதற்குச் செல்வம் வேணுமே; அச்செல்வத்தையும் உடையவர்

பரமோதா3ரர்; திருவாளன் - ப4க3வத் ப்ரத்யாஸத்தியாகிற ஐஶ்வர்யத்தையுடையவர். (வள்ளல் திருவாளன்) இவர் ஔதா3ர்யம் பண்ணுகைக்கு உடலான ஐஶ்வர்யம். (சீர்க் கலியன்) ப4க3வத்3 ப4க்த்யாதி3 கு3ணங்களையுடையவர். (கார்க்கலியை வெட்டி) கலிகன்றியாகையாலே அஜ்ஞாநா வஹமான கலியைக் கடிந்து. கலிதோ3ஷமிறே காம பரவஶராகிறது. அப்படி அப்ராப்த விஷயத்தில் காமம் வாராதபடி. (மருவாளன் தந்தான் மடல்) திருக்கையிலே மருவியிருக்கிற வாளையுடையவர், ப4க3வத் காமத்துக்கு அநு கு3ணமான திருமடலென்கிற தி3வ்ய ப்ரப3ந்த4த்தை உப கரித்தருளினர். (மருவாளன்) ப4க3வத3நுப4வத்திலுண்டான போ4க்3யதை வடிவில் தொடைகொள்ளலாம்படியானவர். "இவள் அந்தண்டுழாய் கமழ்தல்". மரு - பரிமளம். மருவு- மருவுதலாய், எம்பெருமானைக் கிட்டுகையை ஸ்வபா4வ மாக உடையவரென்றுமாம். அன்றிக்கே, சேதநரைக்

என்கிறார். செல்வம் இருந்தாலும் அதை வாரி வழங்கத்தகுந்த தா3யாளகு3ணம் வேணுமே வள்ளலாகைக்கு; அதுவும் உண்டென் கிறார்,—(சீர்க்கலியன்) தா3யாதி3கு3ணங்களை உடையவரான கலிகன்றி. மடல் தருவதாகில், முட்களை வெட்டி மடலைப்பறிக்கவேணுமே என் னில்,—(கார்க்கலியை வெட்டி) கறுத்ததான கலியாகிற முள்ளை வெட்டித்தந்தார் என்கை. கறுத்ததாகையாவது,—அஞ்ஞான இருளைத் தருவதாயிருக்கை. அஞ்ஞானமளிக்கும் கலியை வெட்டி னார் கலிகன்றியாகையாலே என்று கருத்து. முள்ளை வெட்ட வாள் வேணுமே; அது இவரிடமுண்டோ? என்னில்,—(மருவாளன்) மருவிய வாளை உடையவர். கையிலே பொருந்தியிருக்கும் வாளை உடையவர். "வாள்" என்றது ஸ்வாபதே3ஶத்தில் ஞானத்தைக் குறிக்கும். மெய்ஞ்ஞானக்கத்தியாலே அஞ்ஞானவிருளை வெட்டினார் என்று தாத்பர்யம். (மருவாளன்) 'மரு' என்று பரிமளத்தைச் சொல்லுமாகையாலே, ப4க3வத3நுப4வமாகிற நறுமணம் வடிவிலே முகரலாம்படியிருப்பவர். "இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்" [திருவாய் 8-9-10] என்ற திருவாய்மொழி காண்க. (மருவாளன்) மருவுதல் கிட்டுதலாகையாலே பரமபுருஷனைக் கிட்டுவதையே ஸ்வபா4வமாக உடையவர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, சேத னரை மருவி—தானே மேல் விழுந்து அணுகி—ஆள்கிறவர் என்று

கிட்டி ஆளுகிறவ ரென்றுமாம். ஆகையால் சேதநரைத் தம்படியாக்கவேண்டி மடலை உபகரித்தருளினர். மாலையைத் தாராதே மடலைத்தந்து விட்டார் என்ருகவுமாம்.

சிறிய திருமடல் தனியன் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மாம். ஆகையால் சேதனரை முன்னிச்செழுமலர்த் தாருடைய தம்மைப்போல் ஆக்குவதற்காக மடலை அருளினர். இரண்டாவது நிர்வாஹத்தில், "மாலையைத் தாராமல் மடலைத் தந்துவிட்டார்" என்பதாகவும் சொன்னலாம், இதன் கருத்து பின்வருமாறு:— ஆழ்வார்க்கு அடியாராகையாலே இவர்கள் ஆழ்வார் சூடிக்களைந்த முன்னிச்செழுமலர்மாலையை அபேக்ஷிக்கிருர்கள். "அன்னையும் அத்தனும் என்று அடியோமுக்கு இரங்கிற்றிலன்" [பெரியதிரு 3—7—7] என்னும் இவ்வாழ்வார் இவர்களுக்கு அடியாளுகத் தன்னை அறுதியிட்டிருக்கையாலே, சூடிக்களைந்த முன்னிச்செழுமலர் தாராமல் மடல் பிரபந்தத்தைத் தந்துவிட்டார் என்று கருத்து.

திவ்யப்ரபந்தஸாரம் தனியன் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம்

ப்ரவேசம்

கீழ் அநுபவித்தது ஜ்ஞாநாநுபவமாகையாலே பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து, அது கிடையாமையாலே திருக்குடந்தையிலே ஶரணம்புக்கார் திருவெழு கூற்றிருக்கையிலே; இப்படி ஶரணம் புக்கவளவிலும் நினைவு பூரியாமையாலே, இதுக்கு ஹேதுவென் என்னில்; எம்பெருமான் தான் அஜ்ஞன் அஶக்தன் அப்ராப்தனாய்த் தாழ்க்கிறதன்று; இத்தலையில் கர்த்தவ்யஶேஷமுண்டாய்த் தாழ்க்கிறதன்று. இனி விலம்பஹேது இரண்டு

திவ்யப்ரபந்தஸாரம்
சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம்

ப்ரவேசம்

திருக்குறுந்தாண்டகத்திலே "என் மனத்து வந்த விதியினைக் கண்டுகொண்ட தொண்டனேன் விடுகிலேனே" [1] முதலான இடங்களிலே மானஸமான ஜ்ஞாநத்தினால் பரமபுருஷனைக் கண்டு அநுபவித்தார். வெளியிந்திரியங்களாலே அவனைக்கண்டு கட்டித் தழுவிக்கொண்டு பரிமாறவேண்டும் என்று ஆசைகொண்டு, அது கிடைக்காமையாலே அது கிடைக்கைக்காகத் திருவெழுகூற்றிருக்கையிலே, "செல்வம் மல்குதென் திருக்குடந்தை. அந்தணர் மந்திர மொழியுடன் வணங்க, ஆடரவமளியில் அறிதுயிலமர்ந்த பரம நின்னடியிணை பணிவன்" என்று ஶரணம் புகுந்தபோதும் வெளியிந்திரியங்களால் அனுபவிக்கவேணும் என்னும் எண்ணம் ஈடேறாமையாலே, இதற்குக் காரணமென்ன? என்று ஆராய்ந்தார். ஸர்வேஶ்வரனான பரமபுருஷன் இவர் நிலையை அறியாதவனாகவோ, இவர் இருக்குமிடம் வர ஶக்தியில்லாதவனாகவோ, இவருக்குத் தகாதவனாகவோ இருக்கையால் காலம் தாழ்த்துகிறானல்லன்; ஶரணம் புகுந்த இவர்

தலைக்குமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, இனித்தாழ்க்கிறது கூடல் செய்ய நினையாமையாலே; ஆனபின்பு "இத் தலையை அழித்தாகிலும், முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளு வோம்" என்கிற த்வரையின் மிகுதியை, க்ருஷ்ணாவதா ரத்தில் குடக்கூத்திலே அகப்பட்டு, அவனைக் கிடையாமை யாலே மடலெடுக்கத் துணிந்தாளொரு பிராட்டியுடைய பாசுரத்தாலே ஸ்வதஶையை ஆவிஷ்கரிக்கிருர்.

மடலாவது "**तुल्यशीलवयोवृत्तां तुल्याभिजनलक्षणां**" (**துல்ய ஶீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜந லக்ஷணாம்**) என் கிறபடியே இருவரும் ஒத்த பருவத்தராய், பும்ஸ்த்வத் துக்கு ஏகாந்தமான அறிவு, நிறைவு, ஓர்ப்பு. கடைப்பிடி என்கிற குணங்களாலே அவனும் பூர்ணனாய், ஸ்த்ரீத் வத்துக்கு ஏகாந்தமான நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு

இனிச் செய்யவேண்டியதொன்றில்லாமையாலே அத்தாலும் தாமத மில்லை. தாமதத்திற்குக் காரணம் இருவரிடமும் இல்லாமலிருக்க, தாமதம் செய்வது இவரோடு கூடுவதென்று அவன் நினைக்காமை யாலேயே. ஆகையால் "தன் ஸ்வரூபமாகிற பாரதந்திரியத்தை அழித்துக்கொண்டாவது அவனை வரவழைத்துக்கொள்வோம்" என் கிற வேகமும் பிறந்து அவ்வேகத்தின் மிகுதியை, கண்ணனுயவ தரித்தபோது குடங்களையெடுத்து ஆடின கூத்திலே ஈடுபட்டு. அவனை அணைய முடியாமையாலே மடலெடுக்கத் துணிந்த ஒரு பிராட்டியுடைய பாசுரத்தாலே தன் நிலையை வெளிக்காட்டுகிருர் இப்பிரபந்தத்தில்.

'மடல்' என்பது யாதெனில்: "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம் । ராகவோऽர்ஹதி வைதேஹீம் தம் சேய மஸிதேக்ஷணா ॥" [ரா-ஸு 16—5] [ஒத்த குணம், வயது, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை உடையவளும், ஒத்த குலம், அழகு ஆகிய வற்றையுடையவளுமான சீதைக்கு ராமபிரானே தகுந்தவர். இவ ருக்கும் கறுத்த கண்களையுடைய அவளே தகுந்தவள்.] என்கிற படியே நாயகநாயகிகள் இருவரும் ஒத்த பருவத்தினராய், (ஆண் மைக்குரிய) அறிவு, மதிப்பு, ஆராய்ச்சி, உறுதி ஆகிய குணங்க ளாலே நாயகனும் நிறைந்தவனாய், (பெண்மைக்குரிய) நாணம் (லஜ்ஜை), மடம் (பவ்யதை), அச்சம் (பயம்), பயிர்ப்பு (பிரிவில் பேனி வெறுப்பது) என்னும் குணங்களாலே நாயகியும் நிறைந்த

என்கிற குணங்களாலே இவளும் பூர்ணையாய், இப்படி இருவரும் குறைவற்றவர்களாயிருக்க, தோழிமாரும் தானுமாக உத்யாநத்திலே பூக்கொய்யவென்று புறப்பட, அவனும் வேட்டைக்கென்று புறப்பட்டுச் சோலையிலே புகுர, தைவயோகத்தாலே கூடினதாகையாலே உயிர்த் தோழியுங்கூட அந்யபரையானவளவிலே, யாத்ருச்சிகமாக இருவருக்கும் த்ருஷ்டி பந்தம் பிறந்து, அதுவே அடியாக ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாக, "உந்மஸ்தகரஸமாகக் கலந்த கலவியாகையாலே, நற்கேட்டிலே இரண்டு தலைக்கும் அழிவுவரும்" என்று இத்தை முடிய நடத்தக் கடவதாகப் பார்தத தைவந்தானே பிரிக்க, இருவருடைய பந்துக்களும் "புனையிழைகளணிவுமாடையுடையும் புதுக் கணிப்பும் நினையும் நீர்மையதன்று" என்னும்படி இருவர் வடிவிலேயும் வேறுபாடுகண்டு இருவரையும் காவல் செய்ய, அதுவே அடியாக இவர்களாற்றுமை ஸதஸாத

வளாய், இப்படி இருவரும் நிறைந்தவர்களாயிருக்கும்போது, நாயகியானவள் தோழிகளும் தானுமாய்த் தோட்டத்தில் பூப்பறிப்பதற்காகப் புறப்பட, நாயகனும் வேட்டைக்கென்று புறப்பட்டு இச்சோலைக்குள் புக, இச்சேர்த்தியானது விதிவஶத்தாலே கூடியதாகையாலே உயிர்த் தோழியும் விதிவஶத்தால் வேறு காரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, நாயக நாயகிகள் இருவரும் கண்ணோடு கண் நோக்கிக்கொள்ள, அதுவே காரணமாகக் கலவி ஏற்பட, "இன்பம் தலைமண்டையிடும் படியாக ஏற்பட்ட கலவியாகையாலே, இது இடைவிடாமலே நடந்ததாகில், வெள்ளக்கேட்டால் பயிர்கள் அழிவதுபோலே, நாயக நாயகியர் இருவரும் இன்பமிகுதியைத் தாங்கமுடியாமல் அழிவர்; ஆகையால் பொறுக்கப்பொறுக்க அநுபவிக்கச்செய்ய வேணும்" என்று இவர்களுடைய சேர்த்தியை முடிவுவரையில் இடையூறில்லாமல் தலைக் கட்ட நினைத்த தெய்வமே இவர்களைப் பிரிக்க, நாயகநாயகிகள் இருவருடைய உறவினர்களும் "புனையிழைகளணிவும் ஆடையுடையும் புதுக்கணிப்பும் நினையும் நீர்மையதன்று" [திருவாய் 9—8—5] என்கிறபடியே இருவர் வடிவிலும் வேறுபாடு கண்டு, இருவரையும் காவலில் வைக்க, அதுவே காரணமாக இவர்கள் பிரிவாற்றுமை

மாகப் பனைக்கு எதிர்த்தலையைக் கிடையாமையாலே மற்றைத்தலை செய்யும் ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியாயிற்று மடலாவது.

இவர்கள் மடலெடுக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் என்னென்னில்: இவ்வுபக்ரமத்தைக்கண்டு இருவருடைய பந்துக்களும் கூட்டுதல்; அன்றியே, ராஜாக்கள் கூட்டுதல்; அன்றியே, இருவர் பந்துக்களும் இருவரையுங் கைவிட, / அலக்குப்போர்போலே ஒருவர்க்கொருவர் தஞ்சமாய்க்

நூறாயிரம் மடங்கு அதிகரிக்க, எதிர்த்தலையைக் கிட்டக்கப்பெறாமையாலே நாயகனோ நாயகியோ செய்யும் ஸாஹஸச் செயல் மடலாகும்.

ஸாஹஸச்செயலாவது என்னென்னில்: எதிர்த்தலையின் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை அழிக்க முற்படுவது. அதாவது,—நாயகனை ஒரு படத்திலே எழுதி, வைத்த கண் வாங்காமல் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு, நெய்யுண்ணாமல், பாலுண்ணாமல், நீராடி, மையிட்டெழுதாமல், குதிரையுருவிலேயான பனைமடலைப் பற்றிக்கொண்டு, அப் பனைமடற் குதிரையிலே உலகெல்லாம் ஊர்ந்து செல்வதாக பாவித்துக்கொண்டு, தலைவிரிகோலமாய், "இன்னான்—(பெண்ணாயிருந்தால் இன்னாள்)—என்னைக் கைவிட்டனன். அவன் அருளற்றவன்; அவன் கடியன்; கொடியன். அவன் செய்த தீச்செயல்களுக்கோர் எல்லையில்லை" என்றெல்லாம் தெருத்தெருவாகக் கதறிக்கொண்டு, கேட்டாரெல்லாரும் நடுங்கி இரங்கும்படியாகத் திரிந்து உழல்வதுதான் மடலூருகையாவது. எதிர்த்தலைக்குள்ள ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை இல்லைசெய்வது அவற்றை அழிப்பதேயாகுமன்றோ.

இந்த நாயகநாயகியர் இக்கொடுஞ்செயலாகிய மடலெடுப்பதைச் செய்வதற்குப் பயனென்ன? எனில்; இவர்கள் மடலெடுக்கத் தொடங்குவதைக்கண்டு நாயகநாயகியர் இருவருடைய பந்துக்களும் இவ்விருவரையும் சேரவைக்கக்கூடும். அல்லது மடலெடுப்பதைக் கேள்வியுற்ற அத்தேசத்து அரசன் சேரவிடக்கூடும். அன்றிக்கே இருவர் உறவினர்களும் இருவரையும் கைவிட, / ஆயுதக்குவியல்

/ அலக்குப்போராவது:— வீரர்கள் கத்தி, ஈட்டி முதலான தங்கள் ஆயுதங்களை ஒன்றுக்கொன்று தூரமாக நிறுத்திவைப்பதாலேற்படும் ஆயுதக்குவியல்.

கூடிப்போதல் ; அன்றிக்கே, "மடலெடுத்து எதிர்த் தலையைப் பெருமையாலே இத்தலை முடிந்தது" என்னும் ஏற்றத்தைப் பெற்றுப்போதல்; இவை ப்ரயோஜநமாக.

* வளவேழுலகில் தங்கள் அயோக்₂யதையை அநுஸந்தி₄த்து அகலும் ஸ்வபா₄வரான இவர்கள் இஸ்ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியில் இறங்குவானென்னென்னில்; மடலெடுத்து அத்தலையை அழிக்கப் புகுகிறார்களல்லர்களே; "ஊர்வன் மடல்" என்று—"चापमानय सौमित्रे" (சாபமாநய ஸௌமித்ரே)

பேரலே ஒருவருக்கொருவர் து₃ரரகரராய்க் கூடிப்போகலாம். இவை யொன்றுமில்லாவிடிலும், "மடலெடுத்தபின்பும் காதலனை—(அல்லது காதலியை) — பெறமுடியாமையால் நாயகி — (அல்லது நாயகன்) முடியநேரிட்டது" என்னும் பெருமையே பிரயோஜனமாகும்.

"வளவேழுலகில்" [திருவாய் 1–5] என்னும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரைப்போலே தங்கள் தாழ்மையை நினைத்து, 'மிகவுயர்ந்த பொருளான எம்பெருமானை நாம் அணுகினால் அவனுக்குத் தாழ்வாகும்' என்னும் எண்ணத்தாலே அவனை விட்டு அகலும் இயற்கையை உடைய இவ்வாழ்வார்கள் இக்கொடுஞ்செயலிலே ஈடுபடலாமோ? எனில்: கடைசி வரையில் மடலெடுத்து எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபாதி₃களை அழிக்கப்போகிறவர்களல்லரே இவர்கள். "மாசறு சோதி" [திருவாய் 5—3] என்னும் திருவாய்மொழியிலே

"ஆணையென் தோழி உலகுதோறு அலர்தூற்றி, ஆம்
கோணைகள் செய்து குதிரியாய் மடலூர்துமே" என்றும்,

"யாம் மடலூர்ந்தும் எம் ஆழியங்கைப்பிரானுடை,
தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்" என்றும்

மடலூர்வதாக நம்மாழ்வார் ப₄யமுறுத்தியதுபோலே இவரும் "ஊரா தொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல்" என்றும் "உலகறிய ஊர்வன் நான் மன்னிய பூம்பெண்ணை மடல்" என்றும் ப₄யமுறுத்தி அவனை வரவழைக்க நினைத்தாரேயொழிய மடலூர்ந்து முடிக்கவில்லையே.

"சாபமாநய ஸௌமித்ரே! ஶராம்ஶ்சாஶீவிஷோபமாந் ।
ஸாக₃ரம் ஶோஷயிஷ்யாமி" [ரா-யு 21-22]

என்று வில்லைக்காட்டி வேலையை அச்சமுறுத்தினாற் போலே, அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளுகிற வர்களாகையாலே, தங்கள் துணிவைச் சொல்லவே அவன் வருமென்று சொல்லுகிறார்களத்தனையல்லது மடலெடுக்கிறார்களன்றிறே. அயோக்₃யரென்று அகன்ற தும், விலக்ஷண வஸ்துவென்று அநுஸந்தி₄த்திறே; கு₃ணாதி₄க்யமும் வைலக்ஷண்யமும் அநுஸந்தி₄த்தபடியாலே யிறே இவர்கள் ஆற்றமாட்டாதே வழியல்லாவழி போயா கிலும் பெறவேணும் என்று மேல்விழுகிறது.

இவர்களுக்குமொரு ஸ்வபா₄வமுண்டு;—தங்களை அநு ஸந்தி₄த்தபோது அயோக்₃யரென்று அகலுவர்கள். அவனை அநுஸந்தி₄த்தபோது தங்களையும் பாராதே மேல்விழு வர்கள்; அத்தலையை அநுஸந்தி₄க்கச்செய்தே இத்தலை தோன்றாதிறே; அத்தாலே மேல்விழுகிறார்கள்.

[லக்ஷ்மணா! வில்லையும் ஆஶீவிஷத்தையொத்த அம்புகளையும் எடுத்துவா. கடலை வற்றச்செய்கிறேன்] என்று ஸ்ரீ ராமபிரான் அம்பைக்காட்டி ஆழ்கடலை அச்சமுறச்செய்த செயல்போன்றது இது வும். அவனைப் பெறவேணுமென்பதில் தங்களுக்குள்ள உறுதியை உணர்த்தினால், அவன் தானாகவே ஓடிவருவான் என நினைத்துச் சொல்லுகிறார்களேயொழிய மடலெடுத்து முடிக்கக்கூடிய ப்ரக்ருதி களல்லரே இவர்கள். தங்கள் தாழ்வை நினைத்து அகன்றதும், ப₄க₃வத்₃விஷயத்தின் சிறப்பை அநுஸந்தி₄த்தன்றோ. அந்த கு₃ணப் பெருமையையும் விஷயச்சிறப்பையும் அனுஸந்தி₄த்தபடியாலன்றோ அதைப் பிரிந்திருக்கப் பொறுக்கமாட்டாமல் இவர்கள் ஸ்வரூபத் துக்குத் தகாத நோன்பு, மடல் முதலான செயல்களில் ஈடுபட்டு அவனைப்பெற விரும்புகிறது.

விஷயச்சிறப்பு ஒன்றே அகல்வதற்கும், கிட்டுவதற்கும் காரண மாமோ? என்னில், விஷயச்சிறப்பைப் பார்த்துவிட்டு, தங்கள் தாழ்மையையும் அநுஸந்தி₄க்கும்போது "நாம் கிட்டலாகாது" என்று அகலுவர்கள். அவனை அநுஸந்தி₄ப்பதிலேயே ஈடுபட்டிருக் கும்போது, தங்கள் தாழ்வை நினையாமல் அவனை அனுப₄விக்க முற்படுவர். ஆராவமுதமான அவனை அனுப₄விக்கும்போது தங்கள் தாழ்மை தோன்றாதன்றோ. அதனாலே மேல் விழுகிறார்கள்.

ஆனல் அவர்கள் பிராட்டிமார் பேச்சைப் பேசுவா னென்னென்னில், ஆத்ம ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தாலும், அநந்யார்ஹஶேஷத்வாதிகளாலும், அந்வயத்தில் தரிக்கையாலும், வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையாலும், ஜ்ஞாநம் விஶதமானல் இவ்வாத்ம வஸ்துவும் பிராட்டிமாரோடொக்குமாகையாலும், இவர்களும் * மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்களாகையாலே பிராட்டி பேச்சாலே பேசுகிருர்கள்.

"கடலன்ன கர்மத்தராகிலும் மாதர் மடலூரார் மற்றை யார்மேல்" என்று ஸ்த்ரீக்கள் புருஷர்கள்மேல் மடலூரக்கடவதல்லவென்று லக்ஷணங் காட்டிக்கிடக்கச் செய்தே, இப்பிராட்டி மடலூருவானென்னென்னில்; ஆஶை ஒருதலைக்கேயாய், ஒருதலை லக்ஷணப்படியே ஆஶையை

ஆயினும், தாமான தன்மையிலேயிருந்து பேசாமல், பிராட்டிமார் தஶையடைந்து பேசுவானென்? என்னில்: ஆத்மாவின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்கள் பெண்களினுடைய அஸாதாரணகுணங்களைப்போலே சிறந்து விளங்குகையாலும், முக்கியமாக அநந்யார்ஹஶேஷத்வம், அநந்யஶரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம் என்னும் பதிவிரதைக்குரிய குணங்கள் ஆத்மாவுக்கும் பரமபுருஷனைக்குறித்து உண்டாகையாலும், விஶேஷித்து ஆழ்வார்களைப்போன்ற மஹான்கள் எம்பெருமானேடு கூடினல் தரித்து நின்றும், பிரிந்தால் தரியாமலுமிருப்பதாலும், முக்திதஶையில் ஞானம் விரிந்தால் இவ்வாத்மவஸ்துவும் பிராட்டிமாரைப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கையாலும், இவ்வாழ்வார்கள் இவ்வுலகிலிருக்கும்போதே • மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்களாகையாலே இங்கேயே பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யமுண்டாகையாலும் பிராட்டி பேச்சாலே பலகாலும் பேசுகின்றனர் ஆழ்வார்கள்.

"கடலன்ன காமத்தராகிலும் மாதர் மடலூரார் மற்றையார் மேல்" என்றும். "கடலன்ன காமமுழந்தும் மடலேருப் பெண்ணிற் பெருந்தக்கதில்" [திருக்குறள்-1137] என்றும் தமிழ்ப்பிரபந்தங்களிற் சொன்னபடியே ஸ்திரீகள் புருஷர்கள்மேல் மடலூரலாகாது என்று லக்ஷணம் சொல்லியிருக்கும்போது, பிராட்டி தஶையை அடைந்த இவர் மடலூரலாமோ? எனில்: ஆண் பெண் இருவரில் வரம்பில்லாத ஆஶை ஆண்களுக்கேயாய், பெண்களுக்கு லக்ஷணவரம்புக்குட்பட்டு

மர்யாதையிலே நடத்தலாமாகில் அது செயயலாவது; ஆசைமிக்கார் மடலூருமத்தனை' என்னும் ஆர்ய மர்யாதையாலே மடலூர உபக்ரமிக்கிறார்கள்.

பின்னைத் தமிழர் செய்ததுக்கு ஹ்ருதயமென்னென்னில்; ராஜாஜ்ஞையிலே ஆசையை வரம்புகட்டப் பார்த்ததுக்கு ஹ்ருதயமேது என்று அறிந்ததில்லை.

மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்கள்,'அறிவுடையாராகில் அநுஷ்டிக்கக்கடவதல்ல' என்று அவர்கள் நிஷேதித்த காமத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்களோவென்னில்; அப்படி நிஷேதித்த காமமல்ல. "**निदिध्यासितव्यः**" (நிதித்யா

ஆசை அளவு பட்டுச் செல்லலாமாகில் அது நடக்கலசம். ஆனால் அப்படியில்லையே. ஆண் பெண் இருபாலர்க்கும் ஒக்க ஆசை வரம்பு கடந்து செல்வதையன்றோ காண்கிறோம். ஆகையால், ஆசைமிகுந்தவர் யாராயினும் மடலூரலாம் என்னும் வடமொழி மர்யாதையையொட்டி மடலூர ஆரம்பிக்கிறாள் இப்பிராட்டி.

ஆணுயினும் பெண்ணுயினும் ஆசை வரம்பு மீறுவது இற்கையாயிருக்க, தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களில் தமிழர் வரம்புகட்டியதற்குக் கருத்தென்ன? எனில், அரசராணையாலே ஆசையைக் கட்டுப்படுத்துவதுபோலே, லக்ஷணவரம்புகட்டிக் கட்டுப்படுத்த நினைத்ததற்குக் கருத்து என்னவென்று அறிந்தோமில்லை. "மானேக்கின் அன்ன நடையார் அலரேச ஆடவர்மேல், மன்னு மடலூராரென்பதோர் வாசகமும் தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு, அதனை யாம் தெளியோம் மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்" என்று இவ் வாழ்வாரே பெரிய திருமடலில் அருளிச்செய்கையாலே, தமிழர் பெண்ணின் ஆசைக்குக் கட்டுப்பாடு ஏற்படுத்தியது ஆசையின் இயற்கையை அறியாமல் செய்ததே என்று கொள்ளவேண்டும்.

மய்ர்வற மதிநலம்அருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வார்கள்,"அறிவுடையவர்களாகில். அவர்கள் காமநெறியைக் கடைப்பிடிக்கமாட்டார்கள்" என்று அறிவாளிகள் தடைசெய்த காமத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள் போலிருக்கிறதே என்னில்; இவர்கள் இப்பிரபந்தங்களிலே பற்றியிருப்பது அப்படித் தடைசெய்யப்பட்ட ப்ராக்ருதகாமமன்று. "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்

ஸிதவ்ய:) என்று வேதாந்தத்திலே விதிக்கிற பகவத் பக்தியைக் காமமென்கிறது; ஆகையாலே விஹிதமான வ்ருத்தி(பக்தி)யைக் காமமென்கிறது. "மடலெடுக்கை யாவது—தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் அவனுடைய புருஷோத்தமத்வத்துக்கும் சேருவதொன்றன்று; அவன் தானே வரக் காண்கைகாண் ஸ்த்ரீத்வமாவது" என்று விலக்குகிறவர்களைக் குறித்து, "மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களிலே அகப்பட்டு அபஹ்ருதசித்தையானேன்; 'அவன் தானே வருகிறுன், அவனுக்கு நிறக்கேடு விளைக்க வொண்ணுது' என்கிற இதுவும் செய்தற்றது. இனி மடலெடுத்து அவனைப் பெற்றல்லது தரியேன்" என்கிற தன் துணிவை, (விலக்குகிற பந்துக்களுக்குச்) சொல்லுகிறுள். மடலெடுக்கப்புக்கவள் விளம்பிக்கிறதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஹேதுக்களாலே பந்துக்களை இசைவிக்கைக்காகவும், குணாதிக வஸ்துவைக் கடுக அழிக்கலாகாதென்றும், வருகைக்கு அவகாஶ ப்ரதாநம் பண்ணுகைக்காகவும் விளம்பிக்கிறுள்.

யாஸிதவ்ய:" [ப்ருஹ 4-4-5] [கேட்கத்தக்கவனும், நினைக்கத்தக்கவனுமான பரமாத்மா தியானிக்கத்தக்கவன்; காணத்தக்கவன்] என்று உபநிஷத்துக்களிலே விதிக்கிற பகவத்பக்தியை இங்கு காமமென்கிறது. "அத்யந்த பரதந்திரையான உன் பெண்மைக்கும், அவனுடைய பேராண்மைக்கும் நீ மடலெடுக்கும் காரியம் ஒட்டாது. அவன் தானே வரக்கண்டிருக்கைதான் பெண்மைக்குரியது" என்று விலக்குகிற உறவினரைக் குறித்து, "அப்பரமபுருஷனுடைய தான நெஞ்சையிழுக்கும் செயல்களிலே ஈடுபட்டு நெஞ்சிழந்தேன். 'அவன் தானே வரட்டும். நாம் மடலெடுப்பது முதலான தகாத செயல்களைச் செய்து அவனுக்கு குணஹானியை விளைக்கக்கூடாது' என்னும் நிலையிலும் இருந்து பார்த்தேன். அப்படியும் வருகின்றிலன். என்னும் பிரிந்து உயிர்தரிக்க முடியவில்லை. இனி, மடலெடுத்து அவனைப்பெற்றலல்லது தரிக்கமாட்டேன்" என்கிற தன் துணிவைச் சொல்லுவதே மடலெடுப்பதாகும். மடலெடுக்கப்புகுந்த இவள், நேரே மடலெடுத்து முடிக்காமல் துணிவைச் சொல்லிக்கொண்டு 'காலதாமதம் செய்வதற்குக் காரணமென்னவெனில்: மடலெடுக்கவேண்டிய காரணங்களைச் சொல்லி, உறவினர்களைத் தன் செயலுக்கு இசையச்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

சிறிய திருமடல்

காரார்வரைக்கொங்கைக் கண்ணார் கடலுடுக்கை

பதவுரை:— கார் ஆர் வரை கொங்கை—மேகங்கள் நிறைந்து படியப்பெற்ற (திருமாலிருஞ்சோலையும் திருவேங்கடமுமாகிற) திருமலைகளை முலையாக உடையளாயும், *கண் ஆர் கடல் உடுக்கை*— பரந்த கடலைச் சேலையாகவுடையளாயும்,

---

வ்யா:— (காரார்வரையித்யாதி) "தாய்மார் தோழிமார் எல்லாரும் 'இத்துணிவு ஆகாதுகாண்' என்று விலக்கா நிற்கச்செய்தே, விலக்காதாளொருத்தியைப் பெறுவதே!; என்று கொண்டாடுவாரைப்போலே, புருஷார்த்தங்கள் சொல்லவேண்டுகையாலே, அவை பரிக்ரஹித்த சேதநரைச் சொல்லவேண்டி, அவர்கள் வர்த்திக்கிற பூமியைச் சொல்லப்புக்கு, அவ்வழியாலே அதுக்கு அபிமாநிநி யான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை வர்ணிக்கிறுள்.

செய்வதற்காகவும், குணச்சிறப்பு மிக்க அவனை அவஸரப்பட்டு அழிக்கலாகாது என்னும் நினைவாலும், வருவதற்கு அவகாச மளிப்பதற்காகவும் தாமதிக்கிருள்.

வ்யா:—(காரார் வரைக்கொங்கை...நிலமங்கை) இப்போது இப்படி பூமிப்பிராட்டியைக் கொண்டாடக் காரணம் என்னவெனில்: "தாய்மார் தோழிமார் ஆகிய அனைவரும் இம்மடலெடுக்கும் உறுதி உன் தன்மைக்குச் சேராதுகாண்!" என்று தடைசெய்துகொண்டிருக்கும்போது, தடைசெய்யாதவளான இப்பூமிப்பிராட்டியைப் பெற்று வைத்தோமே என்று கொண்டாடுவதுபோலே வர்ணிக்கிருள். மேலும், தாம் பற்றிய காமபுருஷார்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டிய இடத்தில், புருஷார்த்தங்கள் யாவையென்று சொல்லவேண்டியிருக்கையாலும், அவற்றைச் சொல்லும்போது அவற்றைப் பற்றும் சேதனரைச் சொல்லவேண்டுகையாலும், அவர்களைச் சொல்லும்போது அவர்கள் வாழும் பூமியைச் சொல்லவேண்டுகையாலும், இவ்வழியாலே பூமிக்கு அபிமானினியான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியை வர்ணிக்கிருள்.

(காரார் வரைக் கொங்கை) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு முலையாக மலைகளைச்சொன்னபடி; காரார்வரை என்கையாலே 'செறிந்து மேகம் படிந்த மலை' என்று மலைக்கு உயரம் சொல்லிற்று. மேகம் படிந்த மலையென்கையாலே முலைக்கண் கருத்திருந்தாற்போலே இருக்குமென்கை. மலைகளை முலையாக்கிச் சொல்லிற்றாகில், எம் மலைகளைச் சொல்லிற்றென்னில்; திருமலைகளிரண்டையும் முலையாகச் சொல்லிற்றென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று; "தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னுமிவையே முலையா" என்று பெரிய திருமடலிலே சொல்லிற்று. ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு மலை சொல்லுகிறதாகில் உயர்ந்த மேரு ப்ரப்ருதிகளைச் சொல்லாதே இவற்றைச் சொல்லுவா னென்னென்னில்; முலையாவது காந்தன் படுகாடுகிடக்கு மிடமிறே; அப்படியே எப்போதுமொக்க பகவத் ஸந்நிதி யுள்ள தேசமாகையாலே திருமலைகளைச் சொல்லிற்று.

(காரார் வரைக் கொங்கை) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாகிற பெண்ணுக்கு மலைகளை முலைகளாகச் சொன்னபடி. (கார் ஆர்ந்த வரை) என்கையாலே மேகங்கள் நெருங்கிப் படிந்த மலை என்று மலைகளின் உயரம் சொல்லிற்று. உத்தமஸ்த்ரீகளின் தனங்கள் பருத்து உயர்ந்து இருக்குமாகையாலே காரார்வரையைக் கொங்கையாக்குகிறுர். 'மேகம் படிந்தமலை' என்கையாலே முலைக்கண் கறுத்திருப்பதுபோலே இம் மலையுச்சியும் கறுத்திருக்கிறது என்கை. முலைகள் இரண்டன்றோ; மலைகளை முலைகளாகச் சொன்னால் எவ்விரண்டு மலைகளைச் சொல் லிற்று என்னில்,—"தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையு மென்னுமிவையே முலையா" என்று பெரிய திருமடலிலே இவ்வாழ் வாரே அருளிச்செய்கையாலே, திருமாலிருஞ்சோலைமலையையும், திருவேங்கடமலையையும் முலைகளாகச் சொல்லுகிருள். உத்தமநாயகி யான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு முலைசொல்லுகிறதாகில் மிகவுயர்ந்த மேருமலை முதலானவற்றைச் சொல்லாமல் இவற்றைச் சொல்லு வதேன்? எனில்: "நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்பா" "மலரான் தனத்துள்ளான்" "சங்கு தங்கு முன்கை நங்கை கொங்கை தங்கலுற்றவன்" என்று முலையானது மணவாளன் பற்றிக்கிடக்குமிடமாகையாலே, அதற்கேற்ப எக்காலத்திலும் பகவத்

சீரார் சுடர்ச் சுட்டிச் செங்கலுழிப் பேராற்று (ப்) 1.

சீர் ஆர் சுடர் சுட்டி— அழகிய கிரணங்களுடைய ஸூர்யனை திலகம் என்னும் ஆபரணமாகவுடையவளாயும், ***செம் கலுழி பேர் ஆறு*** — சிவந்து கலங்கியுள்ள பெரிய (காவிரி) ஆற்றை,

---

(வரைக்கொங்கை) முலைக்குக் காடிந்யம் ஸ்வபாவமாயிருக்குமிறே; அதுவும் சொல்லுகிறது.

(கண்ணார் கடலுடுக்கை) கண்ணார் கடலென்கையாலே — தர்ஶநீயமான கடலென்னுதல், இடமுடைத்தான கடலென்னுதல். இடமுடைத்தாகையாவதென்னென்னில்; ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குக் கொடுக்கும் கொய்சகமும் வைத்து உடுக்கலாம்படி பரப்பையுடைத்தாயிருக்கை. (கடலுடுக்கை) திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்துக்கீடாக உறுத்தாமே குளிர்ந்திருக்குமென்கை.

(சீரார் சுடர் சுட்டி) அழகிய சுடரையுடைய ஆதித்யன் இவளுக்குத் திலகமென்கை. அன்றிக்கே, அணிமிகு

ஸந்நிதியுள்ள இம்மலைகளை முலைகளாகச் சொல்லுவதே பொருத்தமுடைத்து. (வரைக் கொங்கை) உத்தம ஸ்த்ரீகளின் தனங்கள் கடினத்தன்மையை இயல்பாகக் கொண்டிருக்குமன்றோ. அதற்காகவும் மலையை முலையாகச் சொல்லுகிறது.

(கண்ணார் கடல்) காண்பவருடைய கண்களை நிறைவைச்செய்யும் கடல்; அதாவது காணத்தக்க கடல். அன்றிக்கே, 'கண்' என்று இடமாகையாலே, இடம் நிறைந்த கடல் என்றும் கொள்ளலாம். (கண்ணார் கடல் உடுக்கை) பூமிப்பிராட்டிக்கு மிக அழகிய கடல் நீலவர்ணச்சேலையாயிருக்கிறது. இடமுடைத்தான கடல் என்னும் போது பிராட்டிக்கு முந்தானையும், கொய்சகமும் வைத்து உடுக்கலாம்படி பரந்திருக்கிறது என்றபடி. (கடலுடுக்கை) திருமேனியின் மென்மைக்குத் தக்கபடி உறுத்தாமலும், குளிர்ந்துமிருக்கும் என்கை.

(சீரார் சுடர் சுட்டி) அழகிய கிரணங்களையுடைய சூரியன் இவளுக்குத் திலகமாவான். 'சுடர்' என்று கிரணங்களைச் சொல்லி சீரார்சுடர் என்று அவற்றையுடைய சூரியனைச் சொல்லுகிறது.

தாமரைக்கை ஆப₄ரணமாகக்கடவ தலைக்குத் தான் ஆப₄ரணமாகப்பெறுகையாலே வந்த சீர்மையாகவுமாம்.

(செங்கலுழிப் பேராற்றுப் பேராரமார்வில்) ஸஹ்யத்திலே வர்ஷிக்கச் சிவந்த கலக்கத்தை உடைத்தாகையாலும், மலையிலுண்டான பொன் முதலான ரத்நங்களை

''சீரார்'' என்றது கிரணங்களுக்கு விசேஷணம். சீர்மை நிறைந்திருக்கையாவது அழகு மிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே. ''சுடர்'' என்று நேரே சூரியனைச் சொல்லும்போது, ''சீரார்'' என்றது அவனுக்கு விசேஷணமாகிறது. சூரியனுக்குச் சீர்மையாவது:— ''அணிமிகு தாமரைக் கையை அந்தோ அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ யணியாய்'' [திருவாய் 10-3-6] என்கிறபடியே ப₄க₃வானுடைய திருக்கை ஆப₄ரணமாயிருக்கவேண்டிய பிராட்டியின் தலைக்குத் தான் ஆப₄ரணமாகப்பெறுகையாலே வந்த சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. ''ஆப₄ரணஸ்யாப₄ரணம்...வபுஸ்தஸ்யா:'' [விக்ரமோர்வசீயம்] [அவளுடைய மேனி ஆப₄ரணத்துக்கும் அழகுகொடுக்கும் ஆப₄ரணமாகிறது] என்றுப்போலே, ஆப₄ரணத்துக்கும் அழகு கொடுக்குமவர்களன்றோ பிராட்டிமார்.

(செங்கலுழிப் பேராற்றுப் பேராரமார்வில்) பேராறானது பிராட்டிக்கு மார்வாயிருக்கிறது. மார்பாகில் முலைகளுக்குக் கீழுள்ளதாய், சந்த₃னம், குங்குமம் முதலானவற்றால் பூசப்பட்டிருக்கவேண்டுமே, இங்கு அப்படியுண்டோ? எனில்:

''மலைத்தப் பிறந்திழிந்து வந்து நுந்து சந்தனம்
குலைத்தலைத்திறுந்தெறிந்த குங்குமக் குழம்பினோடு
அலைத்தொழுகு காவிரி'' [திருச்சந்த-54]

என்கிறபடியே, இதுவும் மலையிலே பிறந்து கீழிறங்கி வருவதாய், மலையிலுண்டான சந்த₃னம் குங்குமம் முதலானவற்றை அடித்து வருகையால் கலங்கிச் சிவந்தன்றோ இருப்பது, மார்வாகில் பெரிய முத்து ரத்தினமாலைகளாலே அலங்கரிக்கப்பெற்று விளங்குமே; இங்கும் அப்படியோ எனில்;

''............ஆளரியால்
அலைப்புண்ட யானை மருப்பும் அகிலும்
அணிமுத்தும் வெண்சாமரையோடு பொன்னி
மலைப்பண்ட மண்டத் திரையுந்து'' [பெரியதிரு 3-8-3]

பேரார மார்வில் பெருமா மழைக்கூந்தல்
நீரார வேலி நிலமங்கை யென்னுமிப் 2.

பேர் ஆரம் மார்வில்—சிறந்த ஹாரம் பூண்ட மார்பாக உடையளாயும், *பெரு மா மழை கூந்தல்* - பெருத்துக் கறுத்த மேகங்களைக் கூந்தலாக உடையவளாயும், ***ஆரம் நீர் வேலி***—ஆவரண ஜலத்தைக் காப்பாகவுடையவளாயுமிருக்கிற, ***நிலமங்கை என்னும்*** — ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியென்று சொல்லப்படுகிற,

---

உடைத்தாகையாலும், பூமியெங்கும் பரவிக்கொண்டு வருகையாலும், வி(க?)லங்கிக்கிடக்கிற ஆருகிற ஹாரம் கிடக்கிற மார்பையுடையவள். (பெரு மா மழைக் கூந்தல்) பெரு-பெருத்து, மா-கறுத்த, மழை-மேகங்கள்: நீர்கொண்டெழுந்த காள மேகத்திரளே இவளுக்கு மயிர்முடி; அதா

"சந்திரேடு மணியும் கொழிக்கும் புனற்காவிரி"
[பெரியதிரு 5-4-1]

"வேயின்முத்தும் மணியும் கொணர்ந்தார் புனற்காவிரி"
[பெரியதிரு 5-4-9]

**"சஞ்சச்சாமர சந்த்ரசந்தந மஹாமாணிக்ய முக்தோத்கராந்
காவேரீ லஹரீகரைர் விதததீ பர்யேதி"** [ர-ஸ்த 1-21]

[விளங்கா நின்ற சாமரங்களென்ன, பச்சைக் கருப்பூரமென்ன. சந்தன மரங்களென்ன, சிறந்த ரத்தினங்களென்ன, முத்துக்களென்ன இவற்றினுடைய குவியல்களை அலைகளாகிற கைகளால் ஏந்திக் கொண்டு பெருகுகிறது.] என்று திருமங்கையாழ்வாரும், பட்டரும் அருளிச்செய்தபடியே, இவ்வாறும் மலையிலுள்ள முத்துக்களையும், ரத்தினங்களையும் அடித்துக்கொண்டன்றோ வருகிறது. மார்பாகில் புரத்திருக்குமாபோலே இவ்வாறும் பூமியெங்கும் பெருகிப்பரந்து வருகிறபடி. "செங்கலுழிப் பேராறு" என்று பொதுவாகச்சொன்ன போதிலும், உத்தமநாயகியின் மார்வானது நாயகனை அணைத்துக் கிடப்பதையே தொழிலாக உடையதாகையாலே, இருபுறமும் அரங்க நகரப்பனை அணைத்துக் கிடக்கும் தெளிவிலாக்கலங்கல் நீராகிய காவிரியே இங்கு மார்வாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. (பெருமா மழைக் கூந்தல்) பெருத்துக் கறுத்த மேகங்களைக் கூந்தலாக உடையவள். நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகக் கூட்டமே இவளுக்கு மயிர்முடி.

வது - இந்த்ரதநுஸ்ஸும், மின்னும் கலம்பகன் சூடினாற் போலே இருக்கையாலே, மேகத்தை மயிர்முடியென்கிறது. காந்தனுக்கு தர்ஶநீயமாயிருக்கையும், ஒருகால் குலைத்து நுழுந்த விடாய் ஆறும்படியாயிருக்கையும்.

(நீராரவேலி) ஆவரணஜலமே இவளுக்குக் காப்பென்னுதல், மர்யாதையென்னுதல். குளிர்த்தியையுடைத்தான சந்தநத்தோபாதியாய் நாமத்தையுடைய

உத்தமப்பெண்களின் கூந்தல் கறுத்தும், அடர்த்தியாகவும், பல வர்ணக் கதம்பப்பூச்சூடியும், கணவனின் கண்களைக் குளிரச்செய்வதாகவும், அவன் ஒருதடவை (இம்மயிர்முடியைத்) தொட்டுக்கலைத்துக் கைவிட்டாலும் எல்லாத் தாபங்களும் ஆறும்படியாகவும் இருக்குமன்றோ. அப்படியே இப்பெருமாமழைக்கூந்தலும், பெருத்தும் கறுத்துமிருக்கிறது. இந்திரதநுஸ் என்னும் வானவில்லும், மின்னலுமாகிற பலவர்ணக்கதம்ப மாலையைச் சூடியுமிருக்கிறது. கண்களைக் குளிரச்செய்வதாகவும், ஒரு பாட்டம் மழை பொழிந்தால் ஸகல தாபங்களையும் ஆற்றுவதாகவுமிருக்கிறது. (பெருமாமழைக்கூந்தல்)

"கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ்சுருளின்
உள்கொண்ட நீல நன்னூல் தழைகொல் அன்று
மாயன்குழல்" [திருவாய் 7-7-9]

எனப்படும் "குழலழகர்" [நாச்-திரு 11-2] ஆன அவருக்குப் பொருத்தமான குழலழகியாயிருக்கிறாள் இப்பிராட்டி.

உத்தமநாயகியாகில் கட்டும் காவலுமாயிருப்பளே; அக்காவல் இவளுக்குண்டோ? எனில் உண்டென்கிறார் அடுத்தபடியாக.—(நீரார வேலி) ஆரம் நீர் வேலி. ஆரம்போல் இவ்வண்டத்தைச் சுற்றியிருக்கும் ஆவரணஜலம் ஆரநீராகிறது. ஆவரண நீர் என்பது ஆர நீராகச் சிதைந்ததென்பாருமுண்டு. ஆவரணஜலமாகிற பெரிய அகழியை ரக்ஷையாக உடையவள் என்றபடி. அன்றிக்கே, (நீரார வேலி) ஆரம் நீர் வேலி; 'ஆரம்' என்று சந்தனத்துக்குப்பெயர். 'நீர்' என்று நீர்மை, 'ஆரநீர்' என்று சந்தனம்போல் குளிர்ந்த தன்மையுடைய இப்பிராட்டியின் கற்பைச் சொல்லுகிறது. 'வேலி' என்பது வரம்பு அல்லது எல்லை. சந்தனம்போல் குளிர்ந்த கற்பை வரம்பாகவுடையவள் - தன் பெருமைக்கு எல்லையாகவுடையவள் இப்பிராட்டியென்கை. இவளுக்குக் கற்பாவது— " வாமனன் மண் "

பாரோர் சொலப்பட்ட மூன்றன்றே—அம்மூன்றும்
ஆராயில் தானே அறம்பொரு ளின்பமென்று— 3.

இப் பாரோர்—இந்நிலவுலகத்திலே உள்ளவர்களால், *சொலப்பட்ட*— சொல்லப்படுகின்ற புருஷார்த்தங்கள், *மூன்று அன்றே* — மூன்றல்லவா: ***அம்மூன்றும் ஆராயில்*** — அம்மூன்று புருஷார்த்தங்கள் எவையென்று ஆராய்ந்தால், *அறம் பொருள் இன்பம் என்று தானே*—தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்பனவாம்.

கற்பே இவளுயரத்துக்கு எல்லையென்கை. (நிலமங்கை யென்னுமிப்பார்) பூமியைச் சொல்லப்புக்கு அதுக்கு ப்ர காரியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியளவும் சொன்னபடி. (பாரோர் சொலப்பட்ட மூன்றன்றே) சிறியார் பெரியாரென்னுதே, விலக்ஷணர் அவிலக்ஷணர் என்னுதே, பூமியிலுண்டான

என்கிறபடியே அவனுக்கேயாயிருக்கை. ''சந்தனம்போல் குளிர்ந்த கற்பு'' என்கையாலே நாயகனுக்குத் தாபத்தைத் தரும் கற்பல்ல இவளுடைய கற்பு என்று தோற்றுகிறது. தாபத்தைத் தரும் கற்பாவது—தன் நாயகன் மற்ற மனைவியரிடம் பிரியம் வைப்பதையும் பொறுக்காதபடி அவனுக்கு ஆட்பட்டிருக்கை, இப்பிராட்டியோ வெனில் பெரியபிராட்டியாரும் பெருமாளும் கூடியிருக்கும்போது மாலை சந்தனம் முதலான உபகரணங்கள்போலே விளங்கி ஸாபத்ந்ய மற்றவளாயிருக்கையாலே, இவள் சந்தனம்போல் குளிர்ந்த கற்பை யுடையவளாகிறாள். இதுவே இவளுடைய பெருமைக்கு எல்லையா கிறது என்கை. இப்படிப்பட்டவள்தான் யார் என்னில் (நில மங்கை) பூமிதேவியே இவள் என்கை. (மங்கை) முற்கூறியபடி பெண்மைக்குரிய குணங்கள் நிரம்பியிருப்பவள் என்கை. (நிலமங்கை என்னுமிப்பார்) புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லப் புகுந்து, அதை அனுஷ்டிப்பாரைச் சொல்லுவதற்குமுன், அவர்களுக்கு இருப்பிட மான பூமியைச் சொல்லப்புக்கு அப்பூமிக்கு ப்ரகாரியான ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியளவும் சொன்னாராயிற்று. (இப்பாரோர் சொலப்பட்ட மூன்றன்றே) இப்பூமியிலுள்ளவர்களால் பற்றப்படும் புருஷார்த்தங்க ளாகச் சொல்லப்படுமவை மூன்றேயல்லவோ? (சொலப்பட்ட) சொல்லைச்சொன்னது, பற்றுகையாகிற செயலுக்கும் உபலக்ஷணம், (பாரோர்) சிறியவர், பெரியவர் என்னும் வாசியில்லாமல், உயர்ந் தார் தாழ்ந்தார் என்னும் வாசியில்லாமல், சேதனர் அனைவராலும்

சேதநர் பரிக்ரஹித்த புருஷார்த்தம் மூன்றன்றோ என்கை. அன்றே என்றபடியாலே – மோக்ஷமென்றொரு புருஷார்த்தம் உண்டன்று என்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

இப்பாரோர், (அம்மூன்றும் ஆராயில் தானே) இவற்றை ஆராயப்புகில், தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் கிடக்கிற காமமே புருஷார்த்தமென்றுதல்; ஏவகாரம் பாதத்தைப் பூரித்துக்கிடக்கிறதாய், ஆராயில்தான் என்றதாதல். (அறம் பொருள் இன்பமென்று) கீழே புருஷார்த்தத்தை மூன்றென்று சொல்லச்செய்தே இங்கெடுத்த

பற்றப்படும் புருஷார்த்தம் மூன்றேயன்றோ என்கை. (அன்றே) என்கையாலே, இம்மூன்றைத் தவிர நான்காமதான மோக்ஷம் என்றொரு புருஷார்த்தம் இல்லை என்னும் விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார். [பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் அச்சுப்பிரதிகளில் 'மோக்ஷமென்றொரு புருஷார்த்தம் உண்டென்னுமிடம் சொல்லுகிறது' என்று காண்கிறது. ''உண்டன்று என்னுமிடம்'' என்பதே சரியான பாடமாயிருக்கத்தகும். 'சிக்கென மற்றாராலுமுண்டென்பார்' என்று தொடங்கியுள்ள ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளையும், அவற்றின் வியாக்கியானத்தையும் காண்க.]

(அம்மூன்றுமாராயில் தானே) இவ்வுலகத்தார் அறம், பொருள், இன்பம் என்று தாங்கள் சொல்லும் இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தார்களாகில், எனக்கு இஷ்டமான 'காமம்' ஒன்றுதானே புருஷார்த்தமாயுள்ளது; அறம், பொருள் என்னும் மற்றையிரண்டும் அக்காமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதற்காகவே ஏற்பட்டவை என்று அறிவார்கள். 'தானே' என்றது தம் திருவுள்ளத்திலுள்ள 'காமம் தானே' என்றபடி. அன்றிக்கே, ''அம்மூன்றும் ஆராயில் தான்'' என்றாகி, ஏகாரம் பாதத்தை நிறைத்துக் கிடப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தபின் ஏற்படும் நிச்சயம் யாதெனில்: (அறம் பொருள் இன்பம் என்று) அறம் பொருள் இன்பம் எனப்படும் தர்மார்த்த காமங்களே அவையென்று ஏற்படும். கீழே ''மூன்றன்றே'' என்று மூன்றே புருஷார்த்தம் என்று சொல்லியிருக்கும்போது, இங்கு அறம் பொருள் இன்பம் என்று தனித்தனியே சொன்னதற்குப் பயன் என்னவெனில்: ''இம்மூன்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய்,

ஆரா ரிவற்றி னிடையதனை யெய்துவார்
சீரா ரிருகலையு மெய்துவர்—சிக்கெனமற்று 4.

இவற்றினிடை — இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களுள், *அதனை எய்து வார் ஆர் ஆர்* — அக் காம புருஷார்த்தத்தை அடைகின்றவர்கள் எவரெவரோ, *சீர் ஆர் இரு கலையும் எய்துவர்* — (அவர்கள்) சீர்மை பொருந்திய தருமம் அர்த்தம் என்கிற மற்றையிரண்டு பகுதிகளையும் அடைந்தவராவர்;

துக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; மோக்ஷம் இதினுள்ளே ஒன்றென்று சொல்லுவாருண்டாகிலும் என்று அவர்களுக்கு இடமறச் சொல்லுகிறாள். (ஆரார் இவற்றினிடை அதனை எய்துவார்) "நடுவணது எய்த இருதலையும் எய்தும்" என்று தமிழர் சொல்லுகிறபடியே சொல்லுகிறானென்று; இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, அதனை எய்துவாரென்று-தமக்கு உத்தேஶ்யமான காமத்தை எய்துவார் என்றபடி. ஆரார் இவற்றினிடை எய்துவார் என்கை

மோக்ஷமென்றொரு புருஷார்த்தமில்லாவிடிலும், இம்மூன்றுக்குள்ளே ஒன்றாய் மோக்ஷமிருக்கட்டுமே" என்று சிலர் சொல்லக் கூடுமன்றோ. அவர்களுக்கும் இடமில்லாதபடி தனித்துச் சொல்லுகிறாள். (ஆராரிவற்றினிடை அதனை யெய்துவார்) " நடுவணது எய்த இருதலையும் எய்தும் " [நாலடியார் — அறத்துப்பால் — அதிகாரம் 12] என்றவிடத்தில் தமிழ்ப்புலவர் "அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களில் நடுவிலுள்ள பொருளை அடைந்தவர்கள் முதலாவது மூன்றாவது புருஷார்த்தங்களான அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடைவார்கள், பொருள் இரண்டுக்கும் ஸாதனமாயிருப்பதால்" என்று சொன்னார். "அவற்றினிடையதனை எய்துவார் சீராரிருகலையுமெய்துவர்" என்னும் ஆழ்வாருடைய பாசுரம் கீழ் எடுக்கப்பட்ட தமிழர் பாட்டை ஶப்தத்தில் ஒத்ததேயாகிலும், அர்த்தம் அதுவன்று, இவருக்கு உத்தேஶ்யம் பொருளன்றாகையாலே. "அவற்றினிடை—இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களுக்குள், அதனை—(நான் பற்றிய) காமபுருஷார்த்தத்தை. எய்துவர் — அடைபவர், சீரார் இருகலையும் எய்துவார்—(அதற்கு ஸாதனமாயிருக்கும்) சீர்மை மிக்க அறம் பொருள் என்னும் இரு புருஷார்த்தங்களையும் அடைந்தவரேயாவர்" என்று இவருக்குக் கருத்து. (ஆரார் இவற்றினிடை

யாலே "பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலும்" என்னுமா போலே இப்புருஷார்த்த₂த்தை லபி₄ப்பார் ஜந்ம வ்ருத்தங் களால் குறைவுடையவரேயாகிலும் அவர்களும் சிலவரே! என்கிறார். (சீரார் இருகலையும் எய்துவர்) இத்தை லபி₄க்கும் ஸம்பத்தையுடையவர்கள் இதுக்குக் கலாமாத்ரமான த₄ர் மார்த்த₂ங்களிரண்டையும் லபி₄த்தராகக்கடவர். ஸாத்₄ யத்தை லபி₄த்தவர்கள் ஸாத₄நத்தையும் அநுஷ்டி₂த் தாராகக்கடவதிறே. இவற்றுக்குச் சீர்மை — இதுக்கு ஸாத₄நமாகையாலே. ஓரூருக்குப் போகவென்று ஒருவன் மநோரதி₂த்தால், அவ்வூரிலே அவனைக் கண்டால் நடுவு பட்ட வழியும் வந்தானாகக்கடவதிறே.

அதனை எய்துவார்) "ஆர் ஆர்" என்கையாலே இக்காமபுருஷார்த் த₂த்தை அடைந்தவர்கள் பிறப்பால் எவ்வளவு தாழ்ந்தவராயினும், ஒழுக்கத்தால் எவ்வளவு தாழ்ந்தவராயினும், இப்புருஷார்த்த₂த்தை அடையப்பெற்ற காரணத்தாலேயே மிகச்சிறந்தவர் என்கிறார். "பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் அவர்கண்டீர் பயிலும் பிறப் பிடைதோறு எம்மையாளும் பரமரே" [திருவாய் 3—7—1] என்றாற் போலே. (*சீரார்* இருகலையும் எய்துவர்) இக் காம புருஷார்த் த₂த்தை அடையப்பெற்ற, *சீரார்* - ஸ்ரீமான்கள், இதன் ஒரு கலா மாத்திரமாயிருக்கும் அறம், பொருள் இரண்டையும் அடைந்தவரே யாவர்கள். ஸாத்₄யமாகிய இன்பத்தை அடைந்தவர்கள், இதற்கு ஸாத₄னமான அறம் பொருள் ஆகிய இரண்டையும் இதற்கு முன் அடைந்தேயிருக்கவேண்டுமன்றோ. ஓர் ஊருக்குப் போகவேண்டு மென்று ஒருவன் ஆசைப்பட்டிருந்து, பிறகு அவனை அங்கு கண் டால், நடுவிலுள்ள வழியை அவன் கடந்தேயிருக்கவேண்டுமென்று ஸித்₂தி₂க்குமன்றோ. (*கலை*) பதினாறில் ஒரு பகுதி, காமத்தில் ஒரு பகுதி. காமத்தில் ஒரு பகுதிக்கே ஒப்பானவை மற்ற இரண்டு புருஷார்த்த₂ங்களும் என்று கருத்து. (*சீரார்* இருகலை) இவற்றுக் குச் *சீர்மை*யாவது, — மிகவுயர்ந்த காமபுருஷார்த்த₂த்துக்கு ஸாத₄ன மாயிருக்கும் பெருமை.

(சிக்கென மற்று ஆரானும் உண்டென்பார் என்பது தானதுவும்) உறுதியான வேறொரு மோக்ஷபுருஷார்த்த₂ம் உண்டு என்று சில பெயர் தெரியாத பேர்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்பதுவும். (சிக்கென)

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஆரானு முண்டென்பா ரென்பது தானதுவும்
ஓராமை யன்றே உலகத்தார் சொல்லுஞ்சொல் 5.
ஓராமை யாமா றதுவுரைக்கேன் கேளாமே
காரார் புரவியேழ் பூண்ட தனியாழித் 6.

ஆரானும்—அறிவில் குறைந்த யாரோ சிலர், ***சிக்கென மற்று உண்டு என்பார்***—நிலையான (மோக்ஷமென்று) மற்றொரு புருஷார்த்தம் இருப்பதாகச் சொல்லுவார்கள்; ***என்பதுதான் அதுவும்***—(அவர்கள் அப்படி) சொல்லுகிறதும், ***உலகத்தார் சொல்லும் சொல்***—உலகத்தவர்களாலே சொல்லப்படுகிற சொல்லையும் செயலையும், ***ஓராமை அன்றே***—ஆராயாமல் சொல்லுவதன்றோ. ***அது ஓராமை ஆம் ஆறு உரைக்கேன்***—அச்சொல் ஆராய்ச்சியற்றது என்னுமிடத்தை (உங்கட்குத் தெரியச்) சொல்லுகிறேன்; ***கேள் ஆமே***—(அதனை நீங்கள் காதுகொடுத்துக்) கேட்கக்கூடுமே? (கேளுங்கள்!) ***கார் ஆர் புரவி ஏழ் பூண்ட தனி ஆழி***—மேகமண்டலத்தில் செல்லுவதும், ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றதும் ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடையதுமான,

---

(சிக்கெனமற்று இத்யாதி) அல்பாஸ்திரமென்று இப்புருஷார்த்தங்களை தூஷித்து, ஆநந்தாவஹமாய், * அந்தமில் பேரின்பமாய், நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் உண்டென்பார்கள்; இப்படி காணவொண்ணுதே. அவர்கள் வசஸ்ஸமுத்ரத்திலே கேட்டுப்போமித்தனை என்கை. ஆரானும் என்கையாலே—அவ்யபதேஶ்யருமாய் அவ்யுத்பந்நருமாயிருப்பார் சிலரென்கை.

உறுதியானது. (மற்று உண்டு) இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களைக் காட்டிலும் வேறான மோக்ஷபுருஷார்த்தம் உண்டு; இம் மூன்றும் மிகத்தாழ்ந்தவை; நிலையல்லாதவை. ஆநந்தமளிப்பதாய், ''அந்தமில் பேரின்பம்'' [திருவாய் 10-9-11] எனப்படுவதான மோக்ஷ புருஷார்த்தம் உயர்ந்தது; நிலையானது — என்பவருடைய வீண் பேச்சும். (உண்டென்பார் என்பதுதானதுவும்) நேரில் பார்த்தவர் ஒருவருமில்லை; அவர்களுடைய வார்த்தைக்கடலிலே கேட்டுப் போகுமித்தனை. (என்பது தானதுவும்) கடல்போலே ப்ரளயமாக வார்த்தை சொல்லுகிறார்களேயொழிய உண்மையில் கானல்நீராக

அதுதானில்லையோவெனில்; (ஓராமையன்றே உலகத்தார் சொல்லும் சொல்) லோகபரிக்ரஹத்தை அவர்கள் ஆராயாமல் சொல்லுகிறார்களாமத்தனை; அதொன்று அல்ல என்கை. அவர்கள் அறியாமல் சொன்னாரம்படி என்னென்னில்: (ஓராமையாமாறு இத்யாதி) அவர்கள் அறியாமல் சொன்னார்களென்னுமிடம், என் உக்திமாத்ரத்தாலே அவர்கள் ப்ரமாணப்ரமேயம் இரண்டையும் அழிக்கிறேன்; நீங்கள் செய்யவேண்டுவது செவிதாழ்த்துத் தருமித்தனை.

(காரார்புரவி) அதுதான் உங்களுக்கேற்க உண்டேயென்று தோற்றிற்றே? (காரார்புரவி) மேகபதத்திலே

இருக்கிறது! (ஆரானும்) பெயர் சொல்லத்தகாதவர்களாய், அறிவிலிகளாயிருப்பார் சிலர் என்கை. புகழவானைப் பெறாத ரோஷம் இவனை நாஸ்திகவாதத்தின் எல்லைக்கு அழைத்துச்செல்லுகிறபடி.

மோக்ஷம் என்னும் அப்புருஷார்த்தமும் உண்மையில் இல்லையோ? என்னில்: (ஓராமையன்றே உலகத்தார் சொல்லும் சொல்) உலகத்தவருடைய சொல்லையும், செயலையும் ஆராயாமையாலன்றோ அவர்கள் மோக்ஷமுண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மையில் அது இல்லையே. (சொல்லும் சொல்) இது செயலுக்கும் உபலக்ஷணம். அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்யாமல் சொன்னார்கள் என்பது எப்படி? எனில்: (ஓராமை யாமாறு அது உரைக்கேன்) அது ஓராமையாமாறு உரைக்கேன். அவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை உலகவொழுக்கை ஆராயாமல் சொன்னது என்பதை விவரித்துக்காட்டுகிறேன். என் வார்த்தைகளைக் கொண்டே அவர்கள் சொல்லும் ப்ரமாணமான மாஸ்த்ரத்தையும் அந்த ப்ரமாணத்தால் அறியப்படும் ப்ரமேயமான மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தையும் அழிக்கிறேன். (கேளாமே) நீங்கள் செய்யவேண்டியது காதுகொடுத்துக் கேட்குமித்தனையே; கேட்டீர்களானால் நீங்களும் என் கட்சிக்குத் திரும்பிவிடுவீர்கள்.

''காதுகொடுத்துக் கேட்கிறோம்; சொல்லுங்கள்'' என்ன உரைக்கிறார்,—(காரார் புரவி) மேகமண்டலத்தில் நடையாடும் குதிரைகள், மேகமண்டலம் கண்ணுக்குத் தெரிகிறதே; அதிலே நடையாடும் குதிரைகள் ஏதேனும் கண்ணுக்குத் தெரிகிறதா பாருங்கள்! (காரார் புரவி) மேகமண்டலத்தில் குதிரை நடையாடுவது என்பது நட்கக்

தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு
ஆரா வமுதமங் கெய்தி அதில்நின்றும் 7.
வாரா தொழிவதொன் றுண்டே; அதுநிற்க

தேர் ஆர்—தேரிலே பொருந்தியிருப்பவனும், ***நிறைகதிரோன்***—நிறைந்த கிரணங்களையுடையவனுமான ஸூர்யனுடைய, ***மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு***—மண்டலத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு அதன் வழியே போய், ***அங்கு*** — வெகுதூரத்திலுள்ள பரமபதத்திலே, ***ஆரா அமுதம் எய்தி*** — பரம போக்யமான அம்ருதம்போன்ற பரம புருஷனைப் பெற்று, ***அதில் நின்றும் வாராதொழிவது ஒன்று உண்டே***—அப்பரமபதத்தில் நின்றும் என்றைக்கும் திரும்பி வராமல் அங்கேயே கிடப்பதென்கிற ஒருபொருள் பொருத்தமுடையதோ? ***அது நிற்க*** — அவ்விஷயம் ஒருபுறமிருக்கட்டும்;

குதிரை ஸஞ்சரிக்கையாவதென்? (புரவியேழ்) இரண்டல்ல, நாலல்ல, ஆறல்ல, எட்டல்ல, ஏழுகுதிரை பூண்கையாவதென்! (தனியாழித் தேரார்) பிள்ளாய்! இரண்டாதல் நாலாதலன்றிக்கே தனிச்சக்ரமாம்! பிள்ளாய்! ஆகாஶத்திலே ஒருவன் தேர் நடக்கையாவதென்? (நிறை கதிரோன்) ஒரு விளக்கின் ஸந்நிதியிலே விழிக்கமாட்டாத அதிக்ஷுத்ரன், உஷ்ண கிரணங்களால்

கூடியகாரியமா? (புரவியேழ்) சூரியன் தன் தேரில் ஏழு குதிரைகளைப் பூட்டியிருக்கிறான்; என்ன கட்டுக்கதை! இரண்டு, நாலு, ஆறு, எட்டு, என்றாற்போன்ற ஸமமான (இரட்டைப்படையான) எண்ணிக்கையுள்ள குதிரைகளுமல்ல: விஷமமான (ஒற்றைப்படையான) ஏழு குதிரைகளாம். ஏழு குதிரைகள்தான் பூட்டவேணுமோ? இரண்டு அல்லது நாலு அல்லது ஆறு அல்லது எட்டு அல்லது வேறு ஏதாவது எண்ணிக்கையுள்ள குதிரைகள் பூட்டினால் ஆகாதோ? (தனியாழித்தேர்) ஒரே சக்கரமுள்ள தேர், என்ன விந்தை! உலகத்தில் இரண்டு அல்லது நாலு சக்கரங்கள் பூட்டியே தேர்கள் ஓடுவதைக் கண்டிருக்கிறோம். சூரியனுடைய இவ்வாகாஶத்தேர் ஒற்றைச்சக்கரத்திலே ஓடுகிறதாம். இதனில் மிக்கோராயர்வுண்டே? (தேரார் நிறைகதிரோன்) ஒரு விளக்கைப் பார்க்கக் கண் கூசும்படியிருக்கும் மிகத்தாழ்ந்த இந்த ஜீவன் கொதிக்கும் கிரணங்களால்

பூர்ணனுயிருக்கிற ஆதி₃த்யனைச் சென்று கிட்டுகையாவ தென்? (மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு) ஒருவனை இங்கே உபாஸித்து, அவனுடைய ராஜகுலத்தாலே ஆதி₃த்ய மண்ட₃லத்தின் நடுவே போகிறனுமிறே! அங்கே ஏறப் போனுல் அவ்வழிப்போக்குத்தான் இங்குப்போலே இரண் டருகும் பணையாக நடுவே போகிறனேதான் என்கை. (ஆராவமுதமங்கெய்தி) திருநகறையூர் இங்கே, திருவாய்ப் பாடி இங்கேயாயிருக்க, ஆராவமுதமங்கேயாவதென்? என்கை. (அங்கெய்தி) பனைமடலும் திருநகறையூரும் இங்கேயாயிருக்கச்செய்தே, அங்கு எத்தைக் கொண்டு எத்தைப்-பெறுவது என்கை.

(அதில் நின்றும் வாராதொழிவதொன்றுண்டே) போனுல் பின்னை புநராவ்ருத்தியில்லையாம்! தன்னிச்சை₂ யின்றிக்கே இருக்கச் செய்தே, தன் கர்மத்தாலே நரகத்லை

நிறைந்திருக்கும் சூரியனைச் சென்று அடைவது நடக்கக்கூடியதா? (மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு) பரமாத்மாவை இங்கே உபாஸித்து. ராஜாதி₄ராஜனுன அவனை அண்டைகொண்ட பலத்தாலே சூரிய மண்டலத்தின் நடுவிலே இந்த ஜீவன் போகிறனும்; அங்கே போகும்போது, போகும் வழியானது சோலைசூழ் திருவரங்கமான கோயிலுக்குள் போகும் வழிபோல இரண்டு புறமும் மரக்கிளைகளால் மறைக்கப்பட்டு வெப்பம் படாமல் குளிர்ந்திருப்பதாய் அதன் நடுவே போகிறனே? கொடிய வெப்பத்தையுடைய சூரியமண்டலத்தின் நடுவேபோவது ஸாத்₄யமோ? (ஆராவமுதமங்கெய்தி) ஆராவமுதம் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் திருநறையூரும், அது ஓடியாடித்திரியும் திருவாய்ப்பாடியும் இங்கிருக்கும்போது ஆராவமு தத்தை அங்கே சென்று அடைவதாம்! இதென்ன அறிவுகேடு! (அங்கெய்தி) (மடலெடுத்து) அவனைப்பெறுவதற்கு ஸாத₄னமான பனைமடலும், அவனைப்பேணிப் பாதுகாக்கும் திருநறையூரும் இங்கே யிருக்கும்போது, அங்குபோய் எதைக்கொண்டு எதைப்பெறுவது?

(அதில் நின்றும் வாராதொழிவதொன்றுண்டே) அங்கு போனுல் மறுபடி இங்கு மீண்டு வரக்கூடாதாம்; இதுதான் மோக்ஷமாம்; இதை என் சொல்லிச் சிரிப்பது? தன் இஷ்டப்படி நடக்க சக்தி யில்லாமல் தன் கர்மவசப்பட்டு நரகத்தை அனுப₄விப்பவனுக்கும்

ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே— 8.
ஏரா ரிளமுலையீர் என்றனக் குற்றதுதான்

ஏர் ஆர் முயல் விட்டு—அழகிய முயலை விட்டு, ***காக்கை பின் போவதே***—(உபயோகமற்ற) காக்கையின் பின்னே தொடர்ந்து போவாருண்டோ? ***ஏர் ஆர் இளமுலையீர்***—அழகிய இளமுலைகளை யுடைய மாதர்காள்! ***என் தனக்கு உற்றது தான்***—எனக்கு நேர்ந்த நிலையைச் (சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்:)

அநுபவித்தவனும் மீளா நின்ருன்; இச்சையாலே ஸுகாநுபவம் பண்ணப்புக்கவன் மீளானும்! (ஒன்றுண்டே) இப்படிப்பட்டதொரு புருஷார்த்தம் உண்டென்று தோற்றியிராநின்றதோ உங்களுக்கு? என்கை.

(அதுநிற்க) அதுதான் உண்டாக, இல்லையாக, பிணக்கென்? என்கை. (ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே) ஸ்தூல ஸஞ்சாரியை விட்டு, *ஸூக்ஷ்ம* ஸஞ்சாரியைப் பற்றுவதே! ஸுஸங்கதமுமாய் உபயோக யோக்யமுமாயிருக்கிற வஸ்து கைப்பட்டிருக்க, இத்தை

திரும்பி இங்கு வர ஸ்வாதந்திரியமிருக்கிறது. தானே விரும்பி ஸுகமனுபவிக்கச் சென்றவன் மீண்டு வரமுடியாதாம்; இதென்ன மோக்ஷம் வேண்டியிருக்கிறது! (ஒன்றுண்டே) இப்படி எல்லா விதத்தாலும் பொருந்தாததாயிருக்கும் மோக்ஷம் என்னும் புருஷார்த்தம் உள்ளதென்று உங்களுக்குத் தோற்றுகிறதோ? நீங்களே ஆலோசியுங்கள் என்கிருள்.

(அதுநிற்க) அம்மோக்ஷ புருஷார்த்தம் இருந்தாலிருக்கட்டும்; இல்லாமற்போனாலும் போகட்டும்; வீண் விவாதமேதுக்கு? என்று கருத்து. (ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே) அது இருப்பதாக ஒப்புக்கொண்டாலும், அர்ச்சாவதாரத்தைவிட்டு அதைத் தேடுவது, சிறந்த முயலைவிட்டுக் காக்கையைத் துரத்தியோடுவதை ஒக்கும். (ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே) தரையிலிருக்கும் முயல் போன்றது அர்ச்சாவதாரம்; கிளையிலிருக்கும் காக்கைபோன்றது பரத்வம். முயலைப்பிடிப்பது எளிது; காக்கையைப் பிடிப்பது கடினம்: (ஏரார் முயல் — காக்கை) நன்ருகக் கைகூடியிருப்பதாய் உண்ணத் தகுந்ததாயிருக்கும் முயல் கையில் அகப்

உபேக்ஷித்து, கைப்படாதேயிருப்பதுமாய், கைப்படுவதொன்றென்று தெரியாதிருப்பதுமாய், கைப்பட்டாலும் உபயோகயோக்யமுமின்றிக்கே இருக்கிற வஸ்துவுக்கு வில்லெடுத்துத் திரிவதே! இதொரு சேதநக்ருத்யமோ? என்கிறார்.

(ஏராரிளமுலையீர்) நீங்கள் வடிவுபடைத்தது—வடிவழகாலுள்ள ப்ரயோஜநம் இங்கே கொள்ளுகைக்கன்றோ என்று கருத்து. "கொம்மை முலைகள் இடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல்" என்னக்கடவதிறே. இஶ்ஶரீரத்தைக் கொண்டு அவதாரங்களிலும், உகந்தருளின நிலங்களிலும் அடிமை செய்யாதே, தேஶாந்தரே காலாந்தரே தேஹாந்தரே பெறும்பேருகிறது என்னென்புதென்கை. (என்றனக்

பட்டிருக்க, அதை அநாதரித்து, கையில் அகப்படாமலிருப்பதாய், 'அகப்படக்கூடிய வஸ்து' என்னும் நிச்சயமுமில்லாமலிருப்பதாய், அகப்பட்டாலும் சமைத்துண்ணத் தகுதியில்லாததான காக்கையைப் பிடிக்க வில்லெடுத்துக்கொண்டு ஓடுவதே! இது அறிவுடையார் செயலோ? என்கிறார். அர்ச்சாவதாரம் முயல்போல் ஸுலபமாகவும் போக்யமாயுமிருப்பது; பரத்வம் காக்கைபோலே துர்லபமாய் போக்யமல்லாததாயிருப்பது. (ஏரார்முயல்) ஸௌலப்யம், போக்யத்வம் ஆகிய சிறப்பு மிக்க முயல்.

(ஏராரிள முலையீர்) அழகியதாய், இளம்பருவமுள்ள ஸ்தனங்களையுடைய தோழிகளே! நீங்கள் அழகிய வடிவு படைத்திருப்பது அவ்வழகாலுண்டாகும் பலனை இங்கேயே அனுபவிப்பதற்காகவன்றோ என்று கருத்து. "கொம்மை முலைகள் இடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல் இம்மைப்பிறவி செய்யாமே இனிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தானென்?" [நாச்-திரு 13-9] என்றன்றோ நம்மைப் போன்றார் சொல்லுவது. இந்த ஶரீரத்தைக் கொண்டு ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களுக்கும் அர்ச்சாவதாரங்களுக்கும் அடிமை செய்யாமல் மற்றொரு ஶரீரமெடுத்துப் பெறும் பயன் என்ன பயன்? (என்றனக்குற்றதுதான்) இப்பீடிகையெல்லாம் ஒருபுறமிருக்கட்டும்; "கஞ்சைக் காய்ந்த கருவில்லி கடைக்கணென்னும் சிறைக்கோலால் நெஞ்சூடுருவ ஏவுண்டு நிலையும் தளர்ந்து நைவேனை" [நாச்-திரு 13-3] என்றுப்போலே நான் மாறனம்பால் 1. (மன்மதன்

காரார் குழலெடுத்துக் கட்டிக் கதிர்முலையை 9.
வாரார வீக்கி மணிமே கலைதிருத்தி

கார் ஆர் குழல் எடுத்துக்கட்டி—கரிய நிறமுடைய கூந்தலை (அலைய வொண்ணுதபடி) மேலே தூக்கி முடித்து, ***கதிர் முலையை***—ஒளிமிக்க முலைகளை, ***வார் ஆர வீக்கி***—கச்சு நிறையும்படி நெருக்கிக் கட்டி. ***மணி மேகலை திருத்தி***—ரத்னங்களிழைத்த அரை நூல். மாலையை ஒழுங்குபட அணிந்து,

---

குற்றதுதான்) இதுவெல்லாங்கிடக்க நான் மறுபாடுருவப் பட்டதொன்று கேளுங்கள் என்கிருர்.

(காரார் குழல் இத்யாதி) என் உத்யோகமும் எதிரத் தலையைக் கையும் மடலுமாகக் காணப்போருங்கிடீர். (காரார் குழலெடுத்துக் கட்டி) நீலமணிபோலே நெய்த்து இருண்டு ப்ரமஹரமான குழலை எடுத்துக்கட்டி. மயிர்ச் செறிவாலும், பருவத்தாலும், ரூபத்தாலும் எடுத்துக்கட்ட அரிதாயிருந்தபடி. (எடுத்துக்கட்டி) அலையப் புறப்பட்டேனுகில், அவனை விலங்கிடலாங்கிடீர் என்கை. (கதிர் முலையை) யௌவநப்புகரால் மிக்க முலையை. (வாரார

அம்பாலே. 2. மால்தன் (கடைக்கண்) அம்பாலே) முன்னே பாய்ந்து பின்புறம் வெளிவரும்படி எய்யப்பட்டு அதனுல் பட்ட பாட்டைக் கேளுங்கள் என்கிருள்.

(காரார் குழலெடுத்துக் கட்டி) தான் என் கருநிறக் கூந்தலை எடுத்து முடிவதை அவன் கண்டானுகில் என்னைப் பெறுகைக்காக அவன் மடலெடுக்கத் துணிவான் கிடீர். (காரார் குழலெடுத்துக் கட்டி) நீலமாணிக்கம்போலே வழவழப்பாயிருப்பதாய், கருநிறமுள்ளதாய், காண்பாருடையவும் களைப்பைப் போக்கவல்லதான மயிர் முடியை எடுத்துக்கட்டி. (எடுத்துக்கட்டி) மயிரின் நெருக்கத்தாலும், மயிர் நெருங்கிவளரும்படியான இவளுடைய பருவத்தாலும், கட்டாமலிருக்கும்போது மிகவும் அழகாயிருக்கையாலும் எடுத்துக்கட்ட அரிதாயிருக்கிறபடி. (எடுத்துக் கட்டி) மயிரை முடியாமல் அலையும்படி புறப்பட்டேனுகில், அதனுலேயே அவனை விலங்கிட்டுவிடலாம் கிடீர் என்கை. கதிர் முலையை) யௌவனப் பருவத்தால் ஒளிவிடும் முலையை. (வாரார

வீக்கி) வார் ஸபூலமாம்படி வீக்கி என்னுதல், வாராலே ஆரக் கட்டி என்னுதல். கொல்லும் யானைக்கு முகபடா மிட்டாற்போலே, இக்கச்சுக் கிடந்ததில்லையாகில் அவனைப் பிச்சேற்றலாங்கிடீர் என்கிறாள். (மணிமேகலை திருத்தி) மணிமயமான மேகலாபரணத்தை அமைத்து. அதாவது— பிராட்டி யமுனையில் தெப்பமேற ஒருப்பட்டாற்போலே அவனுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினபடி. (ஆராரயில் வேற்கண்) அழகும் கூர்மையும் ஆர்ந்த கண். (அஞ்சனத்

வீக்கி) கச்சு நிறைவுபெறும்படி கட்டி. இவள் தனத்தின் ஸ்பர்ஶத்தாலே கச்சுக்கும் நிறைவேற்படுகிறபடி. ஆபரணத்துக்கும் அழகு கொடுப்பவளன்றோ. அன்றிக்கே, கச்சாலே அமுக்கிக்கட்டி. கண்டாரையெல்லாம் கொல்லும் கரட்டு யானையைப் பிடித்துப் பழக்கி முகபடாமிட்டுவைப்பதுபோலே, இதையும் இக்கச்சையிட்டுக் கட்டி வைக்காவிடில் அவனை எதிர்ப்பட்டவுடன் விழச்செய்யலாங்கிடீர்; கண்ணுற்றவுடன் கலங்கச்செய்யலாங்கிடீர். (மணிமேகலை திருத்தி) ரத்தினமயமான அரைநூல் மாலையை ஒழுங்காக அணிந்துகொண்டு.

“தத்ர ஶ்ரியமிவாசிந்த்யாம் ராமோ தாஶரதி: ப்ரியாம் |
ஈஷத் ஸம்லஜ்ஜமாநாம் தாமத்யாரோபயத ப்லவம் ||”

[ரா-அ 55-16]

[அங்கு ஸ்ரீதேவியைப்போல் நினைக்கமுடியாத அழகையுடையவளாய்; சிறிது வெட்கப்படுமவளாய், தனக்கு இனியவளான சீதாபிராட்டியை சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ஓடத்தின்மேல் ஏற்றினான்.] என்று சீதாபிராட்டி யமுனையிலே ராமலக்ஷ்மணர்கள் கட்டிய தெப்பத்திலே ஏறும்போது, அவளை ஏற்றிவிடுவதற்காக எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்ஶம் படப்போகும் ஸமயத்திலே ஈஷத் ஸம்லஜ்ஜமாநையாய் (சிறிது வெட்கமுற்றவளாய்) மிகவழகியவளாகத் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு தன்னழகையெல்லாம் அவனுக்குக் காட்டினாற்போலே, இப்பரகாலநாயகியும் அவன் நோக்கப்போகிற தன் திருமேனியைப் பலபடியாலும் திருத்தித் தன் அழகனைத்தையும் அவனுக்குக் காட்டுகிறாள். (ஆராரயில் வேற்கண்) 'ஆர்' என்று அழகு; “ஆரார்” என்றது - அழகு நிறைந்த என்றபடி. அயில் வேல்— கூர்மைமிக்க வேல். (ஆராரயில் வேற்கண்) அழகும் கூர்மையும்

வீக்கி) வார் ஸபூலமாம்படி வீக்கி என்னுதல், வாராலே ஆரக் கட்டி என்னுதல். கொல்லும் யானைக்கு முகபடா மிட்டாற்போலே, இக்கச்சுக் கிடந்ததில்லையாகில் அவனைப் பிச்சேற்றலாங்கிடீர் என்கிறாள். (மணிமேகலை திருத்தி) மணிமயமான மேகலாபரணத்தை அமைத்து. அதாவது— பிராட்டி யமுனையில் தெப்பமேற ஒருப்பட்டாற்போலே அவனுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினபடி. (ஆராரயில் வேற்கண்) அழகும் கூர்மையும் ஆர்ந்த கண். (அஞ்சனத்

வீக்கி) கச்சு நிறைவுபெறும்படி கட்டி. இவள் தனத்தின் ஸ்பர்ஶத் தாலே கச்சுக்கும் நிறைவேற்படுகிறபடி. ஆபரணத்துக்கும் அழகு கொடுப்பவளன்றோ. அன்றிக்கே, கச்சாலே அமுக்கிக்கட்டி. கண்டாரையெல்லாம் கொல்லும் கரட்டு யானையைப் பிடித்துப் பழக்கி முகபடாமிட்டுவைப்பதுபோலே, இதையும் இக்கச்சையிட்டுக் கட்டி வைக்காவிடில் அவனை எதிர்ப்பட்டவுடன் விழச்செய்யலாங்கிடீர்; கண்ணுற்றவுடன் கலங்கச்செய்யலாங்கிடீர். (மணிமேகலை திருத்தி) ரத்தினமயமான அரைநூல் மாலையை ஒழுங்காக அணிந்து கொண்டு.

"தத்ர ஶ்ரியமிவாசிந்த்யாம் ராமோ தாஶரதி: ப்ரியாம் |
ஈஷத் ஸம்லஜ்ஜமாநாம் தாமத்யாரோபயத ப்லவம் ||"

[ரா-அ 55-16]

[அங்கு ஸ்ரீதேவியைப்போல் நினைக்கமுடியாத அழகையுடையவளாய்; சிறிது வெட்கப்படுமவளாய், தனக்கு இனியவளான சீதாபிராட்டியை சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ஓடத்தின்மேல் ஏற்றினான்.] என்று சீதாபிராட்டி யமுனையிலே ராமலக்ஷ்மணர்கள் கட்டிய தெப்பத்திலே ஏறும்போது, அவளை ஏற்றிவிடுவதற்காக எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்ஶம் படப்போகும் ஸமயத்திலே ஈஷத் ஸம்லஜ்ஜமாநையாய் (சிறிது வெட்கமுற்றவளாய்) மிகவழகியவளாகத் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு தன்னழகையெல்லாம் அவனுக்குக் காட்டினாற்போலே, இப்பரகாலநாயகியும் அவன் நோக்கப்போகிற தன் திருமேனியைப் பலபடியாலும் திருத்தித் தன் அழகனைத்தையும் அவனுக்குக் காட்டுகிறாள். (ஆராரயில் வேற்கண்) 'ஆர்' என்று அழகு; "ஆரார்" என்றது - அழகு நிறைந்த என்றபடி. அயில் வேல் — கூர்மைமிக்க வேல். (ஆராரயில் வேற்கண்) அழகும் கூர்மையும்

ஆரா ரயில்வேற்க ணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து 10.
சீரார் செழும்பந்து கொண்டடியா நின்றேன்நான்

ஆர் ஆர் அயில் வேல் கண்—அழகு பொருந்திய கூரிய வேல் போன்ற கண்களிலே, ***அஞ்சனத்தின் நீறு அணிந்து*** — மைச் சுண்ணத்தை இட்டு, ***சீர் ஆர் செழு பந்து கொண்டு***—மிகவும் அழகிய ஒரு பந்தைக் கையிலே கொண்டு, ***நான் அடியா நின்றேன்***—நான் அடித்துக்கொண்டிருந்தேன்! (அப்படியிருக்கையில்),

---

தின் நீறணிந்து) அழகுக்கு இடுகிறதன்றிறே; மங்களார்த்த மாக அஞ்சனமிட்டு. (அயில் வேல் கண் அஞ்சனத்தின் நீறணிந்து) கடைந்த பத்திரத்திலே நெய்யிட்டாற்போலே.

(காரார் குழலெடுத்துக் கட்டி) குழலெடுத்துக் கட்டிற்றி லேனாகில், எதிர்த்தலையைக் கையும் மடலுமாகக் காண லாங்கிடீர் என்கை. (கதிர் முலையை வாரார வீக்கி) கொல் லும் யானைக்கு முகபடாமிட்டாற்போலே முலையின் அழ

நிறைந்த கண் என்றபடி. (அஞ்சனத்தின் நீறணிந்து) இவளுடைய கண்களுக்கு அழகு செய்யவேண்டிய அவசியமில்லையன்றோ; ஆகை யால் மங்களத்தின் பொருட்டு மையிட்டு. (அயில் வேற்கண் அஞ் சனத்தின் நீறணிந்து) சாணையிலிட்டுக் கடைந்த ஆயுதத்தின்மேல், துருப்பிடிக்காமலும் கூர்மை மழுங்காமலுமிருப்பதற்காக நெய்யிடுவது போல் கூரிய வேல்போன்ற கண்ணிலே மையிட்டபடி.

இவள் செய்த ஒவ்வொரு காரியமும் இவளுடைய பெண்மைக்கு ஏற்றனவாயிருப்பது. இக்காரியங்களை இவள் செய்யாமல் அடக்க மின்றிப் புறப்பட்டிருந்தாளாகில், இவளுடைய அவயவஸமுதாய ஶோபையைக்கண்டு அவன் இவளைக் குறித்து மடலெடுக்கவேண்டி நேர்ந்திருக்கும். இவள் பெண்மைக்குச் சேரத் தன்னை ஒழுங்கு படுத்திக்கொண்டு சென்றது இவன் மடலெடுக்கும்படியான துர்த் தசையை விளைவித்தது என்பது இனி விவரிக்கப்படுகிறது :— (காரார் குழலெடுத்துக் கட்டி) இக்குழலை எடுத்துக் கட்டிவைக்காமல் அலையும்படி புறப்பட்டிருந்தால், இதன் அழகிலே மயங்கியே அவன் மடலெடுக்கத் துணிந்திருப்பான் என்கை. (கதிர்முலையை வாரார வீக்கி) கொல்லும் யானைக்கு முகபடாமிட்டாற்போலே, என் பெண்

கைக் கச்சாலே மறைத்திலேனாகில் நான்பட்டது அவன் படுங்கிடீரென்கை. (மணிமேகலை திருத்தி) பரியட்டத்தைப் பேணாதே புறப்பட்டேனாகில், என் அவஸ்த்தை அவனுக் குப் பிறக்குங்கிடீரென்கை. (ஆராரயில் வேற்கண் அஞ்சநத் தின் நீறணிந்து) பெருவெள்ளத்திலே வாய்த்தலை படலிட் டாற்போலே கண்ணின் அழகை அஞ்ஜநத்தினாலே மறைத்தி லேனாகில் கண்ணுக்கு இலக்காய் அவனுக்குத் தப்பவொண் ணாதுகிடீரென்றதாயிற்று.

(சீரார் செழும்பந்து) ஆரேனுக்கு ஸம்பத்துண்டாவதும் இவளுடைய ஸ்பர்ஶங்கொண்டிறே. "பந்தார்விரலி" என்று இவள் கைவிடாதிருக்கும் பந்திறே; ஸம்பத்துக்குக் குறையில்லையிறே. (செழும்பந்து) அழகிய பந்து.

மைக்குச் சேர முலையினழகைக் கச்சாலே நான் மறைக்காமலிருந்தே னாகில், நான் பட்ட பாட்டை அவன் படச் செய்திருக்கலாம் என்கை. (மணிமேகலை திருத்தி) அரைநூல் மாலையையும் அரைப்புடவையை யும் ஒழுங்குபடுத்தி வைத்துக்கொள்ளாமல், "ப்ரலம்ப காஞ்சீகுண ஹேமஸூத்ரா" [ரா-கி 33-38] [கலைந்து தொங்கும் பொன்மயமான அரைநூல் மாலையையுடைய தாரை] என்றாற்போலே வந்திருந்தே னாகில், என்நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கிடீர் என்கிறாள். (ஆராரயில் வேற்கண் அஞ்சனத்தின் நீறணிந்து) பெருவெள்ளத்தின் தலைவாயிலே படலையிட்டு அடைத்ததுபோலே, கண்ணில் வெள்ள மிடும் அழகை மையிட்டு மறைத்து வரவில்லையாகில் வேற்கண்ணுக்கு இலக்கான அவன் தப்பியிருக்க முடியாது கிடீர் என்றதாயிற்று.

(சீரார் செழும்பந்து) சீர்—ஸ்ரீ: ; செல்வம். எவருக்காயினும் செல்வமுண்டாவது ஸ்ரீ தேவியான இவளுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலன்றோ. ஆகையால் இவளுடைய கைப்பட்ட பந்து செல்வம் மிக்க பந்தா கிறது. "பந்தார் விரலி" [திருப்பாவை-18] என்று இவள் கையை விட்டுப் பிரியாதிருக்கும் பந்தாகையாலே இவளுடைய ஸம்பந்தத் துக்குக் குறையில்லையன்றோ. (செழும்பந்து) அழகிய பந்து. செழுமைமிக்க பந்து என்றுமாம்; ராமபிரான் கைபட்டு வளர்ந்த ஶத்ருஞ்ஜயன் என்னும் யானையைப்போலேயும், கண்ணன் கைபட்டு வளர்ந்ததாலே "பெரும்பசுக்கள்" [திருப்பாவை-21] எனப்படும் பசுக்களைப்போலேயும் இவள் கை படுகையாலே செழுமைமிக்கதா

நீரார்கமலம்போற் செங்கண்மா லென்றொருவன் 11
பாரோர்க ளெல்லாம் மகிழப் பறைகறங்கச்

நீர் ஆர் கமலம் போல் செம் கண்—நீர்நிலையில் நிரம்பியிருக்கும் தாமரைப் பூப்போன்ற சிவந்த திருக்கண்களை உடையனான, ***மால் என்ற ஒருவன்***—திருமால் என்று சொல்லப்படுகிற ஒரு புருஷன், ***பாரோர்கள் எல்லாம் மகிழ***—உலகத்தாரனைவரும் மகிழும்படி, ***பறை கறங்க***—பறையென்ற வாத்₃யம் முழங்க,

---

(கொண்டடியாநின்றேன் நான்) அங்யார்த்தூங்கிமீர் என்னுடைய வ்யாபாரமென்கை.

(நீரார்கமலமித்யாதி₃) என் உத்₃யோக₃ம் ஒன்றுமன்று என்னும்படி அவனுத்₃யோக₃மிருந்தபடி. (நீரார்கமலம்போல செங்கண்மால்) ஒரு தடாகம் பரப்புமாறத் தாமரைபூத்தாற் போலே திருக்கண்கள். ஒரு தடாகத்தை ஒருதாமரையே கண்செறியிட அலர்ந்தாற்போலேயாயிற்று வடிவடையக் கண்ணாயிருந்தபடி. "கமலம்போல் செங்கண்" என்கையாலே—குளிர்த்தி, மென்மை, நாற்றம், விகாஸம் எல்லாம் சொல்லுகிறது. (என்றொருவன்) ஒருவனென்னும் ஆபாதயிருக்கை. (கொண்டடியா நின்றேன்) பந்தடித்துக்கொண்டே நின்றேன். பந்தடிப்பதென்று பெயராய், உண்மையில் அப்பரமபுருஷன் வருவானோ என்று காத்து நின்றேன் நான்.

(நீரார் கமலம்போல்...) நான் அவனைப் பெறுவதற்காகச் செய்த செயல்கள் ஒன்றுமேயில்லை என்னும்படியிருந்தன அவன் என்னைப் பெறுவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள். (நீரார் கமலம்போல் செங்கண்மால்) நீர்நிலை முழுவதும் நிறைந்திருக்கும்படி பூத்து நிற்கும் தாமரைபோன்ற சிவந்த திருக்கண்களை உடைய திருமால். (நீரார்கமலம்) ஒரு தடாகத்தை ஒரு தாமரையே நிறைக்கும்படி மலர்ந்தாப்போலே, வடிவுமுழுவதும் கண்ணாய்க் காட்சியளிக்கிறபடி. "கமலம்போல் செங்கண்" என்கையாலே தாமரைக்குள்ள குளிர்த்தி, மென்மை, நறுமணம், மலர்த்தி, நிறம் ஆகிய எல்லாம் கண்ணுக்கும் உள்ளன என்றும் சொல்லுகிறது. (மால்) மயக்குமவன். கண்ணைக் காட்டி மயக்குமவன். (என்றொருவன்) 'ஒருவன்' என்று சொல்லும்படி மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தாலே போதும் அவனைக்கண்டு

ப்ரதீதி அமையுங்கிடீர். இப்படிப்பட்டானென்று உள்ளபடியெல்லாம் பரிச்சேதிக்கப்போச்சுதில்லை என்றபடி. "சார்ங்கமுடைய அடிகளை இன்னாரென்றறியேன்" என்கையாலே அடையாளஞ்சொல்லாநிற்கச்செய்தே அறிந்திலேனென்னும்போது உள்ளபடியெல்லாம் பரிச்சேதிக்கப்போச்சுதில்லை என்றபடி. (பாரோர்களெல்லாம் மகிழ) சிறியார் பெரியார், விலக்ஷணர் அவிலக்ஷணர் என்னுதபடி இருந்ததே குடியாக ப்ரியப்படும்படி வந்து தோன்றினன். பாரோர்களெல்லாமென்கையாலே மத்யமரையும் கூட்டிக்கொண்டு ப்ரியப்படும்படி வந்து தோன்றினனென்கை. (பறை கறங்க) கொல்லும் ஆனைக்குத் தலைப்பறையடிப்

மயங்குவதற்கு என்கை. 'இப்படிப்பட்டவன்' என்று அவனுக்குள்ள தன்மைகளெல்லாம் அளவிட்டறியமுடியாது என்கை. "சார்ங்க முடைய அடிகளை இன்னாரென்று அறியேன்" [பெரிய திரு 10—10—9] என்கிறவிடத்தில் இவ்வாழ்வாரே "சார்ங்க முடைய அடிகளை" என்று அடையாளம் சொல்லும்போதே "அறியேன்" என்றாரன்றே. உள்ளபடியெல்லாம் அளவிட்டறியமுடியாது என்பதன்றே இதற்கும் கருத்து. (பாரோர்களெல்லாம் மகிழ) சிறியவர், பெரியவர், சிறந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்னும் வித்தியாசமில்லாதபடி தன் கண்வட்டத்தில் இருப்பாரெல்லாம் தன்னை ஆசைப்படும்படி வந்து தோன்றினன். "பாரோர்கள் எல்லாம்" என்கையாலே, முதல்வரையும் கடையரையும் மாத்திரமல்லாமல் இடையரையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டுவந்தான் என்கை.

"அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்ய: ஸுகதரமாராத்யதே விஶேஷஜ்ஞ: |
ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி"
[நீதிசதகம்]

[அறிவற்றவனை எளிதில் திருப்தி செய்துவிடலாம்; அறிவாளியை மிக எளிதில் திருப்தி செய்துவிடலாம். இரண்டுங்கெட்ட மனிதனைப் பிரமனும் திருப்திசெய்விக்க முடியாது.] என்கிறபடியே அறிவில் உயர்ந்தோரையு தாழ்ந்தோரையும் ரமிக்கச்செய்யலாம்; மத்யமரை (1. நடுவிலவர்களை, 2. இடையரை) ரமிக்கச்செய்ய முடியாதன்றே. அவர்களையும் ரமிப்பித்துக்கொண்டு வந்தான் என்கை (பறை கறங்க) மதங்கொண்ட யானை பிறரை அழித்துக்கொண்டு வருகிறது

சீரார் குடமிரண் டேந்திச் செழுந்தெருவே 12
ஆரா ரெனச்சொல்லி யாடு மதுகண்டு
ஏரா ரிளமுலையா ரென்னையரு மெல்லாரும் 13

சீர் ஆர் குடம் இரண்டு ஏந்தி—சிறந்த இரண்டு குடங்களைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, ***செழும் தெருவே***—இப்பெரிய வீதியிலே' ***ஆர் ஆர் என சொல்லி***—"(எனது குடக்கூத்துக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் மாதர்) ஆரேனுமுண்டோ?" என்று சொல்லிக் கொண்டு, ***ஆடும் அது கண்டு***—குடக்கூத்தாடின படியைக் கண்டு, ***ஏர் ஆர் இள முலையார்***—அழகிய இள முலைகளையுடைய மாதர்களும், ***என்னையரும் எல்லாரும்***—என் தாய்மார்களும் தோழிமார் முதலான பெண்கள் அனைவரும்,

---

பாரைப்போலே பறையடிக்க வந்து தோன்றினான். (சீரார் குடம்) பதார்த்தங்களுக்குச் சீர்மையாவது—அவனோடு ஏதேனுமொரு ஸ்பர்ஶமுண்டாகையிறே. சீரார் குடம் என்று தன்னுடைய நோயாசையிருக்கிறபடி. (இரண்டு) ஒரு பந்தைப் பொகடுவிக்க எடுத்தது இரண்டு குடமிறே. (ஏந்தி) வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தே, ஏந்தியென்னும்போது ஆகாஶத்திலே நிற்கிருப்போலே நிற்கையும், கையிலும் அப்படியே பொருந்தியிருக்கிருப்போலே மாறிமாறி வருகிற சடக்கிருக்கிறபடி.

என்பதை ஜனங்களுக்கு அறிவிப்பதற்குப் பெரிய பறையை அடிப் பதுபோலே, பெண்களையழிக்கும் இவன் வருகிறான் என்பதை அறி விப்பதற்காகவே பறை அடிக்க வந்து தோன்றினான் போலும். (*சீரார்குடம்*) சீர்மை மிக்க குடம். பொருள்களுக்குச் *சீர்மை* யாவது :— அவனோடு ஏதேனும் ஒரு ஸ்பர்ஶம் உண்டாவதன்றோ. அவன் கையால் ஏந்தப்பெறுகையே இவற்றுக்குச் சீர்மை. (*சீரார் குடமிரண்டு ஏந்தி*) அச்குடங்களுக்கு ஏற்பட்ட சீர்மைதான் என்ன! என் ஸ்தனகலசங்களுக்கு அச்சீர்மை ஏற்படவில்லையே! என்று தன் நோயாசையையும் குறிப்பாக வெளிப்படுத்துகிறாள். (இரண்டு) தான் பற்றிய ஒரு பந்தைக் கைவிடுதற்காக, தான் இரண்டு குடங்களை எடுத்தபடி. (ஏந்தி) கைக்குக் கை இரண்டு குடங்களையும் கணந்தோறும் அம்மானையடிப்பதுபோலே மாற்றிக்கொண்டிருந்தபோதும், கையின் லாகவத்தாலே ஒரு குடம்

(செழுந்தெருவே) அகல நீளங்களாலே குறைவற்ற தெரு. "வீதியாரவருவான்" என்று வடிவைப் பாரித்துக் கொடுவந்த தெருவிறே. (ஆராரெனச்சொல்லி) "காரிகையார் நிறைகாப்பவர் யார்" என்னுமாபோலே; "என்னுடைய உத்யோகமிருந்தபடி கண்டதிறே. ஸ்த்ரீத்வாபிமாநமுடையவர்களே! உங்கள் ஸ்த்ரீத்வத்தைக் காக்கவல்லார் காத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்பாரைப்போலே வந்து தோன்றினனென்கை. (ஆடுமது கண்டு) அக்குடக்கூத்தாடுகிறபடியைக் கண்டு. (ஏராரிளமுலையார்) அக்குடக்கூத்துக்கண்டு குறியழியாத முலை படைத்தவர்கள். (என்னையருமெல்லாரும்) விலக்கக்கண்ட தாய்மாரும், மற்று

ஆகாயத்திலே நிற்பதுபோலவும் மற்றைக்குடம் கையிலே பொருந்தியிருக்கிறுப்போலேயும் தோற்றமளிக்கிறபடி.

(செழுந்தெருவே) அகலநீளங்களாலே குறைவற்ற தெரு. "வீதியார வருவான்" [நாச்-திரு 14-5] என்கிறபடியே வீதியெல்லாம் ஒளி வீசும்படி வடிவை அலங்கரித்துக்கொண்டு வருகையாலே, அகல நீளங்களால் குறைவற்ற தெருவாயிருக்கவேண்டுமன்றோ. இல்லாவிடில் குளம்படியில் கடலை அடக்கினதுபோலாகுமன்றோ. (ஆராரெனச் சொல்லி) "காரிகையார் நிறை காப்பவர் யார்" [திருவிருத்தம் 19] என்றுப்போலே, "என் முயற்சியைக் கண்டீர்களோ? 'பெண்ணாய்ப்பிறந்தோம்' என்னும் பேரபிமானத்தை உடையவர்களே! உங்கள் பெண்மையைக் காத்துக்கொள்ளவல்லவர்கள் காத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லுமவனைப்போலே வந்து தோன்றினன். (ஆடுமது கண்டு) அந்தக்குடக்கூத்தை ஆடுகிற அழகைக்கண்டு. (ஏராரிளமுலையார்) அழகு மிக்க இளங்கொங்கைகளை உடையவர்கள். அக்குடக்கூத்தைக் கண்டவுடன் "இருடீகேசன் வலிசெய்ய முத்தன்ன வெண்முறுவல் செய்ய வாயும் முலை...ம் அழகழிந்தேன் நான்" [நாச்-திரு 5-6] என்கிறபடியே அழகழிந்து நிற்கும் முலையையுடைய என்னைப்போலல்லாமல், அதைக்கண்டும் குறியழியாதி...க்கும் கொங்கைகளை உடை...வர்கள். (என்னையரும் எல்லாரும்) ...ம் அன்னை-என்னை; என தாய்மாரும், மற்றுள்ள தோழிமார் முதலானரும். 'அவனை அணுகாதே' என்று விலக்கியே போந்த தாய்மாருங்கூட அவனை அழகிலே ஈடுபட்டு என்னை "வந்து பார்" என்று கூப்பிட்டனர். (என்னையரும் எல்லா

வாராயோ வென்றார்க்குச் சென்றேனென் வல்வினையால்
காரார் மணிநிறமுங் கைவளையுங் காணேனான் 14

வாராயோ என்றார்க்கு—"அடி! நீயும் காண வரமாட்டாயோ?" என்றழைக்க, அவர்கட்கு (உடன்பட்டு), ***என் வல் வினையால்***—எனது கொடிய பாவத்தினால், ***சென்றேன்***—(அவர்களுடன் அவ்விடத்துக்குச்) சென்றேன்; (சென்றதும்) ***கார் ஆர் மணி நிறமும்***—(முன்பு அவனோடு கலந்ததனால் பெற்றிருந்த) நீல மணிநிறத்தையும், ***கை வளையும்***—கையில் தங்கியிருந்த வளை களையும், ***நான் காணேன்***—நான் இழந்தவளானேன்;

முள்ளாரும். (வாராயோவென்றார்க்குச் சென்றேனென் வல்வினையால்) ஹிதஞ்சொல்லுவாரோடு ப்ரியஞ்சொல்லு வாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க "கெடுவாய்! கெட்டா யின்றே, வந்து கொள்ளாய்" என்றழைத்தார்கள். (வாராயோ என்றார்க்கு) பலகால் அழைத்து வாராதாரை அழைக்குமா போலே, கடுக வந்துகொள்ளாயென்கிறார்கள்; கண்ணை அங்கேவைத்து வாயாலே "வாராயோ" என்கிறார்கள். (சென்றேனென் வல்வினையால்) "கௌரவ்யர் சொன்ன படி செய்யவேணுமிறே" என்று சென்றேன். (என்வல் வினையால்) என்னுடைய மஹாபாபத்தாலே. வல்வினை

ரும் வாராயோ என்றார்க்கு) நல்லது சொல்லும் தாய்மார்களும், இனியது சொல்லும் தோழிமார்களும் அனைவரும் ஒருபடியாக "கெடுவாய்! இந்நேரம் இதைக்காணாமல் கெட்டனையே! இனியாவது வந்து பார்" என்று அழைத்தனர். (வாராய் ஓ) 'ஓ' என்பது இந் நேரம் இழந்ததற்கு வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கும் சொல். (வாராயோ) வரமாட்டாயோ? ஒருகாலே அழைக்கும்போதும், விஷயத்தின் இனிமையாலே, பலகால் அழைத்தும் வாராதவர்களை அழைப்பது போலே அழைக்கிறார்கள். (வாராய் ஓ) 'ஓ' என்பது கண்ணெதிரே இல்லாதாரையும், தூரத்திலுள்ளாரையும் கூப்பிடும் சொல்லாகை யாலே, தங்கள் கண்ணை அவனிடத்திலே வைத்து, வாசலில் நின்று கொண்டே உள்ளிருக்கும் என்னை 'வாராய் ஓ' என்று உரக்கக் கூப் பிட்டார்கள். (சென்றேன்) கௌரவிக்கத்தக்க தாய்மார் சொற்படி செய்யவேணுமாகையாலே சென்றேன். (என் வல்வினையால் சென்றேன்) என் மஹாபாபத்தாலே சென்றேன். இங்கு 'வல்வினை'

என்கிறது, இப்போது ப₄க்தியையிறே. உத்₃தே₃ஶ்ய விரோதி₄ பாபமாமித்தனையிறே.

(காரார்மணி நிறமும் கைவளையும் காணேன் நான்) அவனோடு கலந்து பெற்ற நிறமும், அத்தாலே த₄ரித்த வளைகளும் கண்டிலேன். காரார் மணி நிறக் கண்ணனோடே கலந்து பெற்ற நிறமும், அத்தாலே த₄ரித்த வளைகளும் கண்டிலேன். தன் நிறத்தைத் தான் "காராா்மணி நிறம்" என்பானென்னென்னில் "நீலமணிபோலே ஒருவடிவிருக்கும்படியே!" என்று அவனை(ன்) வாயப்புலத்தக் கேட்ட

(கொடிய பாபம்) என்கிறது. தன் த்₃ருட₄மான ப₄க்தியையாகும். தனக்கு எது உத்₃தே₃ஶ்யமோ அதற்கு விரோதி₄யாயிருப்பதே பாபமாகும். இவளுக்கு உத்₃தே₃ஶ்யம் ப₄க₃வத் ஸம்ஶ்லேஷஸுக₂மும், விஶ்லேஷ து₃:க்க₂மில்லாமையும்; அவற்றில் விஶ்லேஷது₃:க்க₂மில்லாமைக்கு விரோதி₄யாகிறது ப₄க்தி. அவனைக் கிடைக்கப்பெறுதபோது, ப₄க்தியால் இவளுடைய விஶ்லேஷது₃:க்க₂ம் பதின்மடங்காகப் பெருகுகிறதன்றோ. ஆகையால் உத்₃தே₃ஶ்யவிரோதி₄யான ப₄க்தி 'மஹா பாபம்' என்று சொல்லப்படுகிறது இங்கு.

தன் விஶ்லேஷது₃:க்க₂ம் மிக வளர்ந்தபடியை வ்வரிக்கருளமேலே,- (காரார் மணிநிறமும் கைவளையும் காணேன் நான்) அவனோடே கலந்து பெற்ற நிறமும், கலந்ததாலே த₄ரித்துநின்ற வளைகளையும் கண்டிலேன் (காரார் மணிநிறமும்) மேக₄த்தை யொத்த மணிபோன்ற நிறத்தையும். அன்றிக்கே, கருமைபொருந்திய மணிபோன்ற நிறத்தையும் என்றுமாம். "கார்ரார் மணிநிறக் கண்ணனூர் விண்ணகரம்" என்கிறவிடத்திலே இம்மடலிலே நீலமேக₄ மணிவண்ணனாகப் பேசப்பட்ட அவனோடே கலந்து அவன் நிறத்தைப்பெற்று இவளும் பசுகு ப்கசென்று ஆனபடி. (காரார் மணி நிறம்) ஹிரண்யவர்ணையான இவள் தன் நிறத்தைத் தான் 'காரார் மணிநிறம்' என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? எனில்: "நீலமணி போலே ஒரு வடிவிருக்கும்படியென்" என்று தாய்மாரும், தோழிமாரும் அவனை வாய்வெருவுவதைக் கேட்ட வாஸனையாலும், தானும் அவ்வடிவையே தியானித்திருக்கையாலும் தன் நிறத்தையும் அவன் நிறமாகக் கண்டு "காரார் மணிநிறம்" என்று சிறப்பிக்கிருள். [பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்₂யானத்தில் "அவனை வாய்புலத்தக்கேட்ட" என்று பாட₂

ஆரானுஞ் சொல்லிற்றுங் கொள்ளேன் அறிவழிந்து
தீரா வுடம்போடு பேதுறுவேன் கண்டிரங்கி

ஆரானும் சொல்லிற்றும்—(உற்ருருறவினர்களில்) ஆராவது எதையாவது நல்லது சொன்னுல் அதையும், ***கொள்ளேன்***—கேளாதவளானேன்; ***அறிவு அழிந்து***—(என்) அறிவு அழியப் பெற்று, ***தீரா உடம்போடு***—ஒழியமாட்டாத உடம்போடு கூடி, ***பேது உறுவேன்***-பைத்தியம் பிடித்தவள் போன்றிருந்த என்னை,

---

வாஸனையாலே "காரார்மணிநிறம்" என்று ஶ்லாகி₄க்கிருள். (நான்-காணேன்) எதிர்த்தலையை இக்காட்சி காணக்கடவ நான்; அத்தலை இத்தலையாய் நான் காணேன். "ஒளிவளையும் மா நிறமும் கொண்டார்' என்று எப்போதும் அவன் விரும்பிக் கொள்வது இவையிறே.

(ஆரானும் சொல்லிற்றும் கொள்ளேன்) ப்ரியஞ் சொல்லுவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவாரும் சொல்லும் வார்த்தைகளும் கொள்ளேன். அதாவது பிரிவாற்ருமைக்கு ஆஶ்வாஸஹேதுவாக வ்ருத்த கீர்த்தநம்பண்ணி த₄ரிக்கக்

மானபோது, கீழ்உரைத்தபடி பொருள். ''அவன் வாய்புலத்தக் கேட்ட'' என்றும் பாடமும் உண்டு. அப்போது அவதாரிகையும் வ்யாக்யானமும் பின்வருமாறு அமையும்:—தன் நிறத்தை தானே ''காரார் மணிநிறம்'' என்று புகழ்ந்து கூறுவது தற்புகழ்ச்சியாகாதோ எனில்:-''நீலமணி போன்ற உன் வடிவிருக்கும்படியே'' என்று அவன் இவளைப் பார்த்து வாய்வெருவுவதைக்கேட்ட வாஸனையாலே, இவள் தன் வடிவைச் சிறப்பிக்கிருள் என்கை.] (நான்) பிரிவதற்குமுன் அவனை இக்காட்சி காணவல்ல நான்; (நான் காணேன்) என்னைப் பெறுவதற்கு முன் அவனுக்குப் பிறந்த அவஸ்தைகளெல்லாம் அவனைப் பிரிந்தபின் எனக்குப் பிறக்கப்பெற்று, என் நிறத்தையும் வளையையும் காணேன். ''ஒளிவளையும் மாநிறமும் கொண்டார்'' [திருநெடு23] என்கிறபடியே எப்போதும் அவன் விரும்பிக் கொள்வது இவற்றையன்றே.

(ஆராளும் சொல்லிற்றும் கொள்ளேன்) நன்மை சொல்லும் தாய்மாரும், இனியது சொல்லும் தோழிமாரும் சொன்ன வார்த்தைகளையும் கேட்கமாட்டாதவளானேன். அதாவது;— பிரிவாற்ருமையைத் தவிர்ப்பதற்காக, நடந்த கலவியைச் சொல்லி த₄ரிக்கலாமன்றே.

கடவதிறே. ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள், ஏகாக்ஷி ஏககர்ணி களுக்கு அகப்பட்டவன்று "பன்னிரண்டாண்டு நானும் பெருமாளும் எங்கள் மாமனார் மாளிகையிலே ரஸித் தோங்காணுங்கோள்" என்று தன் ஆற்றாமையாலே ராக்ஷஸிகளுக்குச் சொல்லி த₄ரித்தாளிறே; அப்படி நான் சொல்ல மாட்டாவிட்டால், ப₃ந்து₄க்கள் சொல்லிற் றுக்கேட்கலாமிறே; அதுவும் மாட்டிற்றிலேன்.

அதுக்கு நிப₃ந்த₄நமென்னென்னில், (அறிவழிந்து) கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாமையாலே. (தீராவுடம்போடு) இப்படி ஆற்றாமை மிக்கால் "அச்சே₂த்₃யம் அதா₃ஹ்யம்" என்னும் ஆத்மவஸ்துவைப்போலே ஆகவேணுமோ அழி யக்கடவதான உடம்பு? (பேதுறுவேன் கண்டிரங்கி) இப்படி ஆற்றாமையாலே அறிவுகெட்டுக் கிடக்கிற என்னைக் கண்டு இரங்கி. ஆஶ்ரயத்தில் இரக்கம் குடிபுகுராமல் வார்த்தை சொல்லவிறே இவள் கற்றது; அவளும் ஶ்ராவ்யமாக

சீதாபிராட்டியார்-ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிகளிடத்திலே அகப்பட்ட அன்று "பன்னிரண்டாண்டு நானும் ஸ்ரீராமபிரானும் எங்கள் மாமனார் மாளி கையிலே ரஸித்தோங்காணுங்கோள்" என்று தன் ஆற்றாமையாலே ராக்ஷஸிகளிடத்திலுங்கூடச்சொல்லி உயிர்த₄ரித்தாளன்றோ. அப்படியே தான் சொல்லி த₄ரிக்கவேண்டியது தகுதியாயிருக்க, அதில்லாவிடிலும் ப₃ந்து₄க்கள் சொன்னதையாவது கேட்கலாமன்றோ; அதுவும் செய்ய வில்லை என்கிறுள் "சொல்லிற்றும் கொள்ளேன்" என்னுமத்தாலே.

கேட்காமைக்குக் காரணமென்னென்னில்: (அறிவழிந்து) கேட் கைக்கு உபகரணமான அறிவிருந்தாலன்றோ கேட்கமுடியும். (தீரா உடம்போடு) அழியக்கூடிய உடம்பு அழிந்து தொலைக்கக் கூடாதா? பிரிவாற்றாமை மிகுதியாலேற்படும் இத்துன்பத்துக்காவது ஒரு முடிவு காணலாமே! அப்படி அழிந்தும் தொலையாமல் "அச்சே₂த்₃யம் அதா₃ஹ்யம்" [வெட்ட முடியாதது; எரிக்கமுடியாதது] என்னும் ஆத்ம வஸ்துவைப்போலே அழியாததாயிருக்கிறதே. (பேதுறுவேன் கண்டிரங்கி) இப்படி ஆற்றாமையாலே அறிவு கெட்டுக்கிடக்கிற என்னைக்கண்டு இரங்கி. (கிளிக் கிளவி) இதுவரையில், தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் இரக்கத்துக்கே இடமில்லாதபடியாக்கிக்கொண்டு "அவன் மேல் அன்பு வைக்காதே" என்று என்னைக் கடிந்துரைத்து

ஏரார் கிளிக்கிளவி யெம்மனைதான் வந்தென்னைச்
சீரார் செழும்புழுதிக் காப்பிட்டுச் செங்குறிஞ்சித் 16
தாரார் நறுமாலைச் சாத்தற்குத் தான்பின்னும்

ஏர் ஆர் கிளி கிளவி எம் அனை கண்டு இரங்கி—அழகிய கிளியின் பேச்சுப்போன்ற பேச்சையுடையளான என் தாயானவள் கண்டு இரக்கங்கொண்டு, ***தான் வந்து***—தானே (என் அருகில்) வந்து, ***என்னை***—எனக்கு, ***சீர் ஆர் செழு புழுதி காப்பு இட்டு***—அழகிய சிறந்த பாகவத ஸ்ரீபாத தூளியைக் கொண்டு ரக்ஷையிட்டு, ***செம் குறிஞ்சி தார் ஆர் நறு மாலை சாத்தற்கு***—செங்குறிஞ்சிமலர்கள் நிறைந்த மணம்மிக்க மாலையை அணிந்துள்ள 'ஶாஸ்தா' என்கிற தேவதாந்தரத்திற்கு, ***தான் பின்னும்***—தான் இதுவரை,

---

வார்த்தை சொல்லக் கற்றுள்காணும்; என் தஶாவிபாகமிருந்தபடி. (ஏரார்கிளிக்கிளவி) "கிளியின் பேச்சு - பேய்ப்பாட்டு" என்னும்படிகாணும் இவள் பேச்சின் இனிமை. (எம்மனை) இதுக்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; பெற்ற தாயாகையாலே. அதாவது "அதிமாத்ரப்ராவண்யம் ஆகாது" என்று நிஷேதிக்குமதுக்கு மேற்பட என் ஸத்தையை அழியவிடாளிறே. (தான் வந்தென்னை) என் ஆற்றாமை கண்டபடியாலே தானே வந்து.

வந்த என் அன்னை என் நிலையிருந்தபடியைக்கண்டு இரங்கி, கிளி போலே செவிக்கினிய செஞ்சொல்லைச் சொன்னாள். (ஏரார் கிளிக் கிளவி) கிளியின் பேச்சைக்காட்டிலும் அழகுமிக்க சொல்லையுடையவள் என்றுமாம். "கிளியின் பேச்சு பேயின் பாட்டு" என்று சொல்லும் படியிருக்கிறது — இவள் பேச்சின் இனிமைக்கு ஒப்பிட்டால். கடினசித்தையாயிருந்தவள் இப்படி இரங்குவதற்குக் காரணமென்ன? எனில்: (எம்மனை) என்னைப் பெற்ற தாயாகையாலே. அதாவது:—"நீ மிகவும் அவனிடம் அன்பு செலுத்துவது சரியல்ல" என்று என்னைத் தடுத்துவந்தாளேயொழிய. ஸத்தை அழியும்படியான நிலையில் மேலும் வார்த்தைகளால் துன்புறுத்தி அழிக்கமாட்டாளே. ஆகையாலே இரங்கினாள். (தான் வந்தென்னை) என் ஆற்றாமையைக் கண்டபடியாலே நான் அழைக்காமல் தானே என்னிடம் வந்து.

(சீரார் செழும்புழுதிக் காப்பிட்டு) "மாயன் தமரடி நீறுகொண்டு அணியமுயலில் மற்றில்லை கண்டீர் இவ்வணங்குக்கு" என்றிருக்கும் வைஷ்ணவஸந்தாநமாகையாலே, த(ா)ன் பாத₃ரேணுவை வாங்கி ரக்ஷையாக இட்டாள். (செங்குறிஞ்சி) என் ஆற்ருமையைக் கண்ட கலக்கத்தாலே த(ா)ன் பாத₃ரேணுவை எனக்கு ரக்ஷையாக இட்டவளவில் பர்யவஸியாமை(யாலே), தே₃வதாந்தரங்களென்ருல் அருவருக்கும் குடியாயிருந்துவைத்து, தே₃வதாந்தரங்களின் காலிலே விழும்படி ஆயிற்றுக்காணும். (செங்குறிஞ்சித் தாரார் நறுமாலைச் சாத்தற்கு) ஒரு திருத்துழாய் பரிமாருத தே₃வதையாகவேணுமோ பின்னை? (தான் பின்னும் நேராதன ஒன்று நேர்ந்தாள்) தான் வகுத்த விஷயத்

(*சீரார் செழும்புழுதிக் காப்பிட்டு*) "*மாயன் தமரடி நீறு கொண்டு அணியமுயலில் மற்றில்லை கண்டீர் இவ்வணங்குக்கே*" [திருவாய் 4-6-6] என்று நினைத்திருக்கும் வைஷ்ணவ குலத்திலே பிறந்தவளாகையாலே, ப₄க₃வத்₃ப₄க்தர்களின் அடிப்பொடியை வாங்கிக் காப்பாக இட்டாள். "*செழும் புழுதி*" என்ருல் ப₄க₃வானுடைய பாத₃ரேணு; "*சீரார் செழும் புழுதி*" என்ருல் ப₄ாக₃வதர்களுடைய ஸ்ரீபாத₃ரேணு (*செங்குறுஞ்சித் தாரார் நறுமாலைச் சாத்தற்கு...*) சிவந்த குறிஞ்சிப்புஷ்பங்களால் தொடுக்கப்பட்ட மணம் மிக்க மாலையையுடைய '*ஶாஸ்தா*' என்னும் தெய்வத்திற்கு. (*சாத்தன்*) ஶாஸ்தா; ஐயனர் என்றும், ஐயப்பன் என்றும் சொல்லப்படும் தெய்வம். (*சாத்தற்கு ஒன்று நேர்ந்தாள்*) என் விரஹவேத₃னையைக் கண்ட கலக்கத்தாலே, கைகண்ட மருந்தான தொண்டரடிப்பொடியை இட்டதிலும் திருப்தியுருமல், மற்ருேர் தெய்வம் என்ருல் வெறுத்திருக்கும் குலத்திலே பிறந்த இவள், ஒரு க்ஷுத்₃ரதெய்வத்தின் காலில் விழும்படியாயிற்று கிடீர்! (*செஞ்குறிஞ்சித் நாரார் நறுமாலைச் சாத்தற்கு*) பரமபுருஷனிடம் மற்ற ப₂லன்களைக் கேட்பதும் [illegible]குப் விருத்₃த₄ம் என்று அறிந்திருக்கும் இவள், திருத்துழாயின் [illegible]த்தையும் கண்டறியாத தெய்வத்தின் காலிலேயோ விழவேண்டும்! என்ன பரிதாபம்!! (*தான் பின்னும் நேராதனவொன்று நேர்ந்தாள்*) இக்கலக்கத்திற்குப் பின்னும், இதற்கு முன்னும் எம்பெருமான் விஷயத்திலும் தான் ஸாத₄னபு₃த்₃தி₄யுடன் செய்தறியாத ஓரஞ்ஜலியை இத்தெய்வத்தின் விஷயத்தில் பரிபூர்ணமாகச் செய்தே

நேரா தனவொன்று நேர்ந்தா ளதனாலும் 17
தீராதென் சிந்தைநோய் தீராதென் பேதுறவு
வாராது மாமை அதுகண்டு மற்றங்கே 18
ஆரானும் மூதறியு மம்மனைமார் சொல்லுவார்

நேராதன ஒன்று நேர்ந்தாள்—ஒருநாளும் செய்தறியாத ஒரு அஞ்ஜலியைச் செய்தாள்; ***அதனாலும் என் சிந்தை நோய் தீராது***—அப்படி செய்ததனாலும் எனது மனோ வியாதியானது தீர்ந்ததில்லை; ***என் பேதுறவு தீராது***—எனது அறிவுகேடும் தீரவில்லை; ***மாமை வாராது***—(இழந்த) மேனி நிறமும் மீண்டு வரவில்லை; ***மற்று***—அதற்குமேல், ***ஆங்கே ஆரானும் மூது அறியும் அம்மனைமார்***—அங்கிருந்த யாரோ சில பழங்கதைக ளறிந்த பாட்டிமார்கள், ***அதுகண்டு***—அப்படிப்பட்ட எனது நிலைமையைக்கண்டு, ***சொல்லுவார்***—(நோய் தீர உபாயம்) சொல்லத்தொடங்கினர்; (என்ன சொன்னார்களென்னில்;)

திலே ஓரஞ்ஜலி பண்ணினால் "அது ஸாத₄நத்தில் அந் வயிக்கிற்செய்வதென்" என்றிருக்கக்கடவ தான், ஓரஞ்ஜலி யுமகப்படப் பண்ணினாள் போலே காணும்.

விட்டான்! (பின்னும்) கலக்கமில்லாத காலங்களில். (நேராதன வொன்று) "ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே ஓரஞ்ஜலி செய்தாலும் இது ஸாத₄நம் என்னும் பு₃த்₃தி₄ வந்துவிட்டால் ஸ்வரூபநாஶம் விளை யுமே! என்செய்வது" என்று நினைத்திருக்கக்கூடிய இவள் இத் தெய்வத்தின் விஷயத்தில் ஸாத₄நபு₃த்₃தி₄யுடன் ஓரஞ்ஜலியைச் செய்துவிட்டாளே. மகனின் த₃ஶையைக்கண்ட கலக்கத்தால் ஏற் படுவதாகையாலே இது தோ₃ஷமன்று. ராமபிரானிடமுள்ள ப்ரீதி யாலே அயோத்திவாசிகள், எல்லா தே₃வர்கள் காலிலும் விழுந்தனர்; பிராட்டி தி₃க்பாலகர்களை ராமபிரானுக்கு ரக்ஷையாக்கிக் காப்பிட்டாள்; "நமோஸ்து வாசஸ்பதயே" என்றான் அநுமன் கடலைக்கடக்கும்போது. "தெய்வங்காள்" என்றார் நம்மாழ்வார். "உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்" என்றாள் கோதை. ப₄க₃வத்₃ பா₄க₃வதவிஷயப்ரீதி பெருகி வரும்போது ஏற்படும் கலக்கத்தால் உண்டாகும் இச்செயல்களால் தோ₃ஷமில்லை என்பதையும். பொங்கும் பரிவினாலேற்படும் இப்படிப் பட்ட கலக்கம் உத்₃தே₃ஶ்யமே என்பதையும் ஆசார்ய ஶ்ரேஷ்ட₂ர்கள் அறுதியிட்டனர்.

(அதனாலும் தீராதென் சிந்தை நோய்) பண்டே மிக்கு வருகிற நோவு தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶத்தால் அற மிக்கது; (தீராதென் பேதுறவு) அறிவு குடிபுகுந்ததில்லை. (வாராது மாமை) நிறம் வருமென்கைக்கு ஹேதுவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, நிறம் வந்ததில்லை என்றாளிறே; "என் ஆற்றாமை கண்டால் நிறம் தானே வரவேணும்" என்றிருக்கிறாள்காணும். (மற்றாங்கே யாரானும் மூதறியும் அம்மனைமார் சொல்லுவார்) தங்களை அழையாதிருக்கச்செய்தே மூதறிவாட்டிகளானவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். (மூதறியும் அம்மனைமார் சொல்லுவார்) "இந்த்ரன் படிகளிருக்கும்படியென்!" என்று ஒருத்தி ஒருத்தியைக் கேட்க, "தொண்ணூற்றெட்டு இந்த்ராதிகளை ஸேவித்தேன்; இந்த்ரன்படி கேட்கிறாய்; வேணுமாகில் சொல்கிறேன்" என்றாளிறே; அப்படியே

(அதனாலும் தீராதென் சிந்தை நோய்) முன்னமே அதிகமாகி வரும் மனநோய் க்ஷுத்ரதெய்வத்தின் ஸம்பந்தத்தால் மிகவும் அதிகமாயிற்று. (தீராதென் பேதுறவு) என் அறிவு கேடும் அழிந்ததில்லை. (வாராது மாமை) என் பழைய நிறம் வந்ததில்லை; நாயகனோடு கூடக் கலந்தாலன்றோ நிறம் வரும்; அதற்கு ப்ரஸக்தியேயில்லாமலிருக்கையில் "மாமை வாராது" என்று இவள்சொல்லக் காரணமென்னென்னில் "என் நிலையைக்கண்டால் (அசேதநமான) நிறமும் இரங்கி வாராமலிராது" என்றிருந்தாள் இவள்; அது பலிக்கக் காணாமையால் "நிறம் வரவில்லையே" என்று வருந்துகிறாள். (அதுகண்டு மற்றாங்கே ஆரானும் மூதறியும் அம்மனையார் சொல்லுவார்) என் நிலையைக்கண்டு, தங்களை அழையாமலிருக்கச் செய்தேயும், என்னை முன்பின் அறியாதவர்களும், அங்கிருந்தவர்களுமான மூதறிவாட்டிகள் சொல்லுகிறார்கள். (அதுகண்டு) என் நிலையைக்கண்ட மாத்திரத்தில் இரங்கினர். (ஆரானும்) முன்பின் அறியாதவர்கள். (மூதறியும் அம்மனைமார் சொல்லுவார்) பழைய விஷயங்களையெல்லாம் அறியும் பாட்டிகள் சொன்னார்கள்; "இந்திரன் எப்படியிருப்பான் தெரியுமோடி" என்று பண்டைக்காலத்தில் ஒரு கிழவி இன்னொரு கிழவியைக் கேட்க, "தொண்ணூற்றெட்டு இந்திரர்களையும், அவர்களுக்கும் பாட்டனான பிரமனையும் பார்த்திருக்கிறேன்; என்னைப்போய் இந்திரனைத் தெரியுமா என்று கேட்கிறாயே; கேட்க விரும்பினாயாகில் சொல்லுகிறேன் கேள்!" என்றான்

பாரோர் சொலப்படுங் கட்டுப் படுத்திரேல் 19
ஆரானும் மெய்ப்படுவ னென்றார்—அதுகேட்டுக்
காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்டேறிச் 20

பாரோர் சொல்லப்படும் கட்டுப்படுத்திர் ஏல் ஆரானும் மெய்ப் படுவன் என்றார்—"குறி கேட்பதென்று உலகத்தார் ஒன்று சொல்வதுண்டு; அதைச் செய்தீர்களாகில் (இந்நோயை உண்டு பண்ணினவன்) யாராயிருந்தாலும் உண்மையாக வெளிப்பட்டு விடுகிறான்" என்று சொன்னார்கள்; ***அது கேட்டு***—அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்த வார்த்தையையே கேட்டு, ***கார் ஆர் குழல் கொண்டை***—கறுத்த மயிர் முடியை உடையளான, ***கட்டுவிச்சி***—குறிசொல்லும் குறத்தியானவள் (ஒருவரும் அழையாதிருக்கத் தானாகவே வந்து), ***கட்டேறி***—தெய்வ ஆவேசங்கொண்டு,

---

பழையராய், நோய்களுமறிந்து, நோய்க்கு நிதானமுமறிந்து, பரிஹாரமும் பண்ணுவித்துப் போரும் மூதறிவாட்டிகள் சொல்லுகிறார்கள். (பாரோர் சொலப்படும் கட்டுப்படுத் திரேல்) பூமியில் அறிவாரும் அறியாதாருமொக்கக் "கட்டுப் படுத்தக்கால் நோய்க்கு நிதானம் தெரியும்" என்று சொல்லா நிற்பர்கள்; அத்தைச் செய்யுங்கோளென்ன, அதுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில், (ஆரானும் மெய்ப்படுவ னென்றார்) பெண்களைத் தீம்புசெய்து முகங்காட்டாதே யிருக்கும் க்ருஷ்ணனேயாகிலும் வெளிப்படுமென்றார்கள்.

மற்றொரு கிழவி என்பர். அக்கிழவியைப்போலே பழையராய், பெண்களுக்கு வரும் நோய்களையும் அறிந்து, நோய்களுக்குக் காரணமும் அறிந்து, அவற்றுக்குப் பரிஹாரமும் பண்ணுவிக்கும் மூதறிவாட்டிகள் சொல்லுகிறார்கள். (பாரோர் சொலப்படும் கட்டுப்படுத்திரேல்) "அறிந் தவர், அறியாதவர், என்னும் வாசியற, பூமியிலுள்ளார் அனைவரும், 'கட்டுப்படுத்தினால் நோய்க்குக் காரணம் தெரியும்' என்று சொல்லு வர்; அதைச் செய்யுங்கள்" என்றனர் மூதறிவாட்டிகள். அப்படிச் செய்வதற்குப் பலன் என்ன? எனில்: (ஆரானும் மெய்ப்படுவன் என்றார்) இவளை நலிபவன் எவனாயினும் வெளிப்படுவன்; பெண் களுக்குத் துன்பம் விளைத்து முகங்காட்டாமல் பெண்ணின் வருத்த

(அதுகேட்டு) “ கட்டுப்படுத்துங்கோள் ” என்றார்கள் மூதறிவாட்டிகள்; இவர்களும், கட்டுப்படுப்பாராக இசைந்தார்கள்; அவ்வளவிலே தன்னை அழையாதிருக்கச்செய்தே, இவர்களிசைவைக் கேட்டுத் தானே வந்து புகுந்தாள் கட்டுவிச்சி. பகவத் விஷயங்களைக் கேட்கைக்கு ருசி உண்டென்றறியுமித்தனையிறே வேண்டுவது; ஆசார்யர்கள் தாங்களே வந்து சொல்லுவர்களிறே. முன்புத்தை ஆசார்யர்கள் பகவத் விஷயம் சொல்லும்போது, நாலிரண்டு பேருக்காயிற்றுச் சொல்லுவது; அதுதானும் அவர்கள்படியறிந்தால் சொல்லுவது; அங்ஙனன்றிக்கே, “ருசியுடையார்” என்று தோற்றினவளவிலே சொல்லுவர் எம்பெருமானார்; அப்படிகாணும் இக்கட்டுவிச்சியும்.

(காரார்குழல்கொண்டை) கட்டுப்படுத்தினவள் சொல்லும் வார்த்தையிலுங்காட்டில், இவள் மயிர்முடியே

மறியாமலிருக்கும் கண்ணனேயாகிலும் வெளிப்படுவன் என்றார்கள். கட்டுப்படுத்துதல் — குறிகேட்டல்.

(அது கேட்டு) ''கட்டுப்படுத்துங்கள்'' என்றனர் மூதறிவாட்டிகள்; தாய்மார், தோழிமார் ஆகிய இவர்களும் கட்டுப்படுத்துவதற்கு இசைந்தனர். அந்த ஸந்தர்ப்பத்திலே, தன்னை அழையாதிருக்கும்போதே இவர்கள் கட்டுப்படுத்துதற்கு இசைந்திருப்பதைக் கேட்டு, தானே வந்துபுகுந்தாள் கட்டுவிச்சி. ஸ்வாபதேஶத்தில் கட்டுவிச்சியே ஆசார்யன்; பகவத் விஷயங்களைக் கேட்பதற்கு ருசியுண்டென்று அறிந்தவளவிலே கிருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யர்கள் தாங்களே மேல் விழுந்து அரும்பொருள்களை உபதேஶிப்பர்கள். எம்பெருமானுக்கு முன்பிருந்த ஆசாரியர்கள் பகவத்விஷயத்தை மிகச்சிறந்தவரான நால்வரிருவர்க்கே உபதேஶிப்பர்கள்; அதுவும் அவர்கள் ஸ்வபாவங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்தபின்பே சொல்லுவர். அப்படியல்லாமல், '' பகவத் விஷயமறிய ஆசையுடையார் '' என்று தோற்றினவர்க்கெல்லாம் தானே மேல்விழுந்து உபதேஶிப்பர் எம்பெருமானார். இக்கட்டுவிச்சியும் அவர் போன்றவளே.

(காரார் குழல்கொண்டை) கருநிறமயிர்முடியையுடைய கட்டுப்படுத்தினவள் சொன்ன வார்த்தையைக்காட்டிலும், அவளுடைய மயிர்

சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா
வேரா விதிர்விதிரா மெய்சிலிராக் கைமோவா— 21

சீர் ஆர் சுளகில் சில நெல் பிடித்து எறியா — அழகியதொரு சிறு முறத்தில் நின்றும் சில நெற்களைப் பிடித்தெடுத்து முன்னே வீசியெறிந்து (குறிபார்த்து) ***வேரா***—வேர்வையிட்டு, ***விதிர் விதிரா***—மேனி உடைந்து, ***மெய் சிலிரா***—மயிர்க்கூச்செறிந்து, ***கை மோவா***—கையை மோந்து பார்த்து,

---

இவளுக்கு போ₄க்₃யமாயிருக்கிறபடி. ஆசார்யர்களுடைய ஆத்ம கு₃ணங்களிலுங்காட்டில் தே₃ஹகு₃ணமே உத்₃ தே₃ஶ்யமாயிருக்கிறபடி. (கட்டுவிச்சி கட்டேறி) தே₃வா விஷ்டையாளுள். அதாவது கொட்டாவி கொள்ளாதே மூரி நிமிராதேசெய்தபடி. (சீரார் சுளகில்) சுளகுக்குச் சீர்மை யாவது—பதர் றுத்து,மணியும் மணியாக்கிப் பதரும் பதராக்கு மதிறே. இச்சுளகும்—தே₃வதாந்தரங்களாகிற கூளத்தையும் பதரையுமறுத்து "மணியே மணிமாணிக்கமே" என்கிற மணியைக் காட்டப்புகுகிற சுளகிறே. ஆகையால் சீரார்சுளகு. (சில நெல் பிடித்தெறியா) "அவையுஞ்சில

முடியே இத்தாய்க்கு போ₄க்₃யமாயிருக்கிறபடி. ஸ்வரபதே₃ஶத்தில், ஆசார்யர்களுடைய ஆத்மகு₃ணங்களைக்காட்டிலும் தே₃ஹகு₃ணமே உத்₃தே₃ஶ்யம் என்கை. (கட்டுவிச்சி) 'இப்பெண்ணைப் பிடிப்பது இன்ன தெய்வம்' என்று கட்டுப்படுத்துமவள் கட்டுவிச்சி. (கட்டுவிச்சி கட்டேறி) கட்டுவிச்சியானவள் தே₃வாவிஷ்டையானாள். அதாவது:- தூக்கத்திற்போலே கொட்டாவி விடாமல், சோம்பல் முறியாமலிருந்த போதிலும், தன் நினைவறியாமல தெய்வத்தினால் தூண்டப்பட்டு வார்த்தை சொல்லும் நிலை கட்டேறிநிற்கும் நிலையாகும். (சீரார் சுளகில்) சீர்மை மிகுந்த சுளகில். சுளகுக்குச் சீர்மையாவது—மணி நெல்லும் பதரும் கலந்திருக்கும்போது, நெல்லையும் பதரையும் பிரித்துக்கொடுக்கும் தன்மை. இச்சுளகும் மற்ற தெய்வங்களாகிய கூளத்தையும் பதரையுமறுத்து, "மணியே மணிமாணிக்கமே" [பெரிய திரு 11-8-8] என்கிற மணியைக் காட்டித்தரப்போகிற சுளகன்றோ. ஆகையால் இதுவும் "சீரார் சுளகு" எனப்படுகிறது. (சில நெல் பிடித்தெறியா) "அவையும் சில நெல்லே!" என்று நெல்லையும்

நெல்லே!'' என்கிருள். (வேரா விதிர்விதிரா மெய் சிலிரா) ப₁க₃வத்₃விஷயம் சொல்லப்புக்குத் தான் உடை குலைபட்டபடி. ''மெய்த்துக் கண்பனிசோர மெய்கள் சிலிர்ப்ப'' என்னக்கடவதிறே. **''मुने वक्ष्याम्यहं बुद्ध्वा''** (முநே, **வக்ஷ்யாம்யஹம் பு₃த்₃த்₄வா)** **''ज्ञातुमेवंविधं नरं''** (ஜ்ஞாதுமேவம் **வித₄ம் நரம்)** என்று ப்ரஸ்நம்பண்ணின ஸ்ரீ வால்மீகி ப₄க₃வானுக்கு ஸ்ரீநாரத₃ப₄க₃வான் 'ஆனவாறே சொல்லு கிறேன்' என்ருன். அதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்;

கொண்டாடுகிருள். (வேரா விதிர்விதிரா மெய் சிலிரா) ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தைச் சொல்லப்புகுந்தவுடன் சரீரம் ஶிதி₂லமாயிற்று; (வேரா) வியர்த்தது; (விதிர் விதிரா) திருமேனி உடைந்தது; (மெய்சிலிரா) மயிர்க்கூச்செறிந்தது. ''மொய்த்துக் கண்பனிசோர மெய்கள் சிலிர்ப்ப'' [பெருமாள் திரு 2-9] என்றும், ''காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்'' [பெரிய திருவ 34] என்றும்,

''ஆஹ்லாத₃ ஶீதநேத்ராம்பு₃: புளகீக்ருதகா₃த்ரவாந் |
ஸதா₃ பரகு₃ணாவிஷ்டோ த்₃ரஷ்டவ்ய: ஸர்வதே₃ஹிபி₄: ||''

[ஆனந்த₃த்தால் வெளிவரும் குளிர்ந்த கண்ணீரை உடையவனாய், மயிர்க்கூச்செறியும் மேனியையுடையவனாய், எப்போதும் பரமாத்மாவின் குணத்தில் ஈடுபட்டவனாக (ப₄க்தன்) எல்லாச்சேதனராலும் காணத் தக்கவன்] என்றும் சொல்லப்படுகிறதன்றே. ''கோந்வஸ் மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே கு₃ணவாந்'' [இவ்வுலகில் இப்போது கு₃ணமுடையவனாய் இருப்பவன் யார்] என்று தொடங்கி, ''மஹர்ஷே! த்வம் ஸமர்த்தோ₂ஸி ஜ்ஞாதுமேவம்வித₄ம் நரம்'' [மஹரிஷியே! இப்படிப்பட்ட மனிதனை அறிய நீரே வல்லவர்] என்னுமளவாக, கல்யாணகு₃ணக்கடலாயிருப்பவன் எவன் என்றுகேட்ட ஸ்ரீவால்மீகி ப₄க₃வானிடத்தில், ''முநே! வக்ஷ்யாம்யஹம் பு₃த்₃த்₄வா தைர் யுக்த: ஶ்ரூயதாம் நர:'' [முனிவரே! நான் அறிந்து சொல்லுகிறேன்; அப்படிப்பட்ட கு₃ணங்களோடு கூடிய மனிதன் யாரென்பதைக் கேட்பீராக] என்று ஸ்ரீநாரத₃ப₄க₃வான் அறிந்து சொல்லுகிறேன் என்றனன்; உடனே சொல்லவும் ஆரம்பித்து விடுகிருன். ராமனைப்பற்றி முன்னமே தெரிந்துவைத்திருப்பவனும், உடனே அவனைப்பற்றிப் பேசுமவனுமான முனிவன் ''அறிந்து சொல்லுகிறேன்'' என்றதுக்குக் கருத்தென்ன? எனில்: வால்மீகிப₄க₃வான் கேள்வி கேட்கும்

பேரா யிரமுடையா னென்ருள்—பேர்த்தேயும்

பேர் ஆயிரம் உடையான் என்ருள்— ஆயிரம் திருநாமங்களை உடையனுன எம்பெருமானே (இந்நோய் செய்தவன்) என்ருள்; *பேர்த்தேயும்*—அதற்குமேல்,

---

அந்யபரராய் ப்ரக்ருதிஸ்தரானவாறே சொல்லுகிறே னென்ருனிறே. பதார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்திருக்கிற வன் இனி ப்ரக்ருதிஸ்தனுனவாறே சொல்லுகிறே னென்றது-ப்ரஶ்நரூபத்தாலே ராமகுணங்களை ஸ்மரித்து, 'நெஞ்சை உடைகுலையப் பண்ணிணுயிற்று; தெளிந்து நான் ப்ரக்ருதிஸ்தனுனவாறே சொல்லுகிறேன்' என்ருனு மித்தனையிறே. "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சி டிந்துகும்" என்னுமாபோலே. [கண்டு வணங்கினுர்க் கித்யாதி] [காமனுடல் கொண்ட தவத்தாற்கு] தன்னையும் அபிமத விஷயத்தையும் சேர்த்ததுவே குற்றமாகக் காமனை தஹித்த அக்நிவர்ணனுவனிறே ருத்ரன்; அவ னுக்கு. [உமையுணர்த்த இத்யாதி] ப்ரஶ்நரூபத்தாலே

முகத்தாலே குணங்களை ஒவ்வொன்ருக சொல்லச் சொல்ல, ராம பிரான் ஒருவனே அக்குணங்களுக்குக் கொள்கலம் என்றறிந்த நாரதன் அக்குணங்களிலே ஈடுபட்டு முஹூர்த்தநேரம் மயங்கிக் கிடந்தான். "அந்த மயக்கம் தெளிந்து சொல்லுகிறேன்" என்னும் கருத்திலேயே "அறிந்து சொல்லுகிறேன்" என்ருனுயிற்று. "நினை தொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" [திருவாய் 9.6-2] என்னும் ஆழ்வார் நிலையைப்போன்றது இங்கு நாரதன் நிலையும்.

"கண்டு வணங்கினுர்க் கென்னுங்கொல் காமனுடல்
கொண்ட தவத்தாற்குமையுணர்த்த—வண்டலம்பும்
தாரலங்கல் நீண்முடியான்றன்பெயரே கேட்டிருந்தங்
காரலங்க லானமையா லாய்ந்து" [நான்-திருவ 78]

என்கிற பாசுரத்திலேயும் பக்திபரவஶருடைய நிலை பேசப்பட்டது. [காமனுடல் கொண்ட தவத்தாற்கு] தன்னையும், தன் நாயகியையும் சேர்த்ததையே குற்றமாகக்கொண்டு காமனைக் கொளுத்திய நெருப்பு வண்ணனன்ருே சிவன்; அவனுக்கு [உமையுணர்த்த...] "இப்படிப்

"இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை உடையவன் ஆர்?" என்று உமை கேட்க, சிஷ்யாசார்ய க்ரமமறியாத தான், தென்றலும் சிறுதுளியும் பட்டாற்போலே, அவன், அவளைத் திருநாமங்களைச்சொல்லவிட்டுத் தான் கேட்டிருந்தானாயிற்று. (அங்கு ஆரலங்கல் ஆனமையால் ஆய்ந்து)கேட்டுக் குறியழியாதேயிருந்தானோவென்னில்: முடியுண்ட மாலைபோலே ஒசிந்திருந்தான். திருநாம ப்ரஸங்கத்தாலே வன்னெஞ்சனான ருத்ரன் பட்டபடி கண்டால், [கண்டு வணங்கினார்க்கென்னாங்கொல்] ஸாக்ஷாத்கரித்தார் என்படுகிறார்களோ?

(கைமோவா) பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே "விரைகுழவு நறுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழும்" என்கிறபடியே கை திருத்துழாய் நாறுமிறே. (பேராயிரமுடையானென்றாள்) நாமம் பலவுமுடை நம்பியிறே இப்படி பண்ணினானும். (பேராயிரமுடையானென்றாள்) ஒன்று தோற்றிற்று,

---

பட்ட திருநாமங்களை உடையவன் ஆர்" என்று கேள்விகேட்கும் முகத்தாலே தன் கணவனுக்கு உமையானவள் உணர்த்த, திருநாம ஶ்ரவணத்தாலே ஏற்பட்ட பக்திபாரவஶ்யத்தாலே சிஷ்யாசார்ய க்ரமத்தை மறந்து, தென்றற்காற்றும் சிறுமழைத்துளியும் மேனியிற் பட்டாற்போலே மெய்மறந்து, அவளை ஆசார்யஸ்தானத்தில் வைத்துத் தான் சிஷ்யஸ்தானத்திலமர்ந்து திருநாமம் கேட்டானாயிற்று. கேட்டுக் குறியழியாமலிருந்தானோ? எனில்: (அங்காரலங்கலானமையாலாய்ந்து) முடியுண்ட மாலைபோலே ஒசிந்து நின்றான். (கண்டு வணங்கினார்க்கென்னாங்கோல்) திருநாமம் கேட்டமாத்திரத்தில் கல்நெஞ்சனான உருத்திரன் பட்ட பாட்டைக் கண்டால் நேரே கண்டவர் என்ன பாடுபடுவர்?

(கைமோவா) அவனைப்பற்றிய நினைவின் முதிர்ச்சியாலே, "விரை குழவு நறுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழும்" [திருவாய் 10-6-7] என்கிறபடியே இவளுடைய கையும் திருத்துழாய் மணக்குமன்றோ. அக்கையை மோந்து பார்க்கிறாள். (பேராயிரமுடையானென்றாள்) "நாமம் பலவுமுடை நாரணநம்பீ" [பெரியதிரு 10-8-4] என்று இவளால் வாய் வெருவப்படுமவன் கிடீர் இப்படி இவளைப் படுத்துகிறான் என்றாள். (பேர் ஆயிரம் உடையான் என்றாள்) இவன் பெயரைக் காண்போமென்று புகுந்தால், பெயர் ஒன்று தோன்றிற்று:

காரார் திருமேனி காட்டினன்—கையதுவும் 22
சீரார் வலம்புரியே யென்ருன்—திருத்துழாய்த்

கார் ஆர் திருமேனி காட்டினுள் — (அவனது) காளமேகம் போன்ற திருமேனியை உவமையாகக் காட்டினுள்; ***கையதுவும்***—அவனது திருக்கையிலேயுள்ளதும், ***சீர் ஆர் வலம்புரியே என்ருள்*** — அழகிய வலம்புரிச்சங்கமே என்று அபிநயித்துக் காட்டினுள்;

இரண்டு தோற்றிற்று, நாலு தோற்றிற்று, பத்து தோற்றிற்று, நூறு தோற்றிற்று, ஆயிரம் பேர் தோன்ருநின்றதீ! என்ருள். (பேர்த்தேயும் காரார் திருமேனி காட்டினுள்) ஶ்ரமஹரமான மேகத்தைக் காட்டி வடிவைக் காட்டினுள். காரார்திருமேனி கண்டதுவே காரணமாகவிறே இவள்தான் இப்படிப் பட்டது.

(கையதுவும் சீரார் வலம்புரியேயென்ருள்) ஒரு கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை உடையவனென்ருள். [உண்பது சொல்லில் இத்யாதி] இருளிலே சந்த்ரோதயம்போலே * இருளன்னமாமேனிக்குப் பரபாகமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்

இரண்டு தோன்றிற்று; நாலு தோன்றிற்று; பத்து தோன்றிற்று; பேர் ஆயிரமும் தோன்ருநின்றதீ! என்ருள். "தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந்" [ஆயிரம் பேருடைத்தேவன்] என்று ரிஷிகளாலும், "பேருமோராயிரம் பிறபல உடைய எம்பெருமான்" [திருவாய் 1-3-4] என்று ஆழ்வார்களாலும் புகழப்படுமவனன்ருே. (பேர்த்தேயும் காரார் திருமேனி காட்டினுள்) களைப்பைப் போக்கும் மேகத்தைக் காட்டுவதன் மூலம் அவன் திருமேனியைக் காட்டினுள். இத்திருமடலிலேயே மேலே "காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாப் பேராப்பிதற்ருத் திரிதருவன்" [55] என்று இப்பிராட்டியும் தான் இப்படிப் பட்டதற்குக் காரணத்தை அருளிச்செய்கிருளன்ருே.

(கையதுவும் சீரார் வலம்புரியே என்ருள்) ஒரு கையிலே செல்வம் மிக்க பாஞ்சசன்னியத்தை உடையவன் என்ருள். *சீர் ஆர்* — திருமேனிக்குப் பரபாகமாயிருக்கும் செல்வம் மிக்க. இருளிலே சந்திரனுதித்தாப்போலே, இருளன்ன மாமேனிக்குப் பரபாகமாயிருக்கும் செல்வத்தையுடைய ஶங்கத்தைச் சொன்னுள். அன்றிக்கே,

தைச் சொன்னாள். வலம்புரிக்குச் சீர்மையாவது- [உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம்] உண்ணும்படி சொல்லில் அவன் வாயாலே ஊட்ட உண்பது. [கண்படை கொள்ளல் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே] அவன் வடிவைக் கடைக்கணித்துக்கொண்டு திருக்கை யிலேயாயிற்று இடம் வலம் கொள்வது. ப்ரஸாதத்தைச் சூடிக் கைப்புடையிலே கிடப்பாரைப்போலே. [பெண் படையார் உன்மேல் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார்] இவன் பெண்களுக்குத் துறையாயிருக்கும். ஸ்ரீ மதுரையிலும் திருவாய்ப்பாடியிலுமுள்ள பெண்கள் கையெடுத்துக் கூப் பிடாநின்றார்கள். [பண்பல செய்கின்றாய்] பகவத் விஷயத்திலே ப்ரத்யாஸந்நர் செய்வதும் செய்கிறிலை. அவர்கள் தனியே அநுபவியார்களிறே. [பாஞ்ச

சீர் ஆர் வலம்புரி–செல்வம் மிக்க சங்கு என்று. "இந்திரனும் உன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே" [நாச்-திரு 7-4] "சங்கரையா உன் செல்வம் சாலவழகியதே" [நாச்-திரு 7-7] "செல்வப் பெருஞ் சங்கே" என்றும், "உண்பது சொல்லில்" [நாச்-திரு 7-8] என்னும் பாட்டில் விரிவாகவும் ஆண்டாள் அருளிச்செய்த செல்வச்சிறப் பைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். அச்செல்வச்சிறப்பு யாதெனில்: (உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம்) இச்சங்கம் உண்ணும் விதத்தைச் சொல்லப்புகுந்தால், அவன் வாயாலே அமுதத்தை ஊட்ட, அத்தை உண்பது. [கண்படை கொள்ளல் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே] அவன் வடிவைக் கடைக் கண்ணால் கண்டுகொண்டு, அவன் திருக்கையிலேயே இடமாகவும், வலமாகவும் மாறிமாறிப் படுப்பது. நாயகனின் மாலையைச் சூடி, அவன் கையணைப்பிலே கிடக்கும் நாயகியைப்போலே. [பெண்படை யார் உன்மேல் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார்] இவன் வாயமுதம் பெண்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானதாயிருக்கும். ஸ்ரீமதுரையிலும், திருவாய்ப்பாடியிலுமுள்ள படைபோன்ற தொகையுள்ள பெண்கள் 'ஐயோ! எங்கள் செல்வம் பறிபோகிறதே! இது முறையோ' என்று கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றார்கள். [பண்பல செய்கின்றாய்] பண் பல்லாததைச் செய்கிறாய். பகவத்விஷயத்திலே சிறிது நெருங்கின வர் செய்வதும் செய்கிறாயல்லை. அவர்களும் அடியார்கள் குழாங்க ளோடு உடன்கூடி அனுபவிப்பார்களேயொழியத் தனியே அனுபவி

தாரார் நறுமாலை கட்டுரைத்தாள் கட்டுரையா 23
நீரேது மஞ்சேன்மின் நும்மகளை நோய்செய்தான்
ஆரானு மல்ல னறிந்தே னவனைநான் 24

திரு துழாய் தார் ஆர் நறுமாலை கட்டுரைத்தாள்—திருத்துழாய் மலர்கள் நிறைந்த மணம் மிக்க மாலையையும் அபி₄நயத்துக் காட்டினாள்; ***கட்டுரையா*** — ஆக இவ்வளவும் அங்க₃சேஷ்டைகளாலே காட்டினபின்பு (வாய்விட்டுச் சொன்னதாவது) ***நீர் ஏதும் அஞ்சேல்மின்*** — "நீங்கள் சிறிதும் ப₄யப்படவேண்டா; ***நும் மகளை நோய் செய்தான்*** — உங்கள் பெண்ணை (இப்படி) நோவுபடுத்தினவன், ***ஆரானும் அல்லன்***—யாரோ ஒரு க்ஷுத்₃ர தெய்வமல்லன், ***அவனை நான் அறிந்தேன்***—நோவுபடுத்தின புருஷனை (இன்னானென்று) நான் தெரிந்துகொண்டேன்;

சன்னியமே] நீ வந்து சேர்ந்தவிடத்துக்குத்தகாது உன் கு₃ணம்; உன் பிறப்புக்குச் சேருமத்தனை. பாஞ்சஜந்யமிறே. (திருத்துழாய்த் தாரார் நறுமாலை கட்டுரைத்தாள்) உப₄ய விபூ₄திநாத₂னுகை இட்ட தனிமாலையைச் சொன்னாள். *தாமத்துளப நீண்முடிமாயன் தனக்கிறே இவள் மடலெடுக்கிறது.

கீழ்ச்சொன்னவையடைய ஸ்வக₃தமாகச் சொன்னாள். (கட்டுரையா) அவற்றைத் தன்னிலே சொன்ன அநந்தரம்.

யார்களே. [பாஞ்சசன்னியமே] நீ புகுந்தவிடத்துக்குத் தகாது உன் செயலும், அதற்குக் காரணமான கு₃ணமும். உன் பிறந்தவிடத்துக்கே பொருந்துமவை. பஞ்சசனன் என்னும் அசுரனுடலிலே பிறந்த பாஞ்சசன்னியமன்றோ. (திருத்துழாய்த் தாரார் நறுமாலை கட்டுரைத்தாள்) உப₄யவிபூ₄திநாத₂ன் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக, இவ்விபூ₄தியிலும் அவ்விபூ₄தியிலும் மணம் மிக்கு விளங்கும் திருத்துழாயைச் சூடியிருக்கிறானன்றோ. ஒப்பற்ற அம்மாலையைக் காட்டினாள். "தாமத்துளப நீண்முடிமாயன்" [பெரியதிரு 6-5-10] என்று தன்னால் வாய்வெருவப்படுமவனுக்கன்றோ இப்பிராட்டி மடலெடுக்கிறது.

கீழ்ச்சொன்ன அவ்வளவு அடையாளங்களும், தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டு சைகைகளாலே காட்டினவை. இனி வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறாள்—(கட்டுரையா) கீழ்க்கண்டபடி தனக்குள்

(நீர் ஏதுமஞ்சேன்மின்) நீங்கள் ஏதேனும் சிலவென்று ப₄யப் படாதே கொள்ளுங்கோள்; தே₃வதாந்தரஸ்பர்ஶமில்லை, நீங்கள் அஞ்சாதேகொள்ளுங்கோள் என்கிறாள். (நும் மகளை நோய் செய்தான் ஆரானுமல்லன்) இவள் நோவுபடுங்காட்டில் உங்களையும் மறக்கவேணுமோ? உங்கள் வயிற்றிலே பிறந்தாரை அவரதே₃வதைகளால் நோவப்பார்க்கவொண்ணுமோ? (ஆரானுமல்லன்) நாய் தீண்டிற்றில்லை.

(அறிந்தேன் அவனை நான்) ஸ்வயத்நத்தாலே காணப் புக்கு **"यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே)** என்று மீண்ட வேத₃ம்போலன்றியே, அவன் காட்டின

சொல்லிக்கொண்டபின். மேலே "நும்மகளைத் தீராநோய் செய்தான் என உரைத்தாள்" [5-2] என்றதோடு அந்வயித்துக்கொள்ளவேணும். நடுவுள்ளதெல்லாம் கட்டுவிச்சியின் வார்த்தை. (நீரேதும் அஞ்சேன்மின்) 'கருப்பன், காட்டேறி, முனியன்' என்பது போன்ற ஏதோவொன்று இவளைப் பிடித்திருக்கிறதென்று ப₄யப்படாதீர்கள்; வேறோர் தெய்வம் இவளைப் பிடிக்கவில்லை; நீங்கள் அஞ்சவேண்டிய அவசியமேயில்லை என்கிறாள். (நும்மகளை நோய் செய்தான் ஆரானுமல்லன்) (நும் மகளை) இவள் நோவுபட்டவுடன் உங்களையே நீங்கள் மறந்துவிட்டீர்களே; உங்கள் வயிற்றிலே பிறந்தவளைத் தாழ்ந்த தே₃வதைகள் நோவுபடுத்தப் பார்க்கமுடியுமோ? (ஆரானுமல்லன்) நாயும் நரியும் தீண்டவில்லை இவளை. "கோ₃மாயுவங் ம்ருக₃பதேர் ப₃லிம்" [ப₄ாக₃வதம்] [சிங்கத்தினிரையை நரி பறித்துக்கொள்வது போல்] என்றும்,

"வானிடை வாழுமவ் வானவர்க்கு
மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி
கானிடைத் திரிவதோர் நரிபுகுந்து
கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப"

[நாச்-திரு 1-5]

என்றும் சொல்லப்பட்ட நிலையை அடையவில்லை இவள்.

(அறிந்தேன் அவனை நான்) தன் முயற்சியாலே காணப் புகுந்து "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" [தை-ஆந] [எதனிடமிருந்து வாக்குகள் (அதை அறிய முடியாமல்) திரும்பி வருகின்றனவோ] என்று மீண்ட வேத₃ம் போலன்றியே, அவன் காட்டின அறிவாலே அவனைக்

கூரார் வேற்கண்ணீ ருமக்கறியக் கூறுகேனே
ஆரா லிவ்வைய மடியளப் புண்டதுதான் 25

கூர் ஆர் வேல் கண்ணீர் — கூரிய வேல்போன்ற கண்களை யுடைய மங்கைமீர்களே! ***உமக்கு அறிய கூறுகேனே***— உங்களுக்கு (அவனைத்) தெரியச் சொல்லட்டுமா? ***இ வையம் ஆரால் அடி அளப்புண்டது*** — யாவனொருவனாலே இப்பூமி யானது அளக்கப்பட்டதோ,

---

வெளிச்செறிப்பாலே அவனைக் கண்ட நான் அறிந்தேன். (கூரார்வேல் கண்ணீர்) அறிந்தாளாகில் இவன் ஆரென்று தலைக்கட்டப் புகுகிறாளென்று சொல்லி எல்லாருமொக்கத் தன்னை கூர்க்கப்பார்த்துக்கொண்டு நின்றவர்களை ஸம்போ₃தி₄க்கிறாள். (உமக்கறியக் கூறுகேனே) இவளுடைய நோய்க்கு தே₃வதாந்தரங்களின் காலிலே விழும்படி கலங்கி யிருக்கும் நீங்களுங்கூட அறியும்படி வார்த்தை சொல்லவோ?

(ஆரால் இவ்வையம் அடியளப்புண்டதுதான்) பூ₄மிப் பரப்பைத் தன் காற்கீழே இட்டுக்கொண்டவர் ஆர்? "ஆரால்" என்கையாலே "ஈபாவஞ்செய்து அருளாலளிப்

கண்ட நான் அறிந்தேன். (கூரார் வேற்கண்ணீர்) இவள் அறிந்து விட்டாளாகில், அவனை யாரென்று சொல்லிமுடிக்கப் போகிறாளோ என்னும் நினைவுடன் அனைவரும் ஒன்றாகத் தன்னையே கூர்மையாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றவர்களை நோக்கி, "கூர்மையுள்ள வேல் போன்ற கண்ணையுடையவர்களே!" என்று கூப்பிடுகிறாள். (உமக் கறியக் கூறுகேனே) இவளுடைய நோய்க்குப் பரிஹாரமாக ஐயனார் முதலான மற்ற தெய்வங்களின் காலில் விழும்படி அறிவு கலங்கி யிருக்கும் நீங்களுங்கூட அறியும்படி வார்த்தை சொல்லுகிறேன், கேட்கிறீர்களா?

"சொல்லவேணும்" என்னும் ஆவல்தோற்ற இருந்தார்கள் அவர்கள். அதைக்கண்டு சொல்லுகிறாள் மேல்:— (ஆரால் இவ்வையம் அடியளப் புண்டதுதான்) பூ₄மிப்பரப்பு முழுவதையும் தன் காலின்கீழே இட்டுக்கொண்டவன் ஆர்? "ஆரால்" என்கையாலே, "ஈ பாவம் செய்தருளால் அளிப்பார் ஆர்" [திருவாய் 2-2-2] என்று கேட்டால்

பாரார்''என்ருல், ''அவன்'' என்னவேண்டும் ப்ரஸித்₃தி₄யை உபஜீவித்துநின்று சொல்லுகிருள். (இவ்வையம்) [மண்ணை

''அவன்'' என்றே சொல்லவேண்டும் பிரஸித்₃தி₄யை உட்கொண்டு கேட்கிருள்.

''க: ஶ்ரீ: ஶ்ரிய: பரமஸத்வஸமாஶ்ரய: க:
க: புண்ட₃ரீகநயந: புருஷோத்தம: க: |
கஸ்யாயுதாயுத ஶதைககலாம்ஶகாம்ஶே
விஶ்வம் விசித்ரசித₃சித் ப்ரவிப₄ாக₃வ்ருத்தம் ||
வேத₃ாபஹார கு₃ருபாதக தை₃த்யபீட₃ாத்₃-
யாபத்₃ விமோசந மஹிஷ்ட₂ ப₂ல ப்ரத₃ாநை: |
கோऽந்ய: ப்ரஜாபஶுபதீ பரிபாதி கஸ்ய
பாதோ₃த₃கேந ஸ ஶிவ: ஸ்வஶிரோத்₄ருதேந ||
கஸ்யோத₃ரே ஹரவிரிஞ்சிமுக₂ப்ரபஞ்ச:
கோ ரக்ஷதீமமஜநிஷ்ட ச கஸ்ய நாபே₄: |
க்ராந்த்வா நிகீ₃ர்ய புநருத்₃கி₃ரதி த்வத₃ந்ய:
க: கேந வைஷ பரவாநிதி ஶக்யஶங்க: ||''
[ஸ்தோ-ர 12,13,14.]

[திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் யார்? ஶுத்₃த₄ஸத்வத்தை உடையவன் ஆர்? தாமரைக்கண்ணன் யார்? புருஷோத்தமன் யார்? எவனுடைய பல்லாயிரங்கோடி ப₄ாக₃ங்களின் ஒரு பகுதியில் இவ்வுலகெல்லாம் விசித்திரமான சேதநாசேதனப் பிரிவுகளை உடையதாக இருக்கிறது? வேத₃ங்களை அபஹரித்தது. தகப்பன் தலையைக் கிள்ளின பாவம், அஸுரர்களாலுண்டான துன்பம் முதலிய ஆபத்துக்களைப் போக்குவதாலும், மேலான ப₂லன்களை அளிப்பதாலும், (உன்னைத் தவிர) வேறு யார் ப்ரஜாபதியான பிரமனையும், பஶுபதியான சிவனையும் ரக்ஷிக்கிருர்கள்? அந்த சிவன் தன் தலையில் த₄ரிக்கப்பட்ட யாருடைய ஸ்ரீ பாத₃தீர்த்த₂த்தால் பரிஶுத்₃த₄ஞனன்? சிவன் பிரமன் முதலிய உலகம் யாருடைய வயிற்றில் லயித்திருந்தது? இவ்வுலகை யார் காப்பாற்றுகிருர்? எவனுடைய நாபி₄யிலிருந்து (இவ்வுலகம்) உண்டாயிற்று? (உன்னைத்தவிர) வேறு எவன் இவ்வுலகை (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) அளந்தும். (அவாந்தரப்ரளயத்தில்) விழுங்கியும், மறுபடியும் உமிழ்கிருன்? இவ்வுலகம் வேறு எவனுல் தலைவனை உடையதென்று ஸந்தே₃ஹப்படவும் கூடியது?] என்று ஆளவந்தாரும் இதையடியொற்றிய 'க:' 'க:' [ஆர், ஆர்] என்று கேள்விகளை

ஆரா லிலங்கை பொடிபொடியா வீழ்ந்ததுமற்று
ஆராலே கன்மாரி காத்ததுதா னாழிநீர் 26

இலங்கை ஆரால் பொடிபொடி ஆ வீழ்ந்தது — இலங்காபுரி யானது யாராலே பொடியாக்கப்பட்டு நசித்தொழிந்ததோ, *ஆராலே கல் மாரி காத்தது*—யாவனொருவனாலே கல்மழை யானது தடுக்கப்பட்டதோ,

---

யிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிது வென்னும்] பூ₄மிப் பரப்பையடையத் துழாவியிருந்து, அவன் அடிச்சுவடு மோந்தவரைப்போலே சொல்லும். விஶ்வாமித்ரமஹர்ஷி யாகூம் காக்கப் பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது "ருஷியே! இங்கே தோற்றுகிற ஆஶ்ரமம் ஏது!" என்றுகேட்டருள, "ஸ்ரீவாமநனெழுந்தருளியிருந்து தபஸ்ஸுபண்ணின ஸித்₃த₄ாஶ்ரமம், 'அவனெழுந்தருளியிருந்து போன இடம்' என்று நான் இம்மண்ணை மோந்துகொடு கிடப்பன்" என்ருனிறே. அப்படியே இவ்வையமென்று அடிச்சுவடு தோன்று கிறபடி. (ஆரால் இவ்வையம் அடியளப்புண்டது தான்) இத்தால் "புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடிய பிரான் அருளாவிடுமே" என்னுமாபோலே தன்னுடைமையை

அடுக்கிருரன்றே. (இவ்வையம்) [மண்ணை யிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிதுவென்னும்] [திருவாய் 4-4-1] பூ₄மிப்பரப்பு முழுவதையும், துழாவியிருந்து, அவனுடைய அடிச்சுவடு மோந்தவளைப் போலே "வாமனன் அடிச்சுவட்டு மண் இது" என்று வார்த்தை சொல்லுவள். விஶ்வாமித்ர மஹரிஷியின் யாக₃த்தை ரக்ஷிக்க ராம பிரான் எழுந்தருளும்போது, 'ரிஷியே! இங்கே தோற்றுகிற ஆஶ்ரமம் ஏது?' என்று ராமபிரான் கேட்டருள, "ஸ்ரீவாமனன் எழுந்தருளி யிருந்து தவம் செய்த ஸித்₃த₄ாஶ்ரமம் இது; 'அவன் எழுந்தருளி யிருந்து போன இடம்' என்னும் காரணத்தாலே நான் இம்மண்ணை மோந்துகொண்டு இங்கேயே வாஸம் செய்கிறேன்" என்ருனன்றே. இவ்விஶ்வாமித்திரனையும், வாமனன் மண்ணென்ற ஆழ்வாரையும் போலே இவளும் 'இவ்வையம்' என்று இதில் அவனுடைய அடிச்சுவடு கண்டவள் போலே சொல்லுகிருள். (ஆரால் இவ்வையம் அடியளப்புண்டதுதான்) இத்தால், "புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடியபிரான் அருளாவிடுமே" [திருவிருத்தம்-69] என்றுற்போலே

இரந்து பெறுமவனன்றோ? இவளை விட்டுவைக்குமோ? என்றபடி. மண்ணை இரந்து அளந்துகொள்ளுமவன் பெண்ணை நோவுபட விட்டு வைக்குமோ? என்றபடி.

(ஆரால்இலங்கை பொடிபொடியா வீழ்ந்தது) வரபூல புஜபூலங்களாலே மிக்க இலங்கை யாராலே துகளாயிற்று? (ஆரால்) தங்கள் தரமறியாதே வரத்தைக் கொடுத்து அவனாலே குடியிருப்பிழந்து கழுத்தும் கப்படமுமாய்க் கூப் பிட்டுத்திரிந்த ப்ரஹ்மாதிகளாலேயோ? புதுக்கும்பிடாகை யாலே செய்வதறியாதே செய்தபடி. இத்தால்-ஒருத்திக் காக * உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலையூடறுத்து இப்படி அரியனசெய்து கைக்கொள்ளுமவன் இவளை நோவுபட் டிருக்க விடான் என்றபடி. (மற்றாராலே கல்மாரி காத்தது

தன்னுடைமையை யாசித்துப் பெறுமவனன்றோ? அப்படிப்பட்டவன் தன்னுடையவளான இவளை விட்டு வைக்குமோ? என்றபடி. "மண்ணை யாசித்து அளந்து கொள்ளுமவன் பெண்ணை நோவுபட விட்டுவைப் பானோ? 'மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை' என்பவற்றில் மண்ணாசைக்கும் மேற்பட்டதாயிற்றே பெண்ணாசை" என்று கருத்து.

(ஆராலிலங்கை பொடிபொடியா வீழ்ந்தது) வரபூல புஜபூலங்க ளாலே மிகுந்த இலங்கை யாராலே துகளாயிற்று? (ஆரால்) தங்க ளுடைய ஶக்தியறியாமல் வரத்தைக் கொடுத்து, ராவணனாலே குடி யிருப்பிழந்து, கழுத்தறுபடாமல் தப்பி, கட்டிய உடையையொழிந்த எல்லாவற்றையுமிழந்து, வணங்கிய கழுத்தையும், கட்டிய கப்படத் தையும் (உடையையும்) கொண்டு எம்பெருமானைக் கூப்பிட்டுத்திரிந்த பிரமன் முதலான தேவர்களாலேயோ இலங்கை பொடியாயிற்று? கும்பீடு கொண்டு அறியாத ரஜஸ்தம: ப்ரக்ருதிகளாகையாலே, ராவணாதியருடைய புதுக்கும்பீட்டைக் கண்டவுடன் உச்சி குளிர்ந்து போய், தாம் செய்யும் காரியத்தின் பூலனறியாமல் வரங்களைக் கொடுத்துவிட்டுத் திண்டாடினவர்களன்றோ தேவர்கள், (ஆரால் இலங்கை...) இத்தால், "உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் பெண்ணாக்கையாப்புண்டு" [நாச்-திரு 11-7] என்கிறபடியே ஒரு பெண்ணைப் பெறுவதற்காகப் படாதன பட்டவன் இவளை நோவு பட்டிருக்க விடமாட்டான் என்றபடி. (மற்றாராலே கல்மாரி காத்தது தான்) தனக்குப் படைத்த உணவையிழந்த பசிக்கோபத்தாலே

ஆரால் கடைந்திடப் பட்ட தவன்காண்மின்
ஊரா நிரைமேய்த் துலகெல்லா முண்டுமிழ்ந்தும் 27

***ஆழி நீர்*—கடலானது, *ஆரால் கடைந்திடைப்பட்டது*—யாவ னொருவனாலே கடையப்பட்டதோ, *அவன் காண்மின்*—அக்காரியங்களெல்லாம் செய்த ஒரு சிறந்த புருஷனன்றோ, *ஊர் ஆ நிரை மேய்த்து*—ஊரிலுள்ள பசுக்கூட்டங்களை யெல்லாம் மேய்த்தும், *உலகு எல்லாம் உண்டு உமிழ்ந்தும்*—உலகங்களையெல்லாம் (பிரளய காலத்திலே) அமுதுசெய்தும் (ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே) வெளிப்படுத்தியும்,

---

தான்) பசிக்கோபத்தாலே இந்த்ரன் வர்ஷிக்க, அவ்வர்ஷம் நோக்கப்பட்டது ஆராலே? அவ்வர்ஷத்திலே அகப்பட்ட இடையராலும் பசுக்களாலுமோ? இத்தால் தன்னால் வந்த நலிவும் தானே பரிஹரிக்கும் என்றபடி.

(ஆழிநீர் ஆரால் கடைந்திடப்பட்டது) **"अप्रमेयो महोदधिः" (அப்ரமேயோ மஹோத₃தி₄:)** ஒருவராலும் பரிச்சே₂தி₃க்க வொண்ணாதபடி பேராழத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ஸமுத்₃ரத்தைக் கடைந்து, "கடைந்து கலக்குறுத்து உடலுட்புகுந்து நின்றூறலறுத்தவர்" என்கிறபடியே அதில் நற்சீவனான அம்ருதத்தைக் கொண்டார் ஆர்? கடலைக் கடையவென்று

இந்திரன் கல்மழைபொழிய அம்மழையிலிருந்து காப்பாற்றினது ஆர்? கல்மழையிலே நோவுபட்ட பசுக்களும் இடையருமோ தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டனர்? இத்தால் தன்னால்வந்த துன்பத்தையும் தானே தவிர்ப்பான் என்கை. அவனாலே நோவுபட்ட இவளையும் அவனே ரக்ஷிப்பான் என்று கருத்து.

(ஆழிநீர் ஆரால் கடைந்திடப்பட்டது) "ஆழங்காணவொண்ணாத கடல்" [ரா-யு 19-31] என்று ஒருவராலும் அளவிடமுடியாதபடி பேராழத்தை உடையதாயிருக்கிற கடலைக் கடைந்து. "கடலே! கடலே! உன்னைக் கடைந்து கலக்குறுத்து உடலுள் புகுந்து நின்று ஊறலறுத்தவற்கு" [நாச்-திரு 10-9] என்கிறபடியே அக்கடலின் ஸாரமான உயிர்போன்றதான அமுதத்தைக் கொண்டவன் யார்? கடலைக் கடையவேணுமென்று தொடங்கிக் கைவிட்டு நின்ற தேவர்களும் அசுரர்களுமோ கடல்கடைந்தது?

உபக்ரமித்துக் கைவாங்கின தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலுமன்றிறே. "அன்று தேவரசுரர் வாங்க" இத்யாதி யிறே. தேவர்களும் அஸுரர்களும் கைவாங்கின பின்பிறே கடலைக் கடையப்புக்கது. இத்தால் பல வடிவைக் கொண்டு உடம்பு நோவ ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குமகப் படக் கார்யம் செய்யுமவன் * அமுதில் வரும் பெண்ணமுதை நோவுபட வைக்குமோ என்றபடி. * விண்ணவர் அமுதுண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்டவனிறே.

(அவன்காண்மின்) இவ்வபதாநங்களெல்லாம் செய்தவனுக்கு உங்கள் மகள் நோவுபடுமித்தனையல்லது வேறு தேவதாந்தரங்களுக்கு நோவுபடுமோ? (ஊராநிரை மேய்த்து) தங்களுக்குப் பசுக்கள் அளவு பட்டு ஊராநிரை

"அரங்கனே! தரங்கநீர் கலங்கவன்று குன்றுசூழ்
மரங்கள்தேய மாநிலம் குலுங்க மாசுணம் சுலாய்
நெருங்கநீ கடைந்தபோது நின்ற சூரரென்செய்தார்"
[திருச்சந்த-21]

என்றார் திருமழிசைப்பிரான்

"அன்று தேவரசுரர் வாங்க அலைகடல் அரவமளாவி, ஓர் குன்றம் வைத்த எந்தாய்" [திருவாய் 7-1-7] என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச் செய்தாரன்றோ. தேவர்களும் அசுரர்களும் கைவிட்ட பின்பன்றோ கடலைக் கடையப் புகுந்தது. இத்தால் மந்தர மலைக்குக் கீழும், மேலும், பக்கங்களிலும் பல வடிவங்களெடுத்து உடம்பு நோவும்படியாக ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் காரியஞ்செய்யுமவன் "அமுதில் வரும் பெண்ணமுது" [பெரியதிரு 6-1-2] எனப்படும் ஸ்ரீதேவியைப்போன்ற இவளை நோவுபடும்படியாக விட்டிருப்பானோ என்றபடி. "விண்ணவரமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமான்" [பெரியதிரு 6-1-2] எனப்படுமவனன்றோ,

(அவன் காண்மின்) இச்செயல்களையெல்லாம் செய்தவனுக்காக உங்கள் மகள் (காதல்) நோவுபடுவாளேயொழிய மற்ற தெய்வங்களுக்கு நோவுபடுவாளோ? என்று கருத்து. (ஊராநிரைமேய்த்து) ஊரிலுள்ள பசுக்கூட்டங்களையெல்லாம் மேய்த்து. தன்வீட்டில் பசுக்கள் அளவு பட்டதாயிருப்பதாலே ஊரிலுள்ள பசுக்களை மேய்க்கிறான்

ஆராத தன்மையனு யாங்கொருநா ளாய்ப்பாடிச்

ஆங்கு ஆராத தன்மையன் ஆய்—பரமபதத்தில் திருப்தியற்ற வனுயிருந்து கொண்டு (கண்ணனுயவதரித்து) ஒரு *நாள்*—ஒரு நாளில், ***ஆய்ப்பாடி***—திருவாய்ப் பாடியிலே,

---

மேய்க்கிருனன்றிறே. "உங்கள் தம் ஆநிரையெல்லாம் வந்து புகுதரும்போது" என்று கண்ணெச்சிலாம்படியிறே இவர்கள் கோஸம்ருத்தியிருப்பது. அப்படியிருக்கச் செய்தேயும், கோரக்ஷணத்திலே அந்வயித்தவனுகையாலே ஊராநிரை மேய்க்கும். ஒருவன் ஒரு ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனுனல் ரக்ஷ்யவர்க்கம் பெற்றதில் பர்யாப்தனுகானிறே; அப்படியே ஊராநிரையையெல்லாம் மேய்க்கும்.

(உலகெல்லாமுண்டுமிழ்ந்தும்) ப்ரளயத்தில் அகப்பட்ட லோகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றிலே நோவுபடாமே வைத்து, அங்கே நெருக்குண்ணுதபடி வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தும், "ஊராநிரை மேய்த்து உலகெல்லாமுண்டுமிழ்ந்

என்று சொல்லமுடியாதே. "வள்ளல் பெரும்பசுக்கள் ஆற்றப் படைத்தான் மகனே அறிவுறாய்" [திருப்பாவை 21] என்றும், "உங்கள்தம் ஆநிரையெல்லாம் வந்து புகுதரும்போது" [பெரிய திருமொழி 10-4-8] என்றும் த்ருஷ்டிதோஷம் படும்படியாக வன்றே இவர்களுடைய பசுச்செல்வப்பெருமையிருப்பது. அப்படியிருந்தபோதிலும், பசுக்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவே இடைச்சாதியில் பிறந்தவனுகையாலே, ஊரிலுள்ள பசுக்கூட்டங்களையெல்லாம் மேய்ப்பான். வல்லவனுன ஒருவன் ஒரு ரக்ஷணச் செயலிலே ஈடுபட்டால் ரக்ஷிக்கப்படும் பொருள் எவ்வளவிருந்தாலும் திருப்தியுருமல் இன்னமும்வேணும் என்பானன்றே. அப்படியே இவனும் தன் ஆநிரையை மேய்ப்பதோடல்லாமல் ஊராநிரையையும் மேய்ப்பன்.

(உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தும்) ப்ரளயத்தில் அகப்பட்ட உலகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றிலே நோவுபடாமல் வைத்து, நெடுங் காலம் அங்கேயே நெருங்கிக்கிடப்பதைப் பொறுக்காமல் வெளியிலே உமிழ்ந்தும். (உலகு எல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தும்) இவன் வயிற்றில் புகுந்து புறப்படாதது அணுமாத்ரமும் இல்லையென்கை. (ஊராநிரை மேய்த்து உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தும்) அவலீலையாக அவைத்தையும்

தும்'' என்று ஊராநிரை மேய்த்தத்தோடு உலகெல்லா முண்டுமிழ்ந்தத்தோடு வாசியின்றியே இருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. (ஆராத தன்மையனாய்) ரக்ஷ்யவர்க்கத்தையெல் லாம் ரக்ஷித்தாலும், தான் ஒன்றும் செய்யாதானாயிருக் கிறபடி. அதாவது:— "தன்னை விஶ்வஸித்து உடன் கிடந்தவனை மடிதடவினவன் நெஞ்சாறல் படுமாபோலே யாயிற்று; ''ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை நோவுபடக்கொடுத்து நோக்குகையாவது என்னென்புது'' என்று அவன் புண்பட்டி ருக்கும்படி. ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ருஷிகள் ராக்ஷஸ ராலே நோவுபட்ட ஶரீரங்களை **"एहि पश्य शरीराणि"** (ஏஹி **பஶ்ய ஶரீராணி**) என்று காட்டி அங்யாயப்பட—''ஒரு ரக்ஷ கனுளன்'' என்று சொல்லிப் பட்ட நோவால் வந்த லஜ்ஜை யிறே உங்களுக்கு; **"गर्भभूतास्तपोधनाः"** (கர்ப்ப பூதாஸ் **தபோதநா:**) என்று உங்கள் கையிலே உங்களை ரக்ஷித்துக் கொள்ளும் கைம்முதலுண்டாயிருக்கச்செய்தே, கர்ப்ப பூத

செய்கையாலே ஊராநிரைமேய்த்ததும் உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்த தும் ஒன்றாகத் தோன்றுகிறது இவனுக்கு. (ஆராத தன்மையனாய்) ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய பொருள்களை எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷித்தாலும். தான் ஒன்றும் செய்யாதவனாய் நினைத்திருக்கிறபடி. ''என்னை நம்பிக் கிடந்த உடைமைப் பொருளாகிய ஆத்மவஸ்துவை ப்ரளயம் முத லானவற்றில் நோவுபடும்படி விட்டு வைத்து, பிறகு நான் ரக்ஷித்ததில் என்ன பயன்? காலம் தாழ்த்திக் காப்பாற்றுகையாலே இவற்றின் துன்பத்திற்கு உண்மையில் நானேயன்றோ காரணம்'' என்று, தன்னை நம்பி உறங்கிக்கிடந்த ஒருவன் மடியைத் தடவிப் பொருளை அப ஹரித்தவனுடைய நெஞ்சு துன்புறுமாபோலே துன்புறுகிறபடி. ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகள் ராக்ஷஸர்களாலே நோவுபட்ட ஶரீரங்களை ''ராமனே! எங்கள் உடம்புகளை வந்து பார்'' [ரா-ஆ 6-16] என்று காட்டி முறைப்பட — ''நம்மை ரக்ஷிப்பதற்கு ஒரு ரக்ஷகனிருக்கிறான்'' என்று நம்பி, அதனாலடைந்த துன்பத்தால்வந்த வெட்கமன்றோ உங்களுடையது. ''கர்ப்பம் போல் உன்னால் ரக்ஷிக் கத்தக்க தபோதனர்களான நாங்கள்'' [ரா-ஆ 1-21] என்று உங்களை ரக்ஷித்துக்கொள்ளத் தவமாகிற தனம் கையிலிருந்தபோதிலும், ஸ்வரூபத்தை நோக்கி கர்ப்பத்தைப்போலே உங்களை ரக்ஷித்துக்

சீரார் கலையல்குல் சீரடிச் செந்துவர்வாய் 28

சீர் ஆர் கலை அல்குல் சீர் அடி செம் துவர் வாய்—அழகிய சேலையை அணிந்த அல்குலையுடையவளும், அழகிய கால்களை உடையவளும், மிகவும் சிவந்த அதரத்தையுடையவளும்,

---

ரைப்போலே உங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நீங்கள் கடவிகோளன்றியிலே இருக்கிற உங்களுக்கு வந்த லஜ்ஜை ஸஹிக்கலாம்; நோவுபடுவிகோளும் நீங்களேயாய், வந்து அறிவிப்புதிகோளும் நீங்களேயாம்படி பிற்பாடராளுமென்பதாய்க்கொண்டு லஜ்ஜை நம்மால் பொறுக்கவொண்ணாது—என்றானிறே. அப்படியே இங்கு ஆராத தன்மையனாய். (ஆங்கு) ரக்ஷணமில்லாத தேஶத்திலே பிறக்கும் பரிமாற்றம். (ஒருநாள்) காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேஶத்திலே பிறந்தபடி கேட்கலாகாதோ? (ஆய்ப்பாடி) பரமபதம்போலே காணும் திருவாய்ப்பாடியும். அவர்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தமில்லாதாற்போலே இவர்களுக்கும் ஜந்ம

கொள்ள வல்லமையற்றிருக்கும் உங்களுக்கு வந்த வெட்கத்தை நீங்கள் பொறுக்கலாம். ''நீங்களே துன்புற்று நீங்களே அறிவிக்கும்படி பிற்பட்டோம்'' என்னும் வெட்கம் என்னால் பொறுக்க முடியாததாயிருந்தது'' என்று. ''ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா'' [ரா-ஆ 10-9] [என் வெட்கம் ஒப்பற்றதாயிருந்தது] என்னுமிடத்தில் அருளிச்செய்தானன்றோ ராமபிரான். அப்படியே இங்கும் பொறுக்க முடியாத தன்மையை உடையவனானன் என்கிறது. ஆராத தன்மையனாயிருந்தது எங்கிருந்துகொண்டு? எனில்: (ஆங்கு) ஆபத்துக்களிலிருந்து ரக்ஷிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாத தேஶத்திலேயிருந்துகொண்டு இது செய்தது என்கை. (ஒருநாள்...) ''ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:'' [பார-மோ 25-9] [பரமபதத்தில் காலம் வலிமையுள்ளதன்று] என்கிற பரமபதத்திலிருந்து செய்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களாகிற செயல்கள் ஒருபுறமிருக்கட்டும். காலத்தால் விகாரமடையும் தேஶத்திலே பிறந்த செயல்களைக் கேளுங்கோள் என்று கருத்து. (ஒருநாள்) அதுவும் ஒரு நாளேயென்கை. (ஆய்ப்பாடி) ஒரு விதத்தில் பரமபதம்போலேயிருப்பது திருவாய்ப்பாடியும். பரமபதத்தில் நித்யமுக்தர்களுக்குப் பிறப்பில்லாமையாலும், அனைவரும் ஒருபடியான ஒழுக்கமுள்ளவர்களாகையாலும் நற்குடிப்பிறப்பு நல்லொழுக்கம்

வ்ருத்தமில்லாதபடி. (சீரார்கலையல்குல்) யசோதைப் பிராட்டி சாத்தின பரியட்டத்துக்கு ஸம்பத்து எங்ஙனே வந்ததென்னில்; பிள்ளை சீருஸைக்காக / அழுக்குக்கழித்து ஒப்பித்திருக்கும்; இவனுடைய பற்றுமஞ்சளும் கண்ணும் மையுமாயிருக்குமலங்காரம். அல்குலுக்குச் சீர்மையாவது "எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும்" என்கிற படியே க்ருஷ்ணனையெடுத்து ஒசிந்த இடை. முற்காலத்திலே பெரியதிருநாள் ஸேவித்த முதலிகள் "திருநாள் ஸேவித்த இரட்டை" என்று மேலைத்திருநாள் வருமளவும் அவ்விரட்டையை மடித்துக் கொடியிலேயிட்டுவைத்துப் பார்த்துப் பார்த்துக்கொண்டுஇருப்பர்கள். (சீரடி) மடியிலே

என்னும் வழக்குகள் அங்கில்லை. இங்கும் அனைவரும் தாழ்குலமான ஆய்க்குலத்தவராகையாலும், கறவைகள் பின்சென்று கானம் சேர்ந்துண்பவராகையாலும் நற்குடிப்பிறப்பும் நல்லொழுக்கமுமில்லாதவர்கள். இவ்வகையிலே பரமபதத்தையொக்கும் ஆய்ப்பாடி. (சீரார்கலையல்குல்) செல்வம் நிறைந்த வஸ்திரத்தையும், இடையையுமுடைய. யசோதையின் புடவைக்குச் செல்வமென்னென்னில்: கண்ணனுடைய திருமேனியில் பூசியிருக்கும் மஞ்சளும், கண்மையும், விளையாடு புழுதியும் படிந்து அழுக்கேறியிருக்கை அதற்குச் செல்வம். கண்ணன் கோபிக்கக் கூடாதென்று தினந்தோறும் புடவையில் அழுக்கைக்கழித்து நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டிருப்பாள். சிறிது பொழுதில் கண்ணனுடைய திருமேனியிலுள்ளவையெல்லாம் இவள் திருப்பரியட்டத்திலிருக்கும். இதுவே இப்புடவைக்குச் சீர்மையாவது. சீர் ஆர் என்பது அல்குலுக்கும் விசேஷணமாகையாலே அதற்குச் சீர்மையென்னென்னில்: "எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும்" [பெரியாழ்-திரு 1-2-9] என்கிறபடியே கண்ணனை எடுத்தெடுத்து ஒசிந்த இடையாயிருப்பதே அதற்குச் சீர்மை. முற்காலத்திலே, பெரியதிருநாள் ஸேவித்த ஆசாரியர்கள், "திருநாள் ஸேவித்த வஸ்திரம்" என்னும் கௌரவத்தாலே அடுத்த வருஷத்திருநாள் வரும்வரையிலும், அதை மடித்துக் கொடியிலேயிட்டுவைத்து தினந்தோறும் ஸேவித்துக் கொண்டிருப்பர்கள். பகவத் ஸம்பந்தம் புடவைகளுக்கும் சிறப்பையளிக்கிறதென்று கருத்து. (சீரடி) செல்வம்

/ (பா) அழித்தழித்து

வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு

வார் ஆர் வனம் முலையாள்—கச்சணிந்த அழகிய முலைகளை உடையவளுமான யசோதை, *மத்து ஆர பற்றிக்கொண்டு*—மத்தை அழுந்தப் பிடித்துக்கொண்டு,

---

யிருந்து இவன் தீம்புசெய்தால தள்ளுமிறேயிழிய; .தள்ளி னுல் இவன் கட்டிக்கொள்ளும் கால்; "அரிசினத்தால் ஈன்ற தாய் அகற்றிடினும் மற்றவள் தன் அருள் நினைந்தே அழுங் குழவி" என்னக்கடவதிறே. (செந்துவர்வாய்) காலைக் கட்டிக் கொண்டவாறே இவள் உதறுமே; உதற உதற இவன் கட்டிக்கொள்ளுமிறே; கட்டிக்கொண்டவாறே ஸ்மிதம் பண்ணும் வாய். (வாரார் வனமுலையாள்) ஸ்மிதம் பண்ணினவாறே கோபம்மாறிஞளென்று முலையிலே அபேக்ஷை பண்ணுமிறே. பசல்கள் அலையாமைக்கு ஔஷத,

---

மிக்க திருவடி. அல்குலிலேயிருந்து இவன் துஷ்டத்தனம் செய்தால் கீழே தள்ளுவாளன்றோ. அப்படித் தள்ளும்போது இவன் கட்டிக் கொள்ளும் கால். ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் ஆஶ்ரயணீயமாயிருக்கை இதற்குச்சீர்மை,

> **"அரிசினத்தால் ஈன்ற தாய் அகற்றிடினும் மற்றவள்தன்**
> **அருள் நினைந்தே அழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே"**
> **[பெரு-திரு 5-1] என்றும்,**

> **"ருஷா நிரஸ்தோபி ஶிஶு: ஸ்தநந்தயோ**
> **ந ஜாது மாதுஶ்சரணௌ ஜிஹாஸதி" [ஸ்தோ-ர]**

[பால் குடிக்கும் சிறுகுழந்தை தாயால் கோபத்தோடு எட்டி உதைக்கப் பட்டாலும், (உதைத்த அந்தக்) காலை ஒருபோதும் விட எண்ணாது] என் றும் சொல்லப்படுகிறதன்றோ. (செந்துவர் வாய்) காலைக்கட்டிக் கொண்டவுடன் இவள் உதறுவாள்; உதறவுதற மறுபடியும் மறுபடியும் கட்டிக்கொள்ளுவன் அவன். அதைக்கண்டு மிகச்சிவந்த வாயாலே புன் சிரிப்புச் சிரிப்பான். (வாரார் வனமுலையாள்) புன்சிரிப்புச் சிரித்த வுடன், கோபம் தீரப்பெற்ருளென்று முலைப்பாலுண்ண விரும்புவன். குழந்தைகள் தின்பண்டங்களை அளவுக்கு மீறி உண்ணுமைக்காக

மிட்டுவைப்பாரைப்போலே கச்சையிட்டு ஆர்த்துவைக்கு மிறே; ''வல்லையாகில் விடுத்துக்கொள்ளுகாண்'' என்னும் முலே.

(மத்தாரப்பற்றிக்கொண்டு) இவனோடு அலேபொருது காலம் போக்கவொண்ணாதே; கா3ர்ஹஸ்த்2யத4ர்மம் அநுஷ்டி2க்கவேணுமிறே. கா3ர்ஹஸ்த்2யத4ர்மம் இவள் தானே அநுஷ்ட்டி2க்கும்படி அளவுபட்டிருக்குமோ என்னில்; இவன் அமுதுசெய்யும் த்3ரவ்யமானபடியாலே தானே கைதொட்டுக் கடையவேண்டியிருக்கும்; ஜாத்யுசித த4ர்மமாகையாலும் தானே செய்யவேண்டியிருக்கும்; ஐஶ்வர்யமுண்டென்றால் ஸந்த்4யாவந்த3நாதி3களுக்கு ஆளிடுவாரில்லையிறே. (மத்தாரப்பற்றிக்கொண்டு) தயிர்த்தாழியிலே மத்தை நாட்டி இரண்டிழுப்பு இழுத்தவாறே இளைத்து, ஸௌகுமார்யத்தாலே தன்னாலே கடையவொண்ணாமே

அவற்றிலே மருந்தைக் கலந்து வைப்பாரைப்போலே, கச்சாலே கட்டிவைத்திருப்பாள் முலேயை. அது குழந்தையிடம், ''முடியுமாகில் அவிழ்த்துக்கொள்'' என்பதுபோலே காட்சியளிக்கும்.

(மத்தாரப்பற்றிக்கொண்டு) இவனோடு போராடிக்கொண்டு காலங் கழிக்கமுடியாதே; வீட்டுவேலேயைச் செய்யவேணுமன்றோ; ஆகையாலே தயிர் கடைகிறாள். வீட்டு வேலே செய்வதற்கு வேலேக்காரர்களில்லேயோ? இவளே செய்யவேண்டும்படி இவர்கள் செல்வம் அளவுபட்டிருக்குமோ? என்னில்: அப்படியன்று; வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் ஆற்றப்படைத்தான் செல்வம் அளவுபட்டிராது. பின் தானே செய்யக் காரணமென்னென்னில்; தன் செல்வப்பிள்ளேயான இவன் விரும்பி அமுது செய்யும் பொருளாகையாலே, தானே கைதொட்டுக் கடையவேண்டியிருக்கும்; மேலும், தன் குலத்தொழிலாகையாலும் தானே செய்யவேண்டியிருக்கும். செல்வமிருக்கும் காரணத்தினால் ஸந்த்4யாவந்த3னம் முதலான வர்ணத4ர்மங்களே ஆளிட்டுச் செய்யமுடியுமோ? அப்படியே இவளுக்கும் இது குலத்தொழில். (மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு) தயிர் கடையும் பானேயிலே மத்தை நட்டு இரண்டு இழுப்பு இழுத்தவுடன். திருமேனியின் மென்மையாலே தன்னாலே கடையமுடியாமல் மத்தை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும் நிலேயைச் சொல்லுகிறது. (ஏராரிடை

ஏரா ரிடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய்ச் 29
சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை
வேரார் நுதல்மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு 30

ஏர் ஆர் இடைநோவ—அழகிய இடுப்பு நோகும்படி, ***எத்தனை ஓர் போதும் ஆய்***—வெகுநேரமாக, ***சீர் ஆர் தயிர் கடைந்து***—சிறந்த தயிரைக் கடைந்து, ***திரண்ட வெண்ணெய் தனை***—(அதில்) திரண்ட வெண்ணெயை, ***வேர் ஆர் நுதல் மடவாள்***—(கடைந்த சிரமத்தாலே) வேர்வைமிக்க நெற்றியை உடையளான அந்த யசோதை, ***வேறு ஓர் கலத்து இட்டு***—வேறொரு பாத்திரத்திலே இட்டு,

---

பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும் நிலை. (ஏராரிடை நோவ) இவளிடைக்கு அழகு 'க்ருஷ்ணன் எப்போதுமிருக்குமிடை' என்றிறே. (எத்தனையோர் போதுமாய்) கிழக்கு வெளுத்தவாறே தயிர்கடையவென்று புக்கு அஸ்தமித்தாலும் தலைக்கட்டாது காணும் இவள் ஸௌகுமார்யம். (சீரார் தயிர் கடைந்து) தயிருக்குச் சீர்மையென்னென்னில், கடைவதுக்குமுன்னே இவனெச்சில் பட்டு, கடைகிறபோது இவனெச்சில் பட்டு, கடைந்து சமைந்தால் இவனெச்சில் படுமதிறே.

நோவ) அழகு நிறைந்த இடை துன்புறும்படியாக. இவளுடைய இடைக்கு அழகாவது:— கண்ணனால் எப்போதும் அலங்கரிக்கப் பெற்றிருக்கை. (எத்தனையோர் போதுமாய்) கிழக்கு வெளுத்தவுடன் தயிர்கடையப் புகுந்த இவள், சூரியன் மறைந்தபின்பும் கடைந்து முடிக்கமாட்டாள் திருமேனியின் மென்மையாலே. (சீரார் தயிர் கடைந்து) சீர்மைமிக்க தயிரைக்கடைந்து. தயிருக்குச் சீர்மை என்ன? எனில்: கடைவதுக்கு முன்னே தயிராயிருக்கும்போதும் இவனுடைய எச்சில்பட்டு, கடைகிறபோது மோராயிருக்கும்போதும் இவனுடைய எச்சில்பட்டு, கடைந்து வெண்ணெயானாலும் இவனுடைய எச்சில் படுமதாயிருக்கை இதற்குச் சீர்மை. எல்லா நிலைகளிலும் அவனுக்கே யாயிருக்கையன்றோ எப்பொருளுக்கும் சிறப்பு.

(வெண்ணெய்திரண்டதனை) கடைந்ததாகில் "வெண்ணெய் திரண்டதனை" என்னவேணுமோ? ஆயிருக்கச்செய்தே "திரண்டதனை" என்னும்போது தைவயோகத்தாலே இவன் நினைவைப் பார்த்துத் தானே திரண்டது போலே. * ஈட்டியவெண்ணெயுண்டானிறே இவன்தான்.

(வேரார்நுதல்மடவாள்) "கடலைக்கடைய" என்று உபக்ரமித்து, தேவர்கள் இளைத்திருந்தாற்போலே காணும் இவள் ஆயாஸத்தாலே வேர்த்த நெற்றியும் தானுமாயிருந்தபடி. சொல்லிச் சொல்லாத ஆத்மகுணங்களால் குறைவற்றிருக்கிறபடி. (வேறோர் கலத்திட்டு) வெண்ணெய் பரிமாறும் கலத்திலே இட்டுவைக்கில், நாற்றமே குறியாக அறியுமென்று த்ரவ்யாந்தரம் பரிமாறும் கலத்திலே இட்டு

(வெண்ணெய் திரண்டதனை) திரண்ட வெண்ணெய்தனை. கடைந்தால் வெண்ணெய் திரளும் என்பது தானே ஸித்திக்குமே; அப்படி இருக்க, "*திரண்ட வெண்ணெய்தனை*" என்று சொல்லுவதற்குக் கருத்தென்னவெனில்; இவனுக்கு வெண்ணெயுண்பதில் விருப்பத்தைப்பார்த்து விதிவசத்தாலே வெண்ணெய் தானே திரண்டதோ என்னும்படியாயிருக்கையைச் சொல்லுகிறார். "ஈட்டிய வெண்ணெயுண்டான்" [திருவாய் 7-7-2] என்று சொல்லப்படுமவனன்றோ இவன்.

(வேரார் நுதல் மடவாள்) தயிர்கடைகையாலே வேர்வைநீர் நிறைந்த நெற்றியையும், பெண்மைக்குரிய மடப்பத்தையுமுடைய யசோதை. கடலைக் கடையத்தொடங்கிய தேவர்கள் சிரமப்பட்டு இளைத்ததுபோலே, தயிர்கடையும்போது களைப்பாலே வேர்த்த நெற்றியையுடையவளானாள் இப்பிராட்டி. ஸௌகுமார்யமிருக்கிறபடி. (மடவாள்) பெண்மைக்குரிய நற்குணங்களால் குறைவற்றவள். "*சீரடிச் செந்துவர்வாய் வாரார் வனமுலையாள்*" என்றவிடத்தில் ஸாப்தமாகச் சொல்லாத ஆத்மகுணங்களாலும் குறைவற்றவள் என்கை. (வேறோர் கலத்திட்டு) வெண்ணெய் கடைந்த கலத்திலும், புழங்கும் கலத்திலும் இட்டுவைத்தால், பாத்திரத்தில் வீசும் வெண்ணெய்மணத்தைக் கொண்டே கண்ணன் அறிவானென்று, வேறு பொருள்களை இட்டுவைக்கும் பாத்திரத்திலே வெண்ணெயை இட்டு

நாரா ருறியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப்
போரார் வேற்கண்மடவாள் போந்தனையும்
பொய்யுறக்கம் 31
ஓரா தவன்போல் உறங்கி யறிவுற்றுத்

நார் ஆர் உறி ஏற்றி—(விரல்கூட நுழைக்கவொண்ணாதபடி) நார் நெருக்கத்தையுடைய உறியின் மேலேற்றி, ***நன்கு அமைய வைத்ததனை*** — ஸுரக்ஷிதமாம்படி வைத்ததை, ***போர் ஆர் வேல் கண் மடவாள்*** — சண்டை செய்யும் வேல்போன்ற (கூர்மையான) கண்களையுடையளான அந்த யசோதை யானவள், ***போம் தனையும்***—வெளியில் போகிற வரைக்கும், ***ஓராதவன்போல் பொய் உறக்கம் உறங்கி***—ஒன்றும் அறியாதவன் போலே திருட்டுத்தூக்கம் தூங்கி, ***அறிவு உற்று***—(அவள் போனவுடனே) கண்விழித்து (எழுந்துபோய்),

---

வைத்தாள் காணும். (நாராருறியேற்றி) விரலைநுழைக்கவொண்ணாத உறியிறே. (ஏற்றி) முகவணைக்கல் ஏற்றுவாரைப்போலே அருமைப்பட்டு ஏற்றினபடி. (நன்கமைய வைத்ததனை) வெண்ணெயைவைத்துக் கள்ளக்கயிற்றை உருவிச் சேமப்பட வைத்தபடி. “அழகியதாகச் சேமப்பட வைத்தாளிறே” என்று க்ஷேபிக்கிறாள் கட்டுவிச்சி.

(போரார் வேல்கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம்) எங்கேனும் வைக்கிறபோது இவன் காண்கிறு

வைத்தாள் காணும்! (நாராருறியேற்றி) நார் நிறைந்த உறி. விரலைக்கூட உள்ளே நுழைக்கமுடியாதபடி நார் நிறைந்திருக்கிறபடி. (ஏற்றி, கோயில் கோபுரம் முதலானவற்றிலே முகப்புக்கல்லை மிகமுயன்று ஏற்றுவதுபோலே மிகமுயன்று உறியை ஏற்றினாள். (நன்கமைய வைத்த தனை) வெண்ணெயை உள்ளே வைத்து. வெண்ணெய் திருடக் கள்ளர்கள் வந்தால் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் கயிற்றைப் பொருத்திவைத்து, ஸுரக்ஷிதமாக வைத்தாள். (நன்கு வைத்ததனை) அவனுண்ண வேண்டிய வெண்ணெயை அவனுக்காகாதபடி நன்றாக வைத்தாள்! இவளும் ஒருதாயோ? என்று யசோதையை ஏசுகிறாள் கட்டுவிச்சி.

(போரார் வேற்கண்மடவாள்) நாற்புறமும் பாருபரகென்று பார்க்கையாகிற போரைச் செய்யும் வேல்போன்ற கண்ணையுடையவள்.

மென்று பரகுபரனென்று இவள் பார்க்கும்படி. (போந்தனையும்) இவனுக்கு * ஒரு பகல் ஆயிரமூழியாயிருக்கிறபடி. வெண்ணெயில் சாபலமில்லாமல் கிடக்கிறனல்லன்; களவின் மிகுதியாலே ஆறக் கிடக்கிறபடி. (பொய்யுறக்கம்) அவன் உறங்கினனென்றிறே இவளிருப்பது; யோகநித்ரை போலே. (ஓராதவன் போலுறங்கி) "இவனுக்கு வேறொரு நினைவில்லை, உறக்கமேயோ" என்று தோன்றக் கிடந்தபடி. (அறிவுற்று) சில அசித்பதார்த்தங்களுக்கு அறிவு குடி புகுந்தாற்போலேயிருக்க, உறங்கி உணர்ந்தானாக

இவன் என்னதான் எங்கு நன்கமைய வைத்தாலும், அவன் பார்த்து விட்டானாகில் தப்பமுடியாதன்றே; ஆகையால் அவன் பார்க்கிறானோ என்று நாற்புறமும் பார்த்துவிட்டு உறியேற்றுகிறாள். (போந்தனையும்) அவள் அவ்விடத்தை விட்டுப் போகும் அவ்வளவு நேரமும். "ஒருபகல் ஆயிரமூழியாலோ" [திருவாய் 10-3-1] என்று அவனைப் பெறாத அடியார்க்கு ஒரு பகல் ஆயிரம் கற்பகாலமாகத் தோற்றுவதுபோலே, அடியார் கைபட்ட திரவியத்தைப் பெறாத ஒவ்வொரு க்ஷணமும் ஆயிரம் கற்பகாலமாகத் தோற்றுகிறது அவனுக்கு. (போந்தனையும்) வெண்ணெயில் விருப்பமுள்ள இவன், அவள் போகும் வரையிலும் காத்திருக்கவேணுமோ? அவளிருக்கும்போதே அவள் கண்ணிலே மண்ணைத்தூவிவிட்டு வெண்ணெயைக் களவு காணக்கூடிய இவன், போகும் வரையில் காத்திருந்ததற்குக் காரணம் வெண்ணெயில் விருப்பக்குறைவோ? எனில்: வெண்ணெயில் விருப்பக்குறைவால் கிடக்கிறனல்லன்; ஏற்கனவே பலவிடங்களில் வெண்ணெய் களவுகண்டு வெண்ணெய்ப்பசி மந்தமாயிருக்கையாலே பொறுத்திருக்கிறான். (பொய்யுறக்கம்) அவன் உறங்குகிறான் என்றல்லவோ யசோதை நினைத்திருப்பது; ஆனால், உண்மையில் இவன் விழித்துக்கொண்டன்றோ இருக்கிறான். 'யோகநித்திரை' என்றும், 'கள்ளநித்திரை' என்றும், 'அறிதுயில்' என்றும் ஊழிகாலவுறக்கத்தைச் சொல்லுமாபோலே 'பொய்யுறக்கம்' என்கிறார் இத்தூக்கத்தையும். (ஓராதவன்போல் உறங்கி) 'எவ்வளவு எழுப்பினாலும் இவனுக்கு நினைவேயில்லையே; உறக்கமேயோ இவனறிந்தது' என்னும்படி கிடந்தான். (அறிவுற்று) அறிவற்ற அசேதனப்பொருள்போலே (பொய்யுறக்கம்) உறங்கின இவன் அவள் போனவுடன், பொய்யுறக்கமுறங்குவார் திடீரென எழுந்திருப்பதுபோலே எழுந்திருக்க

ன்னென்று பரகுபரனென்று இவள் பார்க்கும்படி. (போந்தனையும்) இவனுக்கு * ஒரு பகல் ஆயிரமூழியாயிருக்கிறபடி. வெண்ணெயில் சாபலமில்லாமல் கிடக்கிறானல்லன்; களவின் மிகுதியாலே ஆறக் கிடக்கிறபடி. (பொய்யுறக்கம்) அவன் உறங்கினானென்றிறே இவளிருப்பது; யோகநித்ரை போலே. (ஓராதவன் போலுறங்கி) "இவனுக்கு வேறொரு நினைவில்லை, உறக்கமேயோ" என்று தோன்றக் கிடந்தபடி. (அறிவுற்று) சில அசித்பதார்த்தங்களுக்கு அறிவு குடி புகுந்தாற்போலேயிருக்க, உறங்கி உணர்ந்தானாக

இவன் என்னதான் எங்கு நன்கமைய வைத்தாலும், அவன் பார்த்து விட்டானாகில் தப்பமுடியாதன்றோ; ஆகையால் அவன் பார்க்கிறானோ என்று நாற்புறமும் பார்த்துவிட்டு உறியேற்றுகிறாள். (போந்தனையும்) அவள் அவ்விடத்தை விட்டுப் போகும் அவ்வளவு நேரமும். "ஒருபகல் ஆயிரமூழியாலோ" [திருவாய் 10-3-1] என்று அவனைப் பெறாத அடியார்க்கு ஒரு பகல் ஆயிரம் கற்பகாலமாகத் தோற்றுவதுபோலே, அடியார் கைபட்ட திரவியத்தைப் பெறாத ஒவ்வொரு க்ஷணமும் ஆயிரம் கற்பகாலமாகத் தோற்றுகிறது அவனுக்கு. (போந்தனையும்) வெண்ணெயில் விருப்பமுள்ள இவன், அவள் போகும் வரையிலும் காத்திருக்கவேணுமோ? அவளிருக்கும்போதே அவள் கண்ணிலே மண்ணைத்தூவிவிட்டு வெண்ணெயைக் களவு காணக்கூடிய இவன், போகும் வரையில் காத்திருந்ததற்குக் காரணம் வெண்ணெயில் விருப்பக்குறைவோ? எனில்: வெண்ணெயில் விருப்பக்குறைவால் கிடக்கிறானல்லன்; ஏற்கனவே பலவிடங்களில் வெண்ணெய் களவுகண்டு வெண்ணெய்ப்பசி மந்தமாயிருக்கையாலே பொறுத்திருக்கிறான். (பொய்யுறக்கம்) அவன் உறங்குகிறான் என்றல்லவோ யசோதை நினைத்திருப்பது; ஆனால், உண்மையில் இவன் விழித்துக்கொண்டன்றோ இருக்கிறான். 'யோகநித்திரை' என்றும், 'கள்ளநித்திரை' என்றும், 'அறிதுயில்' என்றும் ஊழிகாலவுறக்கத்தைச் சொல்லுமாபோலே 'பொய்யுறக்கம்' என்கிறார் இத்தூக்கத்தையும். (ஓராதவன்போல் உறங்கி) 'எவ்வளவு எழுப்பினாலும் இவனுக்கு நினைவேயில்லையே; உறக்கமேயோ இவனறிந்தது' என்னும்படி கிடந்தான். (அறிவுற்று) அறிவற்ற அசேதனப்பொருள்போலே (பொய்யுறக்கம்) உறங்கின இவன் அவள் போனவுடன், பொய்யுறக்கமுறங்குவார் திடீரென எழுந்திருப்பதுபோலே எழுந்திருக்க

தாரார் தடந்தோள்க ளுள்ளளவும் கைநீட்டி 32
ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி அருகிருந்த

தார் ஆர் தட தோள்கள் உள் அளவும் கை நீட்டி — மாலை அணிந்த பெரிய திருத்தோள்களைத் தாழியின் அடிவரையில் புகவிட்டு, ***ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி***—(எவ்வளவு உண்டாலும்) திருப்தியைத் தரமாட்டாத வெண்ணெயை அமுது செய்து, ***அருகு இருந்த*** — (அந்த வெண்ணெய்த் தாழியின்) பக்கத்தில் இருந்த,

---

இருந்தபடி. அவள் போனவாறே உறங்கி உணர்வார் உணருமாபோலே உணர்ந்தபடி. நடுவே வந்து அவள் புகுந்தாளேயாகிலும் "உறங்கினவன் உணர்ந்தான்" என்று அவளுக்குத் தோற்றக் கிடந்தானென்றபடி. அறிவு குடிபுகுந்து மூரிநிமிர்வது, கொட்டாவி கொள்வதா யுணர்ந்தபடி.

(தாரார் தடந்தோள்கள்) மாலையோடே கூட வெண்ணெய்க் குடத்திலே கையை விட்டான். (தாரார் தடந்தோள்கள்) * வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந் துண்டான். (உள்ளளவுங் கைநீட்டி) வெண்ணெயில் ஆழக்

வில்லை; அசேதனப்பொருளுக்கு அப்போதே அறிவுபுகுந்தது என்னும் படியாக எழுந்தான்; அவள் போனவுடன், உண்மையில் உறங்கி உணர்ந்தாரைபோலே உடம்பை முறித்து நிமிர்வது, கொட்டாவி கொள்வது முதலிய செயல்களைச் செய்துகொண்டே உணர்ந்தான். இவனுடைய திருட்டுத்தனத்தை உணர்ந்த அவள், போக்குக்காட்டி, உடனே உள்ளே வந்து பார்த்தாலும், 'உண்மையாக உறங்கினவன் விழித்தான்' என்று தோற்றும்படி விழித்தான்.

(தாரார் தடந்தோள்கள்) வெண்ணெயிலுள்ள விருப்பத்தாலே, ''தோளிணைமேலும்'' [திருவாய் 1-9-7] என்கிற தோள்மாலையும் உள்ளே அழுந்தும்படி வெண்ணெய்க்குடத்தினுள் கைவிட்டான். ''வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்'' [திருவாய் 1-8-5] என்றாரன்றே நம்மாழ்வாரும். (உள்ளளவும் கைநீட்டி) வெண்ணெ யில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாகக் கைவிடுகிறோமோ அவ்வள

கையிட்டதனையும் வயிறுநிறையும் என்றிருக்கிறான் காணும் மௌக்₃த்₄யத்தின் மிகுதியாலே. "'தாரார் தடந்தோள் களுள்ளளவும் கைநீட்டினான்' என்று இவளறிந்தபடி எங்ஙனே?" என்று ஜீயர் ப₄ட்டரைக்கேட்க, "கோயிற் சாந்தைக் குடத்தின் விளிம்பிலே கண்டாள்போலே காணும்" என்றார். (ஆராத வெண்ணெய்) முன்பு அமுது செய்த வெண்ணெய் பின்பு அமுது செய்யும் வெண்ணெய்க்குக் கண்டரமாய்க்காணும் இருப்பது. (விழுங்கி) வெண்ணெயை நிஶ்ஶேஷமாக அமுதுசெய்து.

(அருகிருந்த மோரார் குடமுருட்டி) வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டிறே போவது.

வுக்கவ்வளவு வயிறு நிறையும் என்றெண்ணுகிறான் சிறுபிள்ளைத் தனத்தாலே. சாதியின் மெய்ப்பாடும், சிறுபிள்ளைத்தனமும், வெண்ணெயில் விருப்பமும் இவனை இப்படிச் செய்விக்கிறது. "தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கை நீட்டினான் — என்று யசோதைப் பிராட்டி அறிந்தபடி எப்படி?" என்று நஞ்சீயர் ஆசார்யரான ப₄ட்டரைக்கேட்க, "இவன் தோள்களில் பூசியிருக்கும் கோயிற்சாந்தை வெண்ணெய்க்குடத்தின் விளிம்பிலே கண்டு சொல்லுகிறாள் போலும்" என்று ப₄ட்டர் அருளிச்செய்தார். (ஆராதவெண்ணெய்) எவ்வளவு உண்டாலும் திருப்தி பிறவாத வெண்ணெய். முதலில் அமுது செய்யும் வெண்ணெய், பசியை அதி₄கரிக்கச்செய்யும் மருந்தாகி, மேலும் மேலும் வெண்ணெய் அமுதுசெய்யத் தூண்டுகிறது. ['கண்டரம்—தீ₃பநௌஷத₄ம்' என்று அரும்பதவுரை.] (விழுங்கி) வெண்ணெயை மிகுதியில்லாமல் அமுதுசெய்து.

"உண்டாய் உலகேழ் முன்னமே உமிழ்ந்து மாயையால் புக்கு
உண்டாய் வெண்ணெய் சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலையெய்தி
மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும் மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிதும்
அண்டாவண்ணம் மண்கரைய நெய்யூண்மருந்தோ மாயோனே"
[திருவாய் 1-5-8]

என்னும் ஆழ்வாரின் அமுதமொழி இங்கு பருகத்தக்கது.

(அருகிருந்த மோரார் குடமுருட்டி) வெண்ணெய் விழுங்குவதோடு நில்லாதே இவனுடைய சிறுபிள்ளைத்தனம். "வெண்ணெய்

மோரார் குடமுருட்டி முன்கிடந்த தானத்தே 33
ஓரா தவன்போல் கிடந்தானைக் கண்டவளும்

மோர் ஆர் குடம் — மோர் நிறைந்த குடத்தை, *உருட்டி*— (அதில் விருப்பமின்மை தோற்ற) உருட்டி, *முன் கிடந்த தானத்தே*—முன்னே படுத்திருந்த இடத்திலேயே, *ஓராதவன் போல்*—ஒரு செய்தியும் தெரியாதவன் போன்று, *கிடந்தானை*—படுத்துக் கொண்டிருந்த கண்ணனை,

---

பூ₄ாகூ₃வதரருகே கழனிமிண்டரிருந்தால் அஸஹ்யமாயிருக்குமாபோலே, வெண்ணெய்க்குடத்தருகே மோர்க்குடமிருந்தது இவனுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கையாலே உருட்டினபடி. பட்டர், ஆழ்வார்கள் திருமண்டபத்திலேயிருந்து திருமடலருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே, இவ்விடத்தே "ப்₃ராஹ்

விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அதன் ஓசைகேட்கும் கண்ணபிரான் கற்ற கல்வி'' [பெரியாழ்திரு 2 9-1] என்கிறபடியே வெண்ணெயிருந்த கலத்தை உடைத்து அதன் ஒலியைக்கேட்டு இன்புறுமவனன்றோ இவன். ஸ்வாபதே₃ஶத்தில் வெண்ணெய்போல் இனிய ஆத்மவஸ்துவை எடுத்துக்கொண்டு, வெறுங்கலம்போன்ற தே₃ஹத்தைப்போக்கி இன்புறுமவன் என்கை. அப்படியே இங்கும் ஸாரமான வெண்ணெயை விழுங்கி, அஸாரமான மோர்க்குடத்தை உருட்டி விடுகிறான். மிகச்சிறந்த ப₄க₃வத்₃ப₄க்தர்களுக்கு நடுவில் நன்றி கொன்ற பாவிகளிருந்தால் பொறுக்கவொண்ணாதிருக்குமாபோலே, வெண்ணெய்க்குடத்தருகே மோர்க்குடமிருப்பது இவனுக்குப் பொறுக்க வொண்ணாதிருக்கையாலே அதை உருட்டித் தள்ளினான். ஸ்வாபதே₃ஶத்திலே ஸாரபூ₄தரான ஸத்துக்களை உகந்து கொள்ளுவானென்பதும், அஸாரபூ₄தரான அஸத்துக்களை இகழ்ந்து தள்ளுவானென்பதும் சொல்லிற்றாயிற்று. வேத₃த்திலும் ஸாரபூ₄தமான உத்தரபா₄க₃த்தைப்பற்றியவர்களை "ப்₃ராஹ்மணோ மம தே₃வதா" என்று கொண்டாடியும், அஸாரமான பூர்வபா₄க₃த்தைப் பற்றியவர்களை, "அவிபஶ்சித:—வேத₃வாத₃ரதா:" [கீ₃தை 2-42] [வேத₃ வாத₃த்திலீடுபட்ட அறிவற்றவர்கள்] என்று தள்ளியும் போந்தவனன்றோ. பட்டர், (சந்திர புஷ்கரிணிக் கரையில்) ஆழ்வார்கள் எழுந்தருளியிருந்த திருமண்டபத்திலேயிருந்து திருமடலருளிச்செய்துபோம்போது, இவ்விடத்திலே "ப்₃ராஹ்மணருடைய த₄னத்தையெல்லாம் பாழே

மணர் த₄நத்தையெல்லாம் பாழே போக்கினன்'' என்று அருளிச்செய்தார்) (முன் கிடந்த தானத்தே) "ஆரேனும் காண்கிறார்கள்" என்று இவன் பதறி விழுந்தான்; தைவ யோக₃த்தாலே அது பழைய ஸ்த₂ாநமாயிற்றித்தனை. (முன் கிடந்த தானத்தே) களவுகண்டானென்று சொல்லிலும் "படுக்கையோடேயோ எழுந்திருந்து களவுகண்டது" என்னும்படி கால் போட்டவிடத்தே கால்போட்டுக் கைபோட்ட விடத்தே கைபோட்டுக் கிடந்தபடி. (ஓராதவன் போல் கிடந்தானை) "வெண்ணெய் ப்ரஸங்க₃ம் இவன் நினைவிலுமில்லையீ!" என்னும்படி இவ்வர்த்த₂ம் முதலிலே அறியாதானாய்க் கிடந்தபடி. தானுருட்டினமோர் படுக்கையிலே வந்து தொங்கச் செய்தேயும் அறியாதவனாய்க் கிடந்தபடி. (கண்டவளும்)

போக்கினன்'' என்று அருளிச்செய்தார்.) இதற்குக் கருத்து—பூர்வ பா₄க₃த்திற் சொல்லப்பட்ட யாக₃ங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ப்₃ராஹ்மணர்கள் யாக₃த்திற்கு உபயோகி₃யான வெண்ணெய், பால், தயிர், மோர் முதலானவற்றையே த₄னமாகக் கொண்டவர்களாயிருப்பவர். பரமபுருஷார்த்த₂மான தன்னைவிட்டு, அல்பபுருஷார்த்த₂ ஸாத₄னமாக இவற்றைப் பற்றி நிற்பதைக்கண்டு, வெண்ணெய், பால் முதலானவற்றைத் தானே உண்டும், மோர் முதலானவற்றை உருட்டியும் இப்படிப் பூர்வபா₄க₃நிஷ்ட₂ ப்₃ராஹ்மணர் த₄னத்தையெல்லாம் பாழே போக்கினன்—என்கை. (முன் கிடந்த தானத்தே) "ஆராவது காணப்போகிறார்கள்" என்று இவன் பதறி விழுந்தான்; விதி₄வசத்தாலே அது பழையவிடமாயிற்று. [இவ்விடங்களில் 'தை₃வம்' என்பதும், 'விதி₄' என்பதும் இவனுடைய ஸத்யஸங்கல்பமே என்று கொள்க.] (முன் கிடந்த தானத்தே) 'வெண்ணெய் திருடினன்' என்று சொன்னாலும், 'படுக்கையோடு கூட எழுந்திருந்து களவு கண்டானோ' என்று நினைக்கும்படி முதலில் காலிருந்த விடத்திலே கால்போட்டு, முதலில் கையிருந்த விடத்தே கைபோட்டுக் கிடந்தபடி. (ஓராதவன்போல் கிடந்தானை) "வெண்ணெயைப் பற்றிய எண்ணமே இவனுக்கு இல்லையே" என்று கண்டவர் சொல்லும்படி, இவ்விஷயத்தைப்பற்றி முதலிலிருந்து ஒன்றுமே அறியாதவன்போலே கிடந்தபடி. தானுருட்டிவிட்ட மோரார் குடத்திலிருந்த மோர் படுக்கையை நனைத்துக்கொண்டு கிடக்கும்போதே, ஒன்றுமறியாதவனாய்க் கிடந்தபடி. (கண்டவளும்) இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாளன்றோ

வாராத்தான் வைத்தது காணாள் வயிறடித்திங்கு 34
ஆரார் புகுதுவா ரைய ரிவரல்லால்
நீரா மிதுசெய்தீ ரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால் 35

அவளும் வாரா கண்டு—அந்த யசோதையும் வந்தவுடன் கண்டு, ***தான் வைத்தது காணாள்***—தான் (உறியிலே சேமித்து) வைத்த வெண்ணெயைக் காணாதவளாய், ***வயிறு அடித்து***—(இத்தனை யும் தின்றால் ஜரிக்குமோ என்று) வயிற்றிலே அடித்துக் கொண்டு, ***ஐயர் இவர் அல்லால்***—இந்த மஹாநுபாவர் தவிர' ***இங்கு புகுதுவார் ஆர் ஆர்***—இங்கே புகவல்லவர் வேறு யார்? (யாருமில்லை; இவரே திருடியிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்து), ***இது செய்தீர் நீராம் என்று***—'இந்தக் காரியம் செய்தவர் நீர் தான்' என்று சொல்லி, ***தீரா வெகுளியள் ஆய்***—அடங்காத கோபத்தையுடையளாய், ***ஓர் நெடு கயிற்றால்***—கையிலகப் பட்டதொரு குறுங்கயிற்றால்,

---

இவனைப் பெற்றவளிறே அவளும்; இவன் கிடந்த கிடையிலே இவனையே ஶங்கித்தாள். (வாராத் தான் வைத் தது காணாள்) வந்ததும் வாராததுமாக உறியிலே கையை யிட்டாள். யாதொருபடி வைத்தாள், அக்குறிப்படியே கண்டிலள்.

(வயிறடித்து) "வெண்ணெயிழந்தேன்" என்று வயிற டிக்கிறாளன்றிறே; "இது இவனுக்கு ஸஹியாதொழி கிறதோ?" என்னும் வயிறெரித்தலாலேயாதல், "இன்று

அவளும், இவன் ஒன்றுமறியாதான்போல் கிடந்த கிடையிலிருந்தே இவனே இதைச் செய்திருக்கவேணும் என்று அறிந்தாள். (வாராத் தான் வைத்தது காணாள்) வந்ததும் வராததுமாக உறியிலே கை யிட்டாள். எப்படி வைத்தாளோ அப்படியே வெண்ணெயைக் கண்டிலள்.

(வயிறடித்து) தன் பிள்ளையாகையாலே, ''வெண்ணெயை இழந்தேன்'' என்று வயிற்றிலடித்துக் கொள்ளமாட்டாளன்றே. பின் எதற்காகவெனில்: ''இது இவன் உடம்புக்கு ஒத்துக்கொள்ளாதே'' என்னும் காரணத்தாலேயாவது, 'இன்று வெண்ணெயைக் களவு

வெண்ணெயாகிறது, நாளை பெண்களாகிறது; இது என்னாய்முடிகிறதோ?" என்றுதல். (இங்காரார் புகுதுவார்) லங்கைபோலேயிறே வெண்ணெயை அரண் செய்து வைத்தபடி. (ஐயரிவரல்லால்) முதலியாரேயிறே இது செய்வார். (நீராம் இது செய்தீரென்று) "உம்முடைய கை வழியே போனவித்தனையிறே வெண்ணெய், வேறு சிலருண்டோ?" என்று கையைப்பிடித்து உறங்குகிறவனைத் தூக்கி எடுத்து.

(ஓர் நெடுங்கயிற்றால்) வெண்ணெய் களவுகாண்பானாகவும், தான் இவனை அடிப்பாளாகவும் முன்பே கயிறுதேடி வைத்திலளிறே; கைக்கெட்டிற்றொரு கயிற்றாலே. (நெடுங்கயிற்றால்) வ்யாக்யாநம் பண்ணுமவர்கள் "கண்ணிக் குறுங்கயிறு" என்றார்களிறே. நெடுமை விபரீதலக்ஷணை.

கண்டான்; நாளைப் பெண்களைக் களவு காணுவான்; கடைசியில் இது எதிலே வந்து முடியுமோ' என்னும் ப்ரயத்திலேயாவது வயிற்றிலடித்துக் கொள்வதாகக் கொள்ளலாம். (இங்காரார் புகுதுவார்) கடிமதிளிலங்கையைப் போலன்றோ வெண்ணெயை அரண் செய்து வைத்தாள்; அப்படிப்பட்ட இடத்தில் இவனைத்தவிர வேறு யார் புகமுடியும்? (ஐயரிவரல்லால்) முதலியாரான இவரன்றோ இது செய்வார். (நீராமிது செய்தீர்) உம்முடைய கைவழியே போனதன்றோ வெண்ணெய். (நீராமிது செய்தீர்?) நீர் மாத்திரம் செய்தீரோ? வேறுசிலர் துணையுமுண்டோ? (என்று) என்று கூறி, கையைப்பிடித்துத் தூங்குகிறவனைத் தூக்கியெடுத்து.

(ஓர் நெடுங்கயிற்றால்) இவன் வெண்ணெய் திருடப்போவதையும், தான் இவனை அடிக்கப்போவதையும் எதிர்பார்த்து முன்னதாகவே யசோதை கயிறுதேடி வைத்திருக்கவில்லையன்றோ; ஆகையாலே, கைக்குக் கிடைத்ததான ஒரு கயிற்றை எடுத்தாள். (நெடுங்கயிற்றால்) இந்த விருத்தாந்தத்தை வெளிப்படையாக அருளிச்செய்யும்போது, இவ்வாழ்வாரே "கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்" [பெரியதிரு 11-5-5] என்று குறுகிய கயிறாக அருளிச் செய்கையாலே, இங்கு "நெடுங்கயிறு" என்றது விபரீதலக்ஷணை. அதாவது, முட்டாளை "ப்ருஹஸ்பதி" என்றழைப்பதுபோலே எதிரிடையான பொருளைத்தருவது; மிகக்குறுகிய கயிறு என்றபடி.

ஊரார்க ளெல்லாருங் காண வுரலோடே
தீரா வெகுளியளாய்ச் சிக்கென ஆர்த்தடிப்ப 36
ஆரா வயிற்றினே டாற்ருதான்—அன்றியும்

ஊரார்கள் எல்லாரும் காண — ஊரிலுள்ளாரனைவரும் (இந்த எளிமையைக்) காணும்படியாக, ***உரலோடே***—ஒரு உரலோடே, ***சிக்கென ஆர்த்து அடிப்ப*** — அழுந்தக் கட்டி அடிக்க, ***ஆரா வயிற்றினேடு ஆற்ருதான்*** — மிகவும் வயிறெரிந்து வருந்தி நிற்பவன்; ***அன்றியும்*** — மேலும்,

---

அன்றியே, இவன் திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே "நெடுங்கயிறு" என்ருளாதால். "திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று, மாலும் கருங்கடலே என்னோற்ருய்?" என்னக்கட வதிறே. (ஊரார்களெல்லாருங்காண) வெண்ணெய் களவு கொடுத்தாரும் பெண்களவு கொடுத்தாரும் காண. எல்லா ரும் காண மடலெடுக்க இருந்தாளிவள்; நான் அது உபதேஶிக்கவிருந்தேன்; எங்களை யொழிய அடைய ஸர்

அன்றிக்கே, "நெடுமை நீளத்தில் அதிகமாயிருப்பதைக் குறிப்ப தல்ல; பெருமையின் மிகுதியைக் குறிக்கிறது" என்றும் கொள்ள லாம். அதாவது,—

> "மாலும் கருங்கடலே! என் நோற்ருய்? வையகமுண்(டு)
> ஆலினிலைத்துயின்ற ஆழியான்—கோலக்
> கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள் என்றும்
> திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று" (முதல்திருவ-19)

என்கிற பாசுரத்தில் பூதத்தாழ்வாருடைய திருமேனி ஸ்பர்ஶத்தாலே கடலுக்குப் பெருமையுண்டானதாகக் கூறியதுபோலே, திருமேனி ஸ்பர்ஶத்தாலே இக்கயிறும் பெருமை பெற்றதென்பதை 'நெடுங்கயிறு' என்னும் பதமும் உணர்த்துகிறது. (ஊரார்களெல்லாருங்காண) திரு வாய்ப்பாடியிலுள்ளார் அனைவரும், கண்ணனிடம் வெண்ணெய் திருடக்கொடுத்தவர்களும், பெண்கள் கொடுத்தாருமாயன்ருே இருப்பது; அவர்கள் அனைவரும் களவு காணும்படியாக. (ஊரார் கள் எல்லாரும் காண) அவன் எல்லாரும் காண அடிபட்டாப் போலே, இவளும் எல்லாரும் காண மடலெடுக்க இருந்தாள்; கட்டு விச்சியாகிய நான் அதை உபதேஶிக்கும்படி இருந்தேன்; எங்களைத்

வஸ்வதூரநத்தே அகப்பட்டதுகாணும். அதாவது—காணலு மாய்த் தவிரலுமாயிருக்கும் மனிச்சர்காணும் கண்டது. காணுமளவும் மடலெடுத்தல்லது த₄ரிக்கமாட்டாத நாங் கள் காணப்பெற்றிலோம்.

(உரலோடே) இவனிருந்தவிடத்தே உரலை உருட்டாதே, உரலிருந்தவிடத்தே இவனை இழுத்துக்கொண்டுபோனாள். (தீரா வெகுளியளாய்) இவன் பக்கல் ப்ரேமத்துக்கு அவதி₄ யுண்டாகிலிறே, சீற்றத்துக்கு அவதி₄யுண்டாவது. (சிக் கென ஆர்த்தடிப்ப) சிக்கெனக் கட்டுவதும் செய்தாள்; சிக்கென அடிப்பதும் செய்தாள். (ஆரா வயிற்றினோ டாற்றுதான்) இவன் செய்ததென்னென்னில்; பெரிய திருநாளிலே சிறைப்பட்டிருப்பாரைப்போலே, "வெண்ணெ

தவிர்ந்த மற்ற எல்லாரும் அவன் தன் ரூபகுணாதிகளை அள்ளியள் ளிக்கொடுத்ததைப் பருகிப்பருகி மகிழ்ந்தனர். பசியில்லாதவர்கள் உண்டு களித்தனர்; பசியுள்ள நாங்கள் பட்டினி கிடக்கிறோம் என் கிறாள். அதாவது:— 'அவனைக் காண முடிந்தால் காண்கிறோம்; இல்லாவிட்டால் போகிறது' என்று நினைத்திருப்பவர்களெல்லாம் கண்டு களித்தனர்; காணும் வரையில் மடலெடுத்தாலல்லது உயிர் த₄ரிக்கமாட்டாத நாங்கள் காணப்பெறவில்லை – என்கிறாள்.

(உரலோடே) என்ன செயலைச் செய்தான்! புஷ்பஹாஸஸு- குமாரப்பச்சிளம் பிள்ளையான இவனிருந்த இடத்துக்கு உரலையிழுத்து வருவதே தகுதியாயிருக்க, உரலிருந்த இடத்துக்கு இவனை இழுத் துப்போனான்! (தீரா வெகுளியளாய்) அன்பு காரணமாக வரும் கோப மாகையாலே, அன்பைப்போலே கோபமும் முடிவில்லாததாயிருந்தது. "வெண்ணெயை அளவுக்கு மீறி உண்பதால் இவனுக்கு என் வருகிறதோ" என்னும் அன்புநினைவுக்கு எல்லையுண்டானாலன்றோ, இவன் வெண்ணெயுண்டதனாலுண்டான கோபத்துக்கும் எல்லை உண்டாகும். (சிக்கென ஆர்த்தடிப்ப) சிக்கென ஆர்த்து, சிக்கென அடிப்ப; உறுதியாக உரலோடு கட்டினாள்; உறுதியாகக் கயிற்றால் அடித்தாள்; என்ன செயலைச் செய்தாள்! (ஆராவயிற்றினோடாற்றுதான்) இவன் என்ன செய்தானென்றால்: திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே திருவத்₄யயநோத்ஸவம் நடக்கும்போது ராஜாஜ்ஞை முதலானவற்றால் சிறைப்பட்டிருப்பார் "திருநாளை இழந்தோமே" என்று வருந்துவது

நீரார் நெடுங்கயத்தைச் சென்றலைக்க நின்றுரப்பி 37

நீர் ஆர் நெடு கயத்தை சென்று — நீர் நிறைந்த பெரியதொரு மடுவுக்குப் போய், ***அலைக்க நின்று உரப்பி*** — அம்மடுவின் வெள்ளம் வெளிவழியும்படி (தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாகத்) திளைத்துக் கலக்கி,

---

யும் பெண்களும் ஆழமோழையாய்ச் செல்லுகிற அமளியிலே நாம் புகுந்திருப்பதே!'' என்றிருந்தான். (ஆற்றுதான்) ஆற்றமாட்டாதேயிருந்தான். என்னியவென்னில்; எங்கே வெண்ணெயை ஒளிக்கிறார்கள், எங்கே பெண்ணை ஒளிக்கிறார்களென்று.

(அன்றியும்) அதுக்கு மேலே பிறந்ததோரபாயம் கேட்கலாகாதோ? ஸ்நேஹிநியான யசோதைப் பிராட்டி கையாலே கட்டுண்டு அடியுண்ட அடி(படி?)யிறே கீழ்ச் சொல்லிற்று; ப்ரதிகூலனான காளியனாலே கட்டுண்டபடி சொல்லுகிறது மேல். நியாமிகையுமாய், ஸ்நேஹிநியுமான அவள் கையாலே கட்டுண்டது பாடாற்றலாமிறே; காளியன் செய்த செயலைக்கேளீர்:—

போலே, வெண்ணெயும், பெண்களும் சுழிபட்டோடும் பெருவெள்ளம் போலேயிருக்கும் கோலாஹலத்திலே நாம் இங்கு புகுந்து கட்டுண்டிருப்பதே! என்று வயிறெரிந்திருந்தான். (ஆற்றுதான்) பொறுக்க மாட்டாதேயிருந்தான். எதையெனில்: ''எங்கே வெண்ணெயை ஒளித்து விடுவார்களோ? எங்கே பெண்களை ஒளித்துவிடுவார்களோ'' என்னும் அதிசங்கையைப் பொறுக்கமாட்டாது இருந்தான்.

(அன்றியும்) அதுக்குமேலே பிறந்ததோர் ஆபத்தைக் கேட்கலாகாதோ? அன்புடையவளான யசோதைப்பிராட்டியாலே கட்டுண்டு அடியுண்ட. அடியையன்றோ கீழே சொன்னது. எதிரியான காளியனாலே கட்டுண்டபடியைச் சொல்லுகிறது மேலே. தாயாகையாலே இவனைக் கட்டுப்படுத்த உரிமையுடையவளாய், அன்புடையவளான அவள் கையாலே கட்டுண்டதைப் பொறுக்கலாமே; காளியன் செய்த செயலைக் கேட்பீர்களாக என்கிறாள்.

(நீரார் நெடுங்கயத்தை) * இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீரூட்டி, § தனக்கு ஒதுங்க நிழலாயிருக்கிற பசுக்களுக்கு நீரூட்டவேண்டும் ஜலஸம்ருத்₃தி₄யையுடைய பொய்கையை தூ₃ஷித்தானாயிற்று காளியன்; தன் ரக்ஷ்ய வர்க்க₃த்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் குறைவற வேண்டும் ஜலஸம்ருத்₃தி₄ காளியனாலே தூ₃ஷிதமாயிற்று.

(சென்றலைக்க நின்றுரப்பி) * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாய்ப் பொய்கையைக் காலாலே உழக்குவது கல்லைவிட்டு எறிவதாய் ஆர்த்துக்கொள்வதானான். நால் வாயுங் கரைக்கு மேலே நீர்வழியும்படி நின்று உரப்பினானாயிற்று. லங்கையை அடைமதிள் படுத்தி ராக்ஷஸர் தாங்களே புறப்படும்படி பண்ணினாற்போலே. இதுக்கு

(நீரார் நெடுங்கயத்தை) "இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீரூட்டி விட்டுக்கொண்டு விளையாட" [நாச் திரு 14-1] என்கிறபடியே § தனக்கு ஒதுங்கும் நிழல்போலேயிருக்கிற பசுக்களுக்கு நீரூட்டுவதற்கு வேண்டியிருக்கிற நீர்ப்பெருக்கையுடைய மடுவிலே விஷங்கலந்தான் காளியன்; தன்னால் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய பசுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கு நிறைய வேண்டிய ஜலப்பெருக்கு காளியனாலே கெடுக்கப்பட்டதாயிற்று.

(சென்றலைக்க நின்றுரப்பி) "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர் நடையிட்டு வருவான்" [பெரியாழ்திரு 3-1-1] என்கிறபடியே தீம்பு செய்வதிலே தன்னையே உபமானமாகக்கொண்ட இடைப் பிள்ளைகளோடு போய், கையாலும் காலாலும் கலக்குவது, பாம்பின் மேல் கல்லைவிட்டு எறிவது முதலிய செயல்களைச் செய்து, தானே சென்று வம்பையிழுத்துக்கொண்டான். (சென்று அலைக்க நின்று உரப்பி) நாற்புறமும் கரைக்கு மேலே நீர்சென்று வழியும்படியாக நிலைநின்று கலக்கினான் என்றும் கொள்ளலாம். லங்கையைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு ராக்ஷஸர்கள் தாங்களே போருக்குப் புறப்படும்

---

§ (தனக்கு ஒதுங்கநிழல்) "பசுமேய்க்கிற வ்யாஜத்தாலே அவ்வழியே பெண்களையழைப்பது, அவற்றை மணற்குன்றுகளிலே விட்டுப் பெண்களும் தானுமாய் க்ரீடிப்பது, இவற்றுக்கு ஹேதுவாகையாலே பசுக்கள் இவனுக்கு ஒதுங்க நிழல் என்றபடி" என்று அரும்பதவுரை.

ஓரா யிரம்பண வெங்கோ வியல் நாகத்தை
வாரா யெனக்கென்று மற்றதன் மத்தகத்துச் 38
சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்—தன் சீதைக்கு

ஓர் ஆயிரம் பணம் வெங்கோ இயல் நாகத்தை—ஆயிரம் படங்களையுடையதும், யமன்போலக் கொடிய ஸ்வபாவத்தையுடையதுமான காளியநாகத்தை, ***எனக்கு வாராய் என்று***—'என்னோடு போர் செய்ய வா' என்றழைத்து, ***மற்றதன் மத்தகத்து***—அதன் தலை மீது, ***சீர் ஆர் திரு அடியால் பாய்ந்தான்***—(தனது) அழகிய திருவடியால் பாய்ந்து நர்த்தனம் செய்தவன்; ***தன் சீதைக்கு***—தனது தேவியான பிராட்டிக்கு,

---

முன் பண்ணின மௌக்த்யமே போந்திருக்க, அதுக்கு மேலே பண்ணின மௌக்த்யத்தைக் கேட்கலாகாதோ? (ஓராயிரம் பண வெங்கோவியல் நாகத்தை) காளியனன்று கிடீர், பையல் ம்ருத்யுகிடீர். (ஓராயிரம் பணம்) "நீண் முடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து" என்னச்செய்தே "ஆயிரம்" என்கிறதென்னென்னில்; முக்தனை அவன் மேலே காளியன் வந்தானென்னுங்காட்டில் இவளுக்கு ஆயிரமாய்த் தோற்றினபடி.

படி செய்ததுபோலே, இங்கும் ஸாஹஸச்செயல் புரிந்தான். இது வரையில் பண்ணிய சிறுபிள்ளைத்தனமே ப்சம்பின் சீற்றத்தைத் தூண்டிவிடப் போதுமாயிருக்க. இதற்குமேலும் செய்த சிறுபிள்ளைச் செயலைக் கேளுங்கள் என்கிருள் மேல்;— (வெம்கோ இயல் நாகத்தை) இப்பையல் காளியனன்றுகிடீர்; யமனே கிடீர் பாம்புருக்கொண்டு வந்திருப்பது என்ருள். வெம் இயல் கோ - கொடிய தன்மையை யுடைய யமன். (ஓராயிரம் பண நாகத்தை)

"காளியன் பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டு அவன்
நீள்முடி ஐந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து" [பெரியாழ்திரு 3-9-1]

என்று காளியனுக்குத் தலை ஐந்தாகச் சொல்லியிருக்க, இங்கு "ஆயிரம் பணம்' என்பானென்னென்னில்: சிறு பிள்ளையான இவன் மேலே பேசிடக் காளியன் வந்தான் என்று நினைப்பதற்குள், இவளுக்கு ஐந்து தலை ஆயிரமாய்த் தோற்றுகிறபடி; அஸ்தாநே பயஸங்கை படுத்தும் பாடு.

(வெங்கோவியல் நாகத்தை) இந்த யமனுக்கு வெம்மையை ஊட்டினன்கிடீர். (வெங்கோ இயல்) வெவ்வியானொரு யமனுடைய ஸ்வபாவத்தையுடைய நாகத்தை. (வாராயெனக்கென்று) முதலிகள் லங்கையை "எனக்கு, எனக்கு" என்றாற்போலேகிடீர் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் காளியனை ". எனக்கு எனக்கு" என்று நின்றபடி; அவர்கள் நடுவே எனக்கு வாராய் என்றான். (மற்றதன் மத்தகத்து) அக்காளியன் பணத்திலே. (சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்) பிராட்டி திருமுலைத்தடங்களிலே வைத்துக்கொள்ளும்போதும் கூசவேண்டும்படியிருக்கிற திருவடிகளைக் கொண்டு, விஷத்ருஷ்டியான பணத்திலே

(வெங்கோவியல் நாகத்தை) 'கோ' என்று யமன்; 'கோ இயல் நாகம்' என்றது யமனுடைய ஸ்வபாவத்தைக்கொண்ட மற்றொரு யமன்போன்ற பாம்பு என்றும் கொள்ளலாம். 'வெம் கோ இயல் நாகத்தை' என்றதால் இந்த யமனுக்கு வெம்மையையும் உண்டு பண்ணினன்கிடீர் தன் செயலாலே என்கிறது. அன்றிக்கே. (வெங்கோ இயல் நாகத்தை) என்றது அபூதோபமையாய், உள்ள யமன் கொடுமையில் இக்காளியனை ஒவ்வாமையால், அவனிலும் கொடியானொரு யமனுடைய தன்மையையுடைய பாம்பை என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (வாராய் எனக்கென்று) வானர முதலிகள், 'லங்கையை நானழிக்கவேணும், நானழிக்கவேணும்' என்று ஒருவருக்கொருவர் முந்தி நின்றாப்போலே, தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான இவன்தோழர்கள் ஒவ்வொருவரும் காளியனை 'என்னோடு போரிட வா' என்று அழைத்தனர். இவன், அவர்களைக் கையமர்த்திவிட்டு, காளியனை 'என்னோடேயே போரிட வா' என்று அழைத்தான் என்கிறான். தன் தோழர்களுக்கு ஒரு தீங்கு வருவதைப் பொறுக்கமாட்டானாகையால் தானே முன்னின்றபடி. (மற்றதன் மத்தகத்து) அக்காளியன் பணத்திலே. பாம்பின் வாயிலே போய் விழுந்தான் கிடீர் இத்தீம்பன் என்கை. (சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்) மென்மலராளான பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடங்களிலே வைத்துக்கொள்ளும்போதும் 'கன்றிவிடுமோ' என்று பயப்படவேண்டும்படியிருக்கிற திருவடிகளைக்கொண்டு, பார்வையாலே விஷங்கக்கும் படத்திலே பாய்ந்தான். "வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி" [திருவாய் 9-2-10] என்று சொல்

"நேராவ னென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தாளைக் 39

நேர் ஆவன் என்று — நான் ஸமானமாவேனென்று சொல்லி, ஓர் நிசாசரி வந்தாளை — (என்னை மணந்துகொள் என்று சொல்லிக் கொண்டு) ஓடிவந்த சூர்ப்பணகையென்னும் ராக்ஷஸியை.

பாய்ந்தான். * வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியிறே.

(தன் சீதைக்கு நேராவனித்யாதி) பிராட்டியோடு ஸாம்யை (ஸத்ருசை?) யாவேனென்று வந்த சூர்ப்பணகையை விரூபையாக்கிவிட அவள் போய் கரன்காலிலே விழ, ஸபரிகரனாய் வந்த கரனை நிரஸித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (தன் சீதை) "राघवोऽर्हति वैदेहीं" (ராகவோऽர்ஹதி வைதேஹீம்) தனக்கு உயரஞ்சொல்லிலும் அவளைச்

லப்பட்டதன்றே. (சீரார்திருவடி) திருவடிக்குச் சீர்மையாவது அதன் ஸௌகுமார்யம் (மென்மை).

(தன் சீதைக்கு நேராவன்...சிலை குனித்தான்) 'பிராட்டியோடு ஸமமானவளாவேன்; ராமபிரானின் கைப்பிடிப்பேன்' என்று வந்த சூர்ப்பணகையைக் காதையும் மூக்கையுமறுத்து அங்கபங்கம் செய்துவிட, அவள்போய்க் கரன்காலிலே விழ, தூஷணாதியரான துணைவரோடு வந்த கரனைக் கொன்றொழித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (தன் சீதை) தனக்கு எல்விதத்திலும் தகுதியுடைய சீதை

"துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜந லக்ஷணாம் |
ராகவோऽர்ஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணா ||"

[ஒத்த குணம், வயது, நடத்தை ஆகியவற்றையுடையவளும், ஒத்த குலத்தையும் அழகையுமுடையவளுமான சீதைக்கு ராமனே தகுந்தவர்; கறுத்த கண்களையுடைய இப்பிராட்டியும் அவருக்கே தகுந்தவள்.] என்கிறபடியே.

"அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா"
[ரா-ஆ 37-18]

[யாதொரு தேஜஸ்ஸுக்கு அந்த ஜனகராஜன்திருமகள் உரிமைப்பட்டவளோ, அந்த ராமபிரானாகிற தேஜஸ் அளவிடவொண்ணாதது]

சொல்லித் தன்னைச் சொல்ல வேண்டும்படியிருக்கும் பிராட்டிக்குக்காணும் ஸத்₃ருஶையாவேனென்று வந்தது. (நேராவனென்று) ஸர்வலக்ஷணத்தாலும் விலக்ஷணையான பிராட்டிக்கு விரூபையாயிருக்கிற தான்காணும் ஒப்பாவனென்று வந்தாள். (ஓர் நிசாசரி) பெற்ற தாயோடே சீறுபாறென்று வந்தவள் என்று பிணந்தின்னி என்கிறாள்காணும் இவள். (தான்) பெருமாளுக்கு மேலான பிராட்டிக்குப் பெருமாளோடும் ஒவ்வாத தான்காணும் ஒப்பாவன் என்று வந்தாள். (தன் சீதைக்கு நேராவனென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தாளை) **"त्रैलोक्यराज्यं सकलं सीताया नाप्नुयात् कलां" (த்ரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்நுயாத் கலாம்)** என்று பெருமாள் தாமும் தம் விபூ₄தியும் ஒரு தட்டுக்குங்கூடப் போராதிருக்கக்காணும், தான் நேராவனென்று வந்தது. (வந்தாளை) பெருமாள்பாடே வந்தவாறே "நான் ஏகதா₃ர

என்று பிராணுகிய தனக்குப் பெருமை சொன்னாலும், அவளைச் சொல்லித் தனக்குப் பெருமை சொல்லவேண்டும்படியிருக்கும் பிராட்டிக்குத் தான் ஒத்தவளாவேன் என்றல்லவோ வந்தாள். (நேராவனென்று) பெண்களுக்குரிய எல்லா இலக்கணங்களாலும் இலங்கிநிற்கும் தே₃விக்கு ஒத்தவளாக, கோ₄ரரூபிணியான தன்னை யன்றோ சொல்லிக்கொண்டு வந்தாள். (ஓர் நிசாசரி) அகி₂லஜக₃ந் மாதாவான பிராட்டியிடத்திலே கோபத்தோடு வந்தவள் என்னும் காரணத்தாலே, 'பிணந்தின்னும் ராக்ஷஸகுலத்தைச் சேர்ந்தவளன்றோ இவள்' என்று எடுத்துக்காட்டுகிறாள் கட்டுவிச்சி. (தான்) ராமபிரானிலும் உயர்ந்தவளான பிராட்டிக்கு, அவருக்கும் ஒவ்வாதவளான தன்னை ஒப்பாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தாள். (தன் சீதைக்கு நேராவனென்று ஓர் நிசாசரிதான் வந்தாளை) "த்ரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்நுயாத் கலாம்" [ரா-ஸு 16.14] [மூவுலக அரசும், அதை உடையவனும், சீதாதே₃வியின் ஒருபகுதிக்கு இணையாகா.] என்கிறபடியே சீதையை ஒருதட்டிலிட்டால், ஸ்ரீராமபிரானும் அவர் செல்வமாகிற த்ரைலோக்யராஜ்யமும் தராசின் மற்ற தட்டுக்குப் போராதபடியிருக்கும்போதுகிடீர் சூர்ப்பணகையாகிற தான் சீதைக்கு சமம் என்று சொல்லி வந்தது. (வந்தாளை) சூர்ப்பணகை ஸ்ரீராமபிரானிடம் வந்தவுடன். "நான் கல்யாணமானவன், ஒரே மனைவி எனும் விரதம் பூண்டவன்; விவாஹ

கூரார்ந்த வாளால் கொடிமூக்குங் காதிரண்டும்

கூர் ஆர்ந்த வாளால்—கூர்மை பொருந்திய கத்தியினால், ***கொடி மூக்கும் காது இரண்டும்***—கொடிபோன்ற மூக்கையும் இரண்டு காதையும்,

---

வ்ரதனுயிருப்பன், அக்ருத விவாஹராயிருக்கிற இளைய பெருமாள் பாடேபோ" என்ன; அங்கே சென்றவாறே, அவர், "நான் தா₃ஸனுயிருப்பன், எனக்கு நீ கடவையானல் நீயும் தா₃ஸியாய் அந்வயிக்குமத்தனையன்றே? பெருமாள்பாடே சென்றுலன்றே உனக்குப் பட்டங்கட்டி ஏக ஸிம்ஹாஸநத்திலே இருக்கலாவது" என்ன; அங்கே போவது இங்கே வருவதாய்த் திரிந்தவாறே, "இவளன்றே இதெல்லாம் ஒட்டாதொழிகிறுள்" என்று பிராட்டியுடைய பாடே வந்து "உன்னைத் தின்னுமித்தனை" என்று வீழ.

(கூரார்ந்தவாளால் இத்யாதி₃) தம்முடைய கையாலேயிறே து₃ண்டி₃ப்பது; "**रामस्य दक्षिणो बाहुः**" (ராமஸ்ய த₃க்ஷிணோ பா₃ஹு:) தம்முடைய தோளாயிருக்கிற இளைய

மாகாத லக்ஷ்மணனிடம் போ" என்று சொல்ல, அவன், "நான் அவருக்கு வேலைக்காரன், எனக்கு நீ உரியவளானல், நீயும் அவர்களுக்கு அடிமை செய்ய வேண்டியதுதானே; அவரிடம் சென்று மணந்தால்தான் உனக்குப் பட்டங்கட்டி, அவரோடு நீ ஒரே சிங்காசனத்திலிருக்கக்கூடும்" என்று சொல்ல, அவரிடம் போவது இவனிடம் வருவதாய்த் திரிந்தபிறகு, "இந்த சீதையன்றே நம் விருப்பத்தை நிறைவேறவொட்டாமல் செய்கிருள்" என்று அவளருகில் வந்து 'உன்னைத் தின்றுவிடுகிறேன்' என்று மேல்விழ.

(கூரார்ந்த வாளால் கொடிமூக்கும் காதிரண்டும் ஈராவிடுத்து) லக்ஷ்மணன் சூர்ப்பணகையை அங்க₃ப₄ங்க₃ம் செய்ததாகச் சொல்லியிருக்க, இங்கு ராமபிரான் செய்ததாகச் சொல்லுவானேன்? எனில்: "ராமஸ்ய த₃க்ஷிணோ பா₃ஹு:" [ரா-ஆ 34-13] [ராமனுடைய வலது கையாயிருப்பவன் லக்ஷ்மணன்] என்கிறபடியே லக்ஷ்மணன் இவருடைய கையாயிருப்பவனுகையாலே தன் கை செய்ததைத் தானே செய்ததாகச் சொல்லுவதில் தவறில்லையன்றே. அஸஹ்யாபசாரம் செய்தவளை ஆளிட்டு த₃ண்டி₃யாமல், தன் வலது கையான லக்ஷ்மணனைக் கொண்டே த₃ண்டி₃த்தான் என்கை.

பெருமாளை இடுவித்து தூண்டிப்பித். தார் (கூரார்ந்த வாளால்) கூர்மை மிக்கிருக்கிற வாளாலே. முரட்டுடம்பிலே வ்யாபரியாநின்ருல் ரக்தஸ்பர்ஶமில்லாதபடி வ்யாபரிக்கலாம் வாள். (கொடி மூக்கும் காதிரண்டும் ஈரா விடுத்து) பிராட்டியோடொப்பாக்கி அங்கவிஶேஷங்களைப் பேணிவர, அவற்றைப் போக்கிவிட்டார். (ஈரா விடுத்து) வாளின் கூர்மை சொல்லுகைக்காக "கூரார்ந்த வாள்" என்றது அங்கு; ஈர்ந்தது என்கையாலே ஈருகைக்கு அரிதான உடம்பின் திண்மை சொல்லிற்று இங்கு. (ஈரா விடுத்து)

"சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவள்
ஆர்ப்ப அரிந்தானைப் பாடிப்பற,அயோத்திக்கரசனைப் பாடிப்பற"

"தங்கையை மூக்கும் தமயனைத் தலையும் தடிந்த எம் தாசரதி" என்று பெரியாழ்வாரும்,

"............மலைபோலுருவத்தொரிராக்கதி மூக்கு
அரிந்திட்டவன் காண்மினின்றுய்ச்சியரால்
அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே" என்றும்

"அஞ்சுவன் வெஞ்சொல் நங்காய் அரக்கர்குலப்பாவைதன்னை
வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன் திறம் கேட்கில்" என்றும்

இவ்வாழ்வாரே பெரியதிருமொழியிலும் இப்படியே அருளிச்செய்தனரன்றே. (கூரார்ந்த வாளால்) கூர்மை மிகுந்திருக்கிற வாளாலே. சூர்ப்பணகையின் முரட்டு உடம்பிலே தொழில் புரியும்போது தீயதான அவளுடைய ரத்தம் தன் மேல் படாதபடி வெகு விரைவில் வேலை செய்யும்படி கூர்மை மிகுந்துள்ள வாள். (கொடி மூக்கும் காது இரண்டும் ஈரா விடுத்து) சீதைக்கு நேராவனென்று வந்தவளாகையாலே, காதையும், மூக்கையும் பிராட்டியினுடையவற்றைப்போலே மாயையாலே சீர்திருத்திக்கொண்டு வர, அஹங்காரஹேதுவான அவற்றை அறுத்து விட்டார். (ஈரா விடுத்து) அறுத்துத் தூத்தி விட்டு. "கூரார்ந்த வாள்" என்றவிடத்தில் வாளின் கூர்மை சொல்லிற்று; 'ஈரா' [அறுத்து] என்று இவ்விடத்தில் அறுக்க அரிதான உடம்பின் கடினத்தன்மை சொல்லுகிறது. (ஈரா விடுத்து) பிறந்த

ஈரா விடுத்தவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம் 40
சேரா வகையே சிலைகுனித்தான்—செந்துவர்வாய்

ஈரா விடுத்து—அறுத்துத் துரத்திவிட்டு, ***அவட்கு மூத்தோனை***—அவளுடைய தமயனான கூரனை, ***வெம் நரகம்***—இனி இவன் வேறொரு கொடிய நரகம்போய், ***சேரா வகையே சிலை குனித்தான்***—(இதிலும் கொடிய) வேதநை அநுபவிக்க முடியாது என்னும்படியாக ஸகல நரக வேதநைகளையும் தந்துகொண்டு வில்லை வளைத்து நின்றவன்; ***செம் துவர் வாய்***—மிகவும் சிவந்த அதரத்தை உடையவனும்,

---

பிறந்தகத்தில்நின்றும் புக்ககத்திற்கு வந்தாற்போலன்றியே புக்ககத்தில் நின்றும் பிறந்தகத்துக்குப் போம்போது ஓராதிக்யம் பண்ணிவிடவேணுமிறே. பெருமாளை ஆசைப்படச் செய்தேயும் பிராட்டிபக்கல் அபராதம் பண்ணுகையாலே விரூபையானாளிறே. ஆகையாலே இவ்விஷயத்திலே ஆசையுண்டானாலும் ததீயர் பக்கலிலே அபராதமுண்டானால் பலிக்கும் பலம், சூர்ப்பணகைபலம் என்கை. இவளாசைப்பட்ட விஷயமிறே சிந்தயந்தியும் ஆசைப்பட்டது.

வீட்டிலிருந்து பெண்ணானவள் புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்லும்போது போலன்றியே, புகுந்த வீட்டிலிருந்து பிறந்தவீடு செல்லும்போது அவளுக்கு ஒரு பெருமை செய்துவிடுவது உலகவழக்கன்றோ; அப்படியே இவளுக்கும் அங்கபங்கமாகிற பெருமையைச்செய்து அனுப்பினார்! ஸர்வலோகநாயகனான ஸ்ரீராமபிரானை ஆசைப்பட்டபோதிலும், பிராட்டியைப் பகைக்கையாலே அங்கமிழந்தாள். ஆகையாலே பகவத்விஷயத்திலே ஆசையுண்டானாலும், அவனடியார் திறத்து அபசாரமுண்டானால் சூர்ப்பணகைக்குப் பலித்த பலமே பலிக்கும் என்கை.

"காசிச்சாவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குருந் |
தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா ||
தச்சிந்தாவிமலாஹ்லாதக்ஷீணபுண்யசயா ததா |
தத்ப்ராப்திமஹாது:க்கவிலீநாசேஷபாதகா ||
சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் |
நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா ||"
[வி-பு 5-3-20...22]

இப்படி அபராத₄மில்லாமையாலே அவள் பெற்று போனாளிறே. (விடுத்து) "तरुणौ रूपसंपन्नौ" (தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ) என்று கூ₃ரன்காலிலே விழும்படி பண்ணி.

(அவட்கு மூத்தோனை) அநுகூலரானார் பக்கல் ஸம்ப₃ந்தி₄ ஸம்ப₃ந்தி₄களளவும் ராக₃ம் ப₂லிக்குமாபோலே காணும், ப்ரதிகூலரானார் பக்கல் ஸம்ப₃ந்தி₄ஸம்ப₃ந்தி₄களளவும் த்₃வேஷம் ப₂லிக்கும்படி. (வெந்நரகம் சேரா வகையே சிலை குனித்தான்) "வளைந்த வில்லுங்கையுமாய்

[(வேறுகூ₃ானம் செவிப்பட்டவளவில்) வேறு ஒரு ஆய்ப்பாடிப்பெண், வீட்டுக்கு வெளியில் பெரியவர்களைக் கண்டு. (ப₄யத்தாலே) உள்ளேயே நின்று, கண்களை மூடிக்கொண்டு கோவிந்தனைத் தந்மயமாகவே ஆகி தியானித்தாள். அந்த நேரத்திலேயே, பரமபுருஷனைப்பற்றிய நினைவினாலுண்டான அழுக்கற்ற ஆனந்த₃த்தால் எல்லாப்புண்ணியக்குவியலையும் அனுப₄வித்துக் கழித்தவளாய், அவனை நேரில் கிடைக்கப்பெறாத பெரும் து₃:க்க₂த்தாலே எல்லாப் பாபங்களும் (அனுப₄வத்தாலே) அழியப்பெற்றவளாய், ஜக₃த்காரணனாய், பரப்₃ரஹ்மஸ்வரூபியான கண்ணனை நினைத்துக்கொண்டேயிருப்பவளாய். (இப்படி காரணமான புண்யபாபங்கள் போகப்பெறுகையாலே கார்யமான) மூச்சு அடங்கப்பெற்றவளாய் முக்தியை அடைந்தாள்.] என்றவிடத்திலே 'சிந்தயந்தி' [கண்ணனை நினைத்துக்கொண்டேயிருப்பவள்] என்று பராஶரரால் நிர்த்தே₃ஶிக்கப்பட்ட ஆய்ப்பெண்ணும், இந்த சூர்ப்பணகை ஆசைப்பட்ட ப₄க₃வத்₃விஷயத்தையே ஆசைப்பட்டும், ப₄ாக₃வதாபசாரமில்லாமையாலே பெற்றுப்போந்தாளன்றே. (விடுத்து) போகவிட்டு. "தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ" [ரா-ஆ 19-14] [ராம லக்ஷ்மணர்கள் வாலிபர்களாகவும். அழகு நிறைந்தவராயுமுள்ளனர்] என்று. தொடங்கி இவர்களுடைய பெருமையைச் சொல்லிக்கொண்டு கூ₃ரன்காலிலே விழும்படிசெய்து.

(அவட்கு மூத்தோனை) அன்புடையார் விஷயத்திலே, "கேசவன் தமர்கீழ்மேல் எமர் ஏழேழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று" [திருவாய் 2-7-1] என்கிறபடியே ஸம்ப₃ந்தி₄ ஸம்ப₃ந்தி₄கள் வரையில் அவனுடைய விருப்பம் வெள்ளமிடுவதுபோலே, அன்பிலாரிடம் அவனுடைய வெறுப்பும் ஸம்ப₃ந்தி₄ ஸம்ப₃ந்தி₄கள் வரையிலும் செல்லுகிறது. (வெந்நரகம் சேராவகையே சிலைகுனித்தான்) "வளைந்த வில்லுங்கையுமாய் விற்பிடித்துநின்ற ராமபிரானைக்கண்ட கூ₃ரன்,

முஷ்டியிலே நின்ற பெருமாளைக்கண்ட கூரன் மேலே போய் ஒரு நரகாநுபவம் பண்ணவேண்டா" என்னும்படி வயிறெரித்தலோடே எல்லாவநுபவமும் இங்கே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினான். பூர்வாஶ்ரமத்திலே நஞ்சீயரெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே திருமடலருளிச் செய்கிறபோது, "பட்டர் இவ்விடத்துக்கு இவ்வார்த்தை அருளிச்செய்தார்" என்று சொல்ல, "இவ்வார்த்தையருளிச்செய்தவரைக் காணவேணும்" என்றுகாணும் பட்டர் ஸ்ரீ பாதத்தில் நஞ்சீயர் ஆஶ்ரயித்தது.

அதிபயங்கரமான இக்காட்சியைக் கண்டபின்பும், வேறோர் நரகம் சென்று அனுபவிக்கவேண்டியதில்லை. இதைக்காட்டிலும் கொடிய நரகாநுபவமே இல்லை" என்று சொல்லும்படி, வயிற்றெரிச்சலோடே எல்லா துஃக்கானுபவமும் இங்கே அனுபவிக்கும்படி பண்ணினான். மேல்நாட்டிலே நஞ்சீயர் க்ருஹஸ்தராய் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில், இவ்விடத்துக்குப் பொருளைப்பற்றி ஓர் விசாரம் வர, 'வெந்நரகம் சேராவகையே சிலைகுனித்தான்' என்றதற்கு 'நரகம் செல்லாதபடி, வீர சுவர்க்கம் புகும்படி வில்வளைத்தான்' என்று சிலர் சொல்ல, "மத்தகத்துச் சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான் - தன் சீதைக்கு நேராவனென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தாளைக் கூரார்ந்த வாளால் கொடிமூக்கும் காதிரண்டும் ஈராவிடுத்து அவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம் சேராவகையே சிலைகுனித்தான் இராவணனை ஈரைந்து சீரார் சிரமறுத்துச் செற்றுகந்த" என்று அன்பிலார்க்குச் செய்த துன்பங்களை முன்னும் பின்னும் சொல்லும் ப்ரகரணத்திலே வீரசுவர்க்கம் புகுந்தான் என்பது பொருந்தாதாகையாலே, "இவ்விடத்துக்கு பட்டர் எப்படி அருளிச்செய்வர்?" என்று அங்கிருந்த பட்டருடைய ஶிஷ்யர் ஒருவரை நஞ்சீயர் கேட்க, "பட்டர் திருமடல் அருளிச்செய்கிறபோது, இவ்விடத்துக்குப் பொருளாக, 'வில்லுங் கையுமாக ராமபிரான் நிற்கும் நிலையைக்கண்ட கூரனுக்கு அதைக் காட்டிலும் கொடிய நரகாநுபவம் இல்லையென்னும்படி வில்வளைத்தான்' எனறு அருளிச்செய்வர்" என்று அவர் சொல்ல, "இப்படிப்பட்ட சுவைமிக்க பொருளை அருளிய பட்டரைக் காணவேணும்" என்னும் காதல் மிகுந்துகாணும், நஞ்சீயர் பிறிதொரு காலத்தில் பட்டர் திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்தருளினார்.

(செந்துவர்வாய்......இராவணனை ஈரைந்து சீரார் சிரமறுத்துச் செற்றுகந்த செங்கண்மால்) கூரன் கொல்லப்பட்டவுடன், அந்த

(செந்துவர்வாய் இத்யாதி) கூரவதத்தினன்று, போய்ச் சொல்லுகைக்கு ஆளில்லாதபடி அகம்பநனென்றொருவன் தப்பிப் பெண்ணுடையுடுத்துப்போய், ராவணனுக்கு பிறந்த வ்ருத்தாந்தத்தை அறிவிக்க, அவன் மாரீசனையுங் கூட்டிக்கொண்டுவந்து பிராட்டியையும் பெருமானையும் கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாக உடலையும் உயிரையும் பிரித்தாற்போலே பிரிக்க, அதுவே ஹேதுவாக ராவணனை நிரஸித்தபடி சொல்லுகிறது மேல்.

(செந்துவர்வாய்) **"जगत्सशैलं परिवर्तयामि"** (ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாமி) நாட்டுக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல்போலே ரக்ஷகராகக் கண்ட பெருமாள், "நாட்டையழிப்பன்" என்னப்பண்ணின முறுவலிறே. **"पुरेव मे चारुदतीमनिन्दिताम्"** (புரேவ மே சாருததீமநிந்திதாம்) மானைக்கண்டபோது,

---

விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லவும் வேறு ஆளில்லாதபடியாகி அகம்பனன் ஒருவனே தப்பிப்பிழைத்துப் பெண்ணுடையுடுத்துப்போய் ராவணனுக்கு நடந்த செய்தியை அறிவிக்க, அவன் மாரீசனையும் கூட்டிக்கொண்டுவந்து, பிராட்டியையும் பெருமானையும் கடலுக்கு அக்கரையிலும் இக்கரையிலும் இருக்கும்படி உடலையும் உயிரையும் பிரித்தாற்போலே பிரிக்க, அதுவே காரணமாக ராவணனைக் கொன்ற விதத்தை விவரிக்கிறது இனி.

(செந்துவர்வாய்) மிகவும் சிவந்த வாயையுடையவன்.

"புரேவ மே சாருததீமநிந்திதாம்
திஶந்தி ஸீதாம் யதி நாத்ய மைதிலீம் ।
ஸதேவகந்தர்வ மநுஷ்யபந்நகம்
ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம் ॥ [ரா-ஆ 64-78]

[முன்போலே அழகிய முறுவலையுடையவளும், குற்றமற்றவளுமான மிதிலாராஜகுமாரியான *சீதையைக்* கொணர்ந்து எனக்குக் கொடுக்கவில்லையாகில், தேவர், கந்தருவர், மனிதர், பாம்புகள் ஆகியவர்களோடு கூடிய மலைநிரம்பிய உலகை நான் தலைகீழாக்கிவிடுவேன்] என்று உலகிற்கெல்லாம் ஒரு பொதுத்தண்ணீர்ப்பந்தல் போலே ரக்ஷகரான ராமபிரானையும் 'உலகையழிப்பேன்' என்று சொல்லும்படி செய்த முறுவலன்றோ (முன்போல் அழகிய முறுவலை

வாரார் வனமுலையாள் வைதேவி காரணமா 41
ஏரார் தடந்தோ ளிராவணனை ஈரைந்து
சீரார் சிரமறுத்துச் செற்றுகந்த செங்கண்மால் 42

வார் ஆர் வனம் முலையாள்—கச்சு அணிந்த, அழகிய முலையை யுடையவளுமான, ***வைதேவி காரணம் ஆ***—ஸீதாபிராட்டிக் காக, ***ஏர் ஆர் தட தோள் இராவணனை*** — அழகிய பெரிய புஜங்களையுடையனை இராவணனை, ***சீர் ஆர் ஈரைந்து சிரம் அறுத்து செற்று*** — சிறந்த பத்துத் தலைகளையும் அறுத்துக் கொன்று, ***உகந்த***—(முனிவர்களுடைய விரோதியை அழித்தோ மென்று) திருவுள்ளமுகந்த, ***செம் கண் மால்***—செந்தாமரைக் கண்ணன்,

---

"பெருமாளே! இம்மானைப் பிடித்துத் தரவேணும்" என்ற இரப்போடே கூடின முறுவலோடே காட்டார்களாகில், லோகத்தையெல்லாம் கூட்டிக் குலையாக அறுத்துப்போக விடுவன்"என்றுரிறே.(வாரார் வனமுலையாள்)'மலராள் தனத் துள்ளான்" என்று பெருமாள் கிடக்குமிடமிறே. (வைதேவி) "विदेहसुता" (விதேஹஸுதாம்) என்று பெருமாள் வாய்புலற் றுங் குடிப்பிறப்பிறே. (காரணமா) அவன் ஹேதுவாக. (ஏரார் தடந்தோளிராவணனை) ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத

யுடையவளும், குற்றமற்றவளுமான சீதையை) பொன்மானைக்கண்ட போது, ''பிரானே! இம்மானைப் பிடித்துத் தரவேணும்'' என்று வார்த்தை சொன்னபோது இரப்போடு கூடிய முறுவலோடே கூடிய சீதையை என் முன்னே காட்டவில்லையாகில், உலகத்தையெல்லாம் ஒன்றாக வாழைக்குலையை அறுத்துத்தள்ளுவதுபோலே அழித்துத் தள்ளுவேன் என்றானன்றோ. (வாரார் வனமுலையாள்) ''மலராள் தனத்துள்ளான்'' [மூன்-திருவ-3] என்று ஸ்ரீராமபிரான் தங்கிக் கிடக்கும் இடமன்றோ. (வைதேவி) ''விதேஹராஜகுமாரியை'' [ரா.] என்று ஸ்ரீராமபிரானும் வாய்வெருவும் குடிப் பிறப்பை உடையவளன்றோ. (காரணமா) இப்படிப்பட்ட பெருமையை யுடைய அவள் காரணமாக. (ஏரார் தடந்தோளிராவணனை) ராம பிரானையும் பிராட்டியையும் தவிர வேறொன்றையும் மதிக்காத அனுமனும்,

திருவடியும் "अहो रूपमहो धैर्यं" (அஹோ ரூபமஹோ தை₄ர்யம்) என்று விக்ருதனும்படி வடிவுபடைத்தவனிறே ராவணன். (ஈரைந்து சீரார்சிரமறுத்து) பத்துத்தலையையும் ஒருகாலே அருதே ஐயைந்தாக அறுத்து லீலைகொண்டாடினபடி. (சீரார் சிரமறுத்து) அறுப்புண்டு விழுகிற தலைகளும் "रञ्जनीयस्य विक्रमैः" (ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:) என்று பெருமாள் வீரப்பாட்டைக்கண்டு சிரித்துக்கொண்டு விழுகிறபடி. அறுப்புண்டு விழுந்த தலைகளைக் கழுகும் பருந்தும் இசிக்கக்கண்டு நிற்கிற தலைகள் "நாம் முற்பாட

"அஹோ ரூபமஹோ தை₄ர்யமஹோ ஸத்வமஹோ த்₃யுதி: |
அஹோ ராக்ஷஸராஜஸ்ய ஸர்வலக்ஷணயுக்ததா ||"

[ரா-ஸு 49-17]

[இவனுடைய உருவமும், தைரியமும், பலமும், ஒளியும் என்ன ஆச்சரியம்! ராக்ஷஸராஜாவான இவன் எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியிருக்கும்படியென்!] என்று மதிக்கும்படியான வடிவு படைத்தவனன்றோ ராவணன். அதைச் சொல்லுகிறது. (ஈரைந்து சீரார் சிரமறுத்து) பத்துத் தலைகளையும் ஒரே சமயத்தில் அறுத்தால் தான் தலையறுப்புண்டு நிற்கும் வைப₄வத்தை அவன் காணமுடியாதன்றோ. ஆகையால் அப்பெருமையை அவனே கண்டு வயிறெரியும்படியாக ஐந்தைந்து தலைகளாக அறுத்து. அதைக்கண்டு லீலாரஸமனுப₄வித்த படியைச் சொல்லுகிறது. (சீரார் சிரமறுத்து) சீர்மைமிக்க தலைகளை அறுத்து. அறுப்புண்ட தலைகளுக்குச் சீர்மையாவது:— அறுப்புண்டு விழும்போதும்,

"ஶத்ரோ: ப்ரக்₂யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:"

[ரா-யு 106-6]

[புகழ்பெற்ற வீரியத்தையுடையவனும், பராக்ரமச்செயல்களால் உகப்பிக்கத்தக்கவனுமான எதிரியான ராமபிரானுடைய] என்று ராமபிரானுடைய வீரத்தைக்கண்டு புகழ்ந்து சிரித்துக்கொண்டே விழுகை அவற்றுக்குச் சீர்மையாகிறது. அன்றிக்கே, அறுந்து விழுவதற்கு அஞ்சாமல், அதையே வீரத்திற்கு அறிகுறியாக நினைத்திருக்கையே இவற்றுக்குச் சீர்மையாகவுமாம். அதாவது:— அறுந்து விழுந்த தலைகளைக் கழுகும் பருந்தும் கொத்தித் தின்பதைக்கண்டும், அறுபடாமல் நிற்கிற தலைகள் 'நாம் முன்னதாக விழுந்து வீரப்பெயர் பெற்றிலோமே' என்று அறுந்துவிழ ஆசைப்படுகை இத்தலைகளுக்

பேரார் நெடுவேலோன் பொன்பெயரோ னாகத்தைக்

போர் ஆர் நெடுவேலோன் பொன் பெயரோன் ஆகத்தை—
(எப்போதும்) யுத்₃த₄த்திலே பொருந்தியிருக்கிற நீண்ட வேலா
யுத₄த்தை உடையனான ஹிரண்யனுடைய உடலை,

ராகப் பெற்றிலோம்" என்றுசைப்படுகிறபடி. (செற்று) வந்தவனை ஓரம்பாலே கொல்லாதே, சதுரங்க₃ப₃லத்தைக் கொன்று குதிரைகளைக் கொன்று ஸாரதி₂யைக்கொன்று தேரையழித்துக் கொடியையறுத்து தலையைச் சிரைத்துத் தோள்களைத் துணித்துத தலைகளையறுத்து இவற்றை யெல்லாங்கண்டு அவன் நெஞ்சாறல் படும்படிபண்ணி, பின்னை அவனைக் கொன்றபடி. (உகந்த செங்கண்மால்) (உகந்த) "ருஷிகளுக்குக் களையறுக்கப் பெற்றோம்." என்றும், "ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வான் தலையிலே அபி₄ஷேகம் பண்ணப்பெற்றோம்" என்றும் உகந்த. (செங்கண்மால்)

குச் சீர்மை என்றபடி, (செற்று) சண்டை செய்ய வந்தவனை ஓரம்பாலே கொன்றுவிடாமல், ரத₂ கஜ துரக₃ பத₃ாதி (தேர் யானை குதிரை காலாள்) என்னும் நாலு அங்க₃ங்களைக்கொண்ட ஸேனையை அழித்து, தேரில் கட்டிய குதிரைகளைக் கொன்று, தேர்ப்பாகனைக் கொன்று, தேரையழித்து, கொடியை அறுத்து, தலையைச் சிரைத்தாற்போலே முடியைத்தள்ளி, தோள்களைத்துணித்து, தலைகளை அறுத்து, இவற்றை எல்லாம் கண்டு அவன் மனவேத₃னைப்படும்படி பண்ணி, பிறகு அவனைக் கொன்றபடி. (உகந்த செங்கண்மால்) (உகந்த) "ருஷிகளுக்கு விரோதி₄யை அழிக்கப்பெற்றோம்" "ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வானுக்கு முடிசூட்டப்பெற்றோம்" என்று மனமுவந்த. பிறர் காரியம் செய்து தானுவப்பவனன்றோ இவன்.

"அபி₄ஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்₃ரம் விபீ₄ஷணம் |
க்ருதக்ருத்யஸ் ததா₂ ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத₃ ஹ ||"

[ரா-பா₂ 1-85]

[லங்கையில் விபீ₄ஷணனை ராக்ஷஸராஜாவாக அபி₄ஷேகம் செய்வித்து, ராமபிரான் தன் காரியத்தை முடித்தவனாய், கவலை நீங்கி உகந்தருளினான்.] என்றாரன்றோ வால்மீகியும். (செங்கண்மால்) "அடியாருடைய எதிரிகளைப் போக்கி அவர்களை உகப்பித்தோம்"

"ஆஶ்ரித விரோதிகளைப்போக்கி, அவர்களுக்கு உகப்பாகப் பெற்றோம்" என்று வ்யாமோஹமும் வாத்ஸல்யமும் திருக்கண்ணிலே தோற்றினபடி.

(போரார் நெடுவேலோன் இத்யாதி) பிராட்டிக்காக அம் பேற்றபடி சொல்லிற்றுக் கீழ்; அப்படி க்ரமஞ்செய்ய வொண்ணாதபடி ஆஶ்ரிதருடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தோற்றவேண்டி, அதுக்கு உதவத் தோற்றின இரண்டு வடிவை ஒன்றாகத் தைத்துக்கொடு புறப்பட்டு அவன் விரோதியைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது மேல். (போரார்) எதிரிகள் ஶரீரங்களிலே வ்யாபரித்துத் திரியுமத்தனை போக்கி, ஓரிடத்திலே இருக்க அவஸரமில்லை. நிணமும் சதையும் குடலும் சூழ்ந்து, கழுகும் பருந்தும் பேயும் ஸேவிக்கத் திரியுமத்தனை போலேகாணும். (நெடுவேல்) **"अवष्टभ्य महद्धनुः"** (அவஷ்டப்ய மஹத்தநு:) என்னுமா

என்ற அன்பும், வாத்ஸல்யமும் திருக்கண்களிலே வெள்ளமிட்டபடி. அன்பும், வாத்ஸல்யமுமுடைய கண் சிவந்திருப்பது லோக ப்ரஸித்தம். மால்—அன்புடையவன்.

(போரார் நெடு வேலோன்......) கடைசி வரையில் ராவணனைத் திருத்த முடியுமோ என்று பரீக்ஷித்து கடைசியில் பிராட்டிக்காகத் திருமார்பிலே அம்பேற்றுப் போர்புரிந்து ராவணனைக் கொன்றதைச் சொல்லிற்று கீழே. அப்படி பொறுத்திருந்து காரியம் [illegible] முடியாதபடியாய், 'தூணிலுமிருக்கிறான்' என்று ப்ரஹ்[illegible] பிரதிஜ்ஞை செய்தவுடன் தோற்றவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தையுடையதாய் அதற்குத் தகுந்ததாகத் தோற்றிய நரவுருவம் சிங்கவுருவமாகிய இரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு தூணிலே தோற்றி, அடியானை ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதியைப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது இனிமேல். (போரார் வேல்) போரிலே பொருந்தியிருக்கும் வேல். எதிரிகள் உடம்பைப் புண்படுத்தித் திரிவதே தொழிலாயிருக்குமேயொழிய, இவ்வேலுக்கு ஆயுதசாலையிலே ஓய்வுகொள்ள நேரமில்லை. நிணமும், சதையும், குடலும் சூழப்பெற்று, மாம்ஸ பக்ஷிகளான கழுகும், பருந்தும், பேயும் தன்னைச் சுற்றிவரத் திரிந்து கொண்டேயிருக்கும்போலேகாணும் இவ்வேல். (நெடுவேல்) "ஆஸ்கந்தமிவாகாஶமவஷ்டப்ய மஹத் தநு:" [ரா-யு 100-12] [அகா

கூரார்ந்த வள்ளுகிரால் கீண்டு குடல்மாலை 43
சீரார் திருமார்பின் மேற்கட்டிச் செங்குருதி

கூர் ஆர்ந்த வள் உகிரால் கீண்டு — கூர்மை மிக்க நெருங்கின திருநகங்களாலே பிளந்து, ***குடல்*** — அவ்வசுரனுடைய குடலை (பிடுங்கியெடுத்து), ***சீர் ஆர் திருமார்பின் மேல் மாலை கட்டி*** — வீரலக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமான மார்பிலே வெற்றிமாலையாக அணிந்துகொண்டு,

---

போலே இவனால் அடக்கியாளவொண்ணாதாயிருந்தபடி. (வேலோன்) பட்டுக்கிடக்கும்போதும் பிடித்த வேல் விடாதே இதுவே தனக்கு நிரூபகமாயிருக்குமென்கை. (பொன் பெயரோன்) ஹிரண்யனென்றிறே பெயர். (ஆகத்தை) திருவுகிருக்கு இரைபோரும்படி, காட்டில்பன்றிகளை ஊட்டி வளர்ப்பாரைப்போலே, ப்ரஹ்மாதிகள் வரங்களாலே பூண்கட்டின மார்விறே.

(கூரார்ந்த வள்ளுகிரால்) கூர்மைமிக்குச் செறிந்த உகிர். பிராட்டிமாரோடே பரிமாறும்போது அவர்களும்

யத்தை அளாவி நிற்பதுபோன்ற பெரிய வில்லை அமுக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு (நிற்கும் ராமபிரானை)] என்று சொல்லப்படும் சார்ங்க வில்லைப்போலே, எதிரிகள் மேல் ஏவிவிட்டால் பிறகு இவ்விரணியனு லும் அடக்கமுடியாததாயிருக்கை வேலுக்கு நெடுமையாவது. (வேலோன்) வேலையுடையவன். இறந்து கிடக்கும்போதும் பிடித்த வேலை விடாமல் வேலே தனக்கு நிரூபகமாம்படி விழுந்து கிடந்தா னென்று கருத்து. (பொன் பெயரோன்) பொன்னுக்குப் பர்யாயம் (மற்றொரு பெயர்) ஆன ஹிரண்யநாமத்தை உடையவனன்றோ இவன். (ஆகத்தை) மார்பகத்தை; நரசிங்கனுடைய திருநகத்துக்கு இரைபோந்திருக்கும்படி, காட்டில் வேட்டையாடுவதற்காகப் பன்றி களை இரையூட்டி வளர்ப்பாரைப்போலே, ப்ரஹ்மாதிகள் வரபலத் தாலே திண்மை பெறச்செய்துவைத்த மார்பன்றோ.

(கூரார்ந்த வள்ளுகிரால்) கூர்மை மிகுந்து நெருங்கியிருக்கும் திருநகங்களால். வள்ளுகிர்-நெருங்கிய நகம். அன்றிக்கே, வள்ளு கிர்-வன்மை மிக்க நகம். அதாவது,—பிராட்டிமாரோடே பரிமாறும்

கூசும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையும், ஶத்ருக்களோடே பரிமாறும்போது அவர்களை அழியச்செய்ய வேண்டும் திண்மையையுமுடையனாயிருக்குமாபோலே, இவற்றுக்கும் இரண்டு புடை உண்டு போலேகாணும். (கீண்டு) நரஸிம்ஹத்தின் தோற்றரவிலே சீற்றத்தைக்கண்டு பையல் உடம்பு வெதும்பி, பொசுக்கின பன்றிபோலே பதஞ்செய்ய, அநாயாஸேந கிழித்தபடி. (குடல்மாலை சீரார் திருமார்வின் மேற்கட்டி) சீற்றத்தின் மிகுதியாலே குடலைப் பறித்துத் திருமார்பிலே கட்டிக்கொண்டானாயிற்று. அதாவது:- விஜயஶ்ரீ விளங்குகிற திருமார்விலே அதுக்கு மாலையிட்டபடி. பிராட்டியிருக்கிற திருமார்விலேகாணும் கட்டிற்று. அநாஶ்ரித விஷயத்தில் இத்தனை சீற்றம்

போது அவர்களும் 'திருமேனி கன்றிவிடுமோ' என்று பயப்படும்படியான திருமேனியின் மென்மையையும். எதிரிகளோடே போர் புரியும் போது அவர்களை அழியச்செய்ய வேண்டும் பலத்தையும் உடையவனாயிருப்பதுபோலே, இவையும் — இரணியன் முதலானோருக்குக் கூர்மையான ஆயுதமாகவும், பிராட்டிமார் தொடக்கமான அனுகூலர்க்கு வன்மைமிக்க போக்யப்பொருளாகவுமாகின்றன, 'சந்த்ரபாஸ்கரவர்ச்சஸம்'' ''கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்'' ''மூளைக் கதிரை'' என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ஒருபடியாகவும், ப்ரதிகூலர்க்கு வேறுபடியாகவுமிருப்பவையன்றோ இவனுடைய திருமேனி, அவயவங்கள், ஆயுதங்கள் முதலானவை. (கீண்டு) நரசிங்கத்துக்குத் தோன்றியவுடனுண்டான சீற்றத்தைக்கண்டு இரணியன் உடம்பு வாட்டமடைந்து, தீயில் வாட்டப்பெற்ற பன்றிபோலே பதமாயிருக்க, சிரமமில்லாமல் கிழித்தபடி. (குடல்மாலை சீரார் திருமார்வின் மேற்கட்டி) கோபத்தின் மிகுதியாலே, குடலைப்பிடுங்கித் திருமார்வின்மேலே கட்டிக் கொண்டானாயிற்று நரசிங்கன். அதாவது ''சீரார்திருமார்வு'' என்று விஜயலக்ஷ்மி தாண்டவமாடும் திருமார்விலே குடல்மாலையை வெற்றி மாலையாகச் சூடினபடி. சீர் ஆர்—விஜயலக்ஷ்மி விளங்கும். அன்றிக்கே, பெரிய பிராட்டியாராகிய ஸ்ரீதேவி எழுந்தருளியிருக்கும் மார்விலேயன்றோ இக்குடல் மாலையையிட்டான் என்றும் கொள்ளலாம். அடியார்க்கு விரோதிகள் விஷயத்தில் இத்தனை கோபம் இவனுக்கு இல்லையாகில், வீர பத்னியான அவள் இவனோடு அணையமாட்டாளன்றோ; அத்தாலே

சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள்கொட்டி 44
ஆரா வெழுந்தா னரியுருவாய்—அன்றியும்
பேர்வாம னாகிய காலத்து மூவடிமண் 45

செம் குருதி சோரா கிடந்தானை—சிவந்த ரத்தவெள்ளம் பெருகக்கிடந்த அவ்வசுரனை, ***குங்குமம் தோள் கொட்டி***—குங்குமத்தாலே அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள தனது திருத்தோளின்மேல் அறைந்துகொண்டு, ***ஆரா எழுந்தான்*** — ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு எழுந்தவன் ; ***அன்றியும்***—அது தவிரவும், ***பேர் வாமன் ஆகிய காலத்து*** — மிகச்சிறிய வாமனனுகத் திருவவதரித்த காலத்தில்,

---

இவனுக்கில்லையாகில் அவள் அணையாளிறே. (செங்குருதி சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள்கொட்டி) ரக்தவெள்ளம் கொழிக்கும்படி கிழித்து, அவனைப் பிராட்டிமாரோடே கலக்கைக்கு அலங்கரித்த திருத்தோளின்மேலே சீற்றத்தின் மிகுதியாலேயெடுத்து அறைந்துகொண்டானுயிற்று. [செம் குருதி சோராக்கிடந்தானை - கூரார்ந்த வள்ளுகிரால் கீண்டு குடல்மாலை சீரார் திருமார்வின் மேல்கட்டி குங்குமத்தோள்கொட்டி ஆராவெழுந்தான்] என்று அங்வயம். ஆர்ப்பதுஞ் செய்தான்,—கிளருவதுஞ் செய்தான். (ஆராவெழுந்தான் அரியுருவாய்) **"अवाक्यनादरः"** (அவாக்யநாத₃ர:) என்று எதிர்த்தலையில்லாமையாலே வார்த்தை சொல்லா

குடல்மாலையிட்டுக்கொண்டான் என்கை. (செங்குருதி சோராக்கிடந்தானைக் குங்குமத்தோள் கொட்டி) ரத்தவெள்ளம் பாயும்படி கிழிக்கப்பெற்றுக்கிடந்த அவனை, பிராட்டிமாரோடு அணைவதற்காகக் குங்குமத்தாலே அலங்கரிக்கப்பெற்ற தோள்களிலே அறைந்து கொண்டானுயிற்று. [செங்குருதி சோராக்கிடந்தானை-கூரார்ந்த வள்ளுகிரால் கீண்டு குடல்மாலை சீரார் திருமார்வின் மேற்கட்டி-குங்குமத் தோள் கொட்டி ஆராவெழுந்தான்] என்று அந்வயம். (ஆரா எழுந்தான்) ஆர்த்து எழுந்தான்; ஶப்₃த₃ம் செய்துகொண்டு கிளர்ந்தெழுந்தான். (ஆராவெழுந்தான் அரியுருவாய்; "அவாக்யநாத₃ர:" [சா₂ந் 3-14] [வார்த்தை சொல்லாதவன்; ஆத₃ரவில்லாதவன்] என்று தான் வார்த்தை சொல்லத்தக்கவர்

னென்று ப்ரஸித்₃த₄னுயிருக்கிறவன் "ஆஶ்ரித விரோதி₄யைப் போக்கப்பெற்றேரும்" என்னும் ஹர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொண்டான்.

(அன்றியும் இத்யாதி₃) இப்படி அழியச்செய்யவேண்டும் ப்ராதிகூல்யமேயன்றியே, ஆநுகூல்யலவமுடையவனுயிருக்குமிறே மஹாப₃லி; அதாவது - ஔதா₃ர்யகு₃ணமென்பதொன்று உடையனுகையால் அவனைச் சடக்கென அழியச்செய்யவொண்ணுமையாலும், தே₃வர்களுக்காக அவனை அழியச்செய்யவேண்டுகையாலும், "அவன் கொடுக்க உகப்பன்" என்னுமத்தை நினைத்துத் தன்னை இரப்பாளனுக்கி அவன் பக்கலிலே சென்று நீரேற்று, பூ₄மியை வாங்கி இந்த்₃ரனுக்குக் கொடுத்தபடி சொல்லுகிறது.

(அன்றியும் பேர்வாமனுகிய காலத்து) நாட்டில் வாமநர்களெல்லாம் வளர்ந்தருளினவிடம் என்னலாம்படி சிறுத்

ஒருவருமில்லாமையால் எவரிடமும் வார்த்தை சொல்லாதவனென்று பிரஸித்₃த₄னுமிருக்கிறவன் "அடியாருடைய எதிரியைப் போக்கப் பெற்றேரும்" என்னும் ஆநந்த₃த்தாலே ஶப்₃த₃ம் செய்தான்.

(அன்றியும்...) இரணியனைப் போலே தீமையை உடையவனுயினும் அழித்து விடலாம்: அப்படியல்லாமல் சிறிது நன்மையையும் உடையவனுயிருப்பனன்றே மாவலி; ஆகையால் அவனை வெல்லுவது கடி₂னமன்றே. அப்படிப்பட்டவனையும் வென்றபடியைச் சொல்லுகிறது இனிமேல். அதாவது:—வண்மைக்குணம் என்னும் நற்குணமொன்றை உடையவனுயிருப்பானன்றே மாவலி; ஆகையால் அவனை இரணியனைப்போலே விரைவில் அழித்துவிடமுடியாது; தே₃வர்களுக்காக அவனை வெற்றிகொண்டேயாகவேண்டும்; ஆகையால் 'அவன் கொடுப்பதிலே ஸந்தோஷமடைவான்' என்னும் கு₃ணத்தை நினைத்து, அதற்குத் தக்கவாறு தன்னை யாசகனுக்கிக் கொண்டு அவனிடம் சென்று தானே நீரேற்று பூ₄மியை வாங்கி இந்திரனுக்குக் கொடுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

(அன்றியும் பேர் வாமனுகிய காலத்து) பேர் வாமன் – பெரு வாமனன்; உலகத்திலுள்ள மற்ற வாமனர்களெல்லாம் நெட்டையானவர்கள் என்னும்படி அவ்வளவு குட்டையாயிருப்பவனென்கை.

தாரா யெனக்கென்று வேண்டிச் சலத்தினால்
நீரேற் றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை 46
ஆராத போரி லசுரர்களுந் தானுமாய்க்

மாவலியை—மஹாபலியினிடத்து, *மூ அடி மண் எனக்கு தாராய் என்று வேண்டி*—'மூவடி நிலம் எனக்குக் கொடு' என்று யாசித்து, *நீர் ஏற்று*—அவன் தாரைவார்த்து தத்தம் பண்ண அதனைப்பெற்று, *சலத்தினால்*—சிறிய அடியைக் காட்டிப் பெரிய அடியாலே அளப்பதாகிய வஞ்சனை யினாலே, *நின்று*—நிமிர்ந்து, *உலகு எல்லாம் அளந்தான்*—லோகங்களையெல்லாம் அளந்து வசப்படுத்திக் கொண்டவன்; *ஆராத போரில்*—முடியமாட்டாத தேவாஸுர யுத்தத்திலே, *அசுரர்களும் தானும் ஆய்*—அஸுரர்களும் தானுமாக,

---

திருக்குமென்னுதல், வடிவேயன்றியே பேரும் வாமனனாகிய காலம். (மூவடி மண் தாராய்) "மஹாபலீ! எனக்கு மூவடிமண் தரவேணும்" என்றான். அவனும் "தருகிறோம்" என்றான்; "அங்ஙனாகவொண்ணாது; தாராய்" என்றான் / வளைப்பாரைப்போலே. (எனக்கென்று) ஒன்றையும் "எனக்கு" என்னாதவன்காணும், "எனக்கு" என்

அன்றிக்கே, வடிவில் குட்டையாயிருப்பவர்களெல்லாம் குட்டைய னென்று பெயர் வைத்துக்கொள்வதில்லையே; இவன் அப்படியல்லா மல், வடிவில் குட்டையாயிருப்பதோடு 'வாமனன்' [குட்டையன்] என்னும் பெயரையும் உடையவனாயிருந்தான் என்கை. (காலத்து) உயர்ந்தவன் தாழநின்ற இதுவும் ஒரு காலமே! என்கை. (மூவடி மண் தாராய்) "மாவலி! எனக்கு மூவடிமண் தரவேணும்" என்றான் வாமனன்; அவனும் 'தருகிறோம்' என்றான்; "'தருகிறோம்' என்று போக்குக் காட்டினால் போதாது; இப்போதே தரவேணும்" என்றான் / மலையாளத்தில் வளைப்பாரைப்போலே. (எனக்கென்று) ஒன்றையும் 'எனக்கு' என்னாமல், 'பக்தாநாம்' [பக்தர்களுக்கு] என்று இருப்பவன்காணும் 'எனக்கு' என்கிறான் பிறர்க்காக

/ கொடுத்த கடனைக் காலத்தில் தராமல் திரியுமவன் முன்பே, கடன் கொடுத்தவன் கோடு கிழித்தால், கடன்பட்டவன் கடனைக் கொடுத்தே அக்கோட்டைத் தாண்டிப்போகவேணும் என்னும் மலையாள தேச வழக்கு வளைப்பு எனப்படும்.

ருன், பரார்த்₂மாகையாலே. (வேண்டிச் சலத்தினால் நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை) வேண்டிக் கையிலே நீர் விழுந்தவாறே சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே லோகமடைய அளந்துகொண்டான். [மாவலியை மூவடி மண் தாராயெனக்கென்று வேண்டிச் சலத்தினால் நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான்] என்று அந்வயம்.

(ஆராத போரில் இத்யாதி₃) தே₃வர்களும் அஸுரர்களு மாய்க் கடலைக்கடையப்புக்கு மாட்டாதே தான் கடலைக் கடைந்தபடி சொல்லுகிறது. (ஆராத போரில்) இவர்களுக்கு ஆராதே இருக்குமென்னுதல்; தனக்கு ஆராதேயிருக்கு மென்னுதல்; (அசுரர்களும் தானுமாய்) தே₃வர்களும் அஸுரர்களுமாய் என்னவேண்டியிருக்க, எதிர்த்தலையான அஸுரர்களைச்சொல்லி, பின்னைத் தன்னைச் சொல்லுவா னென்னென்னில், ஆநுகூல்யலவமுடையார், "தான்"

யாசிக்கையாலே. (வேண்டிச் சலத்தினால் நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை) "எனக்கு மூவடி மண் தா" என்று யாசித்துக் கையிலே தா₃னநீர் விழுந்தவுடன், நெடியவனாய் வளர்ந்து, சிறிய காலைக்காட்டி யாசித்துப் பெரிய காலாலே அளந்துகொள்ளுகை யாகிற வஞ்சனையாலே உலகமெல்லாம் அளந்துகொண்டான். [மாவலியை மூவடிமண் தாராயெனக்கென்று வேண்டி, நீரேற்று, சலத்தினால் உலகெல்லாம் நின்றளந்தான்] என்று அந்வயம்.

(ஆராத போரில்......) தே₃வர்களும் அசுரர்களுமாகக் கடலைக் கடையப்புகுந்து, கடையமுடியாமலிருக்கும்போது தான் கடல் கடைந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (ஆராத போரில்) நிறைவேற்ற முடியாத (கடைகிற) செயலில். போர்—வ்யாபாரம், செயல். கடைகிற [illegible]கிற செயலை தே₃வாஸுரர்கள் நிறைவேற்ற முடியாமலிருந்தபோது. [illegible]த—நிறைவேற்ற முடியாத. அன்றிக்கே, ஆராமை-திருப்தி [illegible]வாமையாய், ஆச்ரிதர்க்காக எத்தனை செய்தாலும். 'தின்னடி யார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ' என்கிறபடியே திருப்தி பிற வாமலிருப்பவனாகையாலே, தனக்குத் திருப்தி பிறவாத கடைகிற செயலிலே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (அசுரர்களும் தானு மாய்) தே₃வர்களும் அஸுரர்களுமாய் என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, எதிரிகளான அசுரர்களைச் சொல்லி, பின்னர் தன்னைச்சொல்லக் காரணமென்? என்னில்: சிறிது ஆநுகூல்யமுடையவர்களான தே₃வர்

காரார் வரைநட்டு நாகங் கயிறாகப் 47
பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான் திருத்துழாய்த்
தாரார்ந்த மார்வன் தடமால் வரைபோலும் 48

கார் ஆர் வரை நட்டு—மேகம் படிந்த மந்தரமலையைக் கொண்டு வந்து (மத்தாக) நாட்டி, ***நாகம் கயிறு ஆக***—வாசுகி நாகத்தைக் கடை கயிறாகச் சுற்றி, ***பேராமல் தாங்கி***—அம்மலையானது மேலும், கீழும், பக்கவாட்டிலும் ஆடாதபடி தாங்கிக்கொண்டு, ***திரு துழாய் தார் ஆர்ந்த மார்வன் கடைந்தான்***—திருத்துழாய் மாலையணிந்த திருமார்பையுடையனுய்க்கொண்டு கடைந்தவன். ***தடம் மால் வரைபோலும் போர் ஆனை***—மிகப்பெரிய மலை போன்ற மதங்கொண்ட யானை,

---

என்னும் சொல்லுக்குள்ளே அடங்குகையாலே தன்னைச் சொல்லிற்று. (காரார் வரை நட்டு) மந்தரத்தில் படிந்த மேகம் அலசாதபடி கொடுவந்து நாட்டின நொய்ப்ப மிருந்தபடி. (நாகம் கயிறாக) சேதநனிறே; மலையிலே சுற்றிக் கடையாநின்றால் தனக்கு அது வ்யஸநமாயிராதே, இவன் கரஸ்பர்ஶத்தாலே வந்த ஸுகத்துக்கு அந்த வ்யாபாரத்தாலே போக்குவிட்டிலனாகில், அவனால் இது உண்டாறுக்கவொண்ணாதபடி இருக்குமிறே. (பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான்) கீழ் உடையாமே மேல் கொந்தளியாமே பக்

கங்களையும் தானாக அபிமானித்திருக்கையாலே 'தானுமாகி' என்கிறது. (காரார் வரைநட்டு) மேகம் படிந்த மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி. மலையில் படிந்த மேகம் கலையாதபடி கொண்டுவந்து நாட்டின திறமையிருக்கும்படி. (நாகம் கயிறாக) நாகம்-பாம்பு; கம்-ஸுகம்; அகம்-துக்கம்; நாகம்-சிறந்த ஸுகம். நாகப்பாம்பு சேதனாகையாலே மலையிலே சுற்றிக் கடைந்தால் அது துன்பமாயிருக்கும் என்றே தோன்றும் நமக்கு. உண்மையில் இப்பரமபுருஷனுடைய கை தொட்டதாலே மிகப்பெரிய ஸுகத்தை அனுபவித்து, அந்த ஸுகத்துக்குப் போக்கு விடவில்லையாகில் தரிக்கமாட்டாமையாலே, கடைகயிறின் செயலைச்செய்வதன் மூலம் போக்கு விட்டு தரித்தது நாகம் என்று கருத்து. (பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான்) கீழே அமுங்காமல் ஆமையாய் நின்றும், மேலே கிளம்பாமல் மேலே ஒருருக்கொண்டு அமுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டும்; இருபுறமும் இரண்டு உருக்களை எடுத்துக்கொண்டு

கத்தில் சாயாமே கடைந்தபடி. (திருத்துழாய்த் தாரார்ந்த மார்வன்) கடலைக் கடைகிறபோது தோளும் தோள்மாலையு மாய் நின்று கடைந்தபடி.

(தடமால் வரை இத்யாதி₃) ப்ரயோஜநாந்தரபரர் கார் யஞ்செய்தபடி சொல்லிற்றுக் கீழ்; அநந்ய ப்ரயோஜநனை ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ராழ்வான் முதலையின் கையிலே அகப்பட, அவனகப்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலை குலைய வந்து விழுந்து, அவன் விரோதி₄யைப் போக்கி அவ னபீ₄மதம் செய்துகொடுத்தபடி சொல்லுகிறது மேல். (தடமால் வரைபோலும்) "தடம்" என்றும் "மால்" என் றும் சொல்லுகையாலே, பருத்து உயர்ந்த மலைபோலே இருக்கிறவன். இப்பெருமை சொல்லுகிறது இங்கு என் னென்னில்; பெரியது நோவுபட்டால் ஆற்றமாட்டாதென் கைக்காக. (போரானை) யுத்₃தோ₄ந்முக₂னாய்த் திரிகிறானன் றிறே; செருக்காலே மலைகளோடே பொருது திரிகிறபடி.

லாக₄வமாகக் கடைவதன்மூலம் பக்கங்களில் ஆடாமலும் தாங்கி நின்று கடைந்தான். (திருத்துழாய்த் தாரார்ந்த மார்வன்) கடலைக் கடையும் போது, தோளும் தோள்மாலையுமாய், மாலையிலிருந்து ஒரு இதழும் உதிராதபடி நின்று அநாயாஸமாகக் கடைந்தபடி.

(தடமால் வரைபோலும்...) மற்ற பயன்களை விரும்புமவர்களான தே₃வர்களது காரியத்தைச் செய்தபடி சொல்லிற்றுக் கீழே. தன்னையே பயனாகக்கொண்ட ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் முதலையினிடத்திலே அகப் பட, அவன் அகப்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுந்து, அவனுடைய விரோதி₄யான முதலையைப்போக்கி, அவனுக்குப் பிரியமான கைங்கர்யத்தைக்கொண்டு தன்னைக்கொடுத்த படியைச் சொல்லுகிறது மேல். (தடமால் வரைபோலும் போரானை) தடமால் வரை-பருத்து உயர்ந்த மலை. அதுபோல் ஆனையென் கிறது. இவ்வுடம்புப் பெருமை இங்கு எதற்காகச் சொல்லுகிறது என்னில்: விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கமாகையாலே, பெரிய உடம்பைக் கொண்ட யானையின் நோவு மிகப் பெரிதாயிருக்கும் என்று காட்டு வதற்காகச் சொல்லுகிறது. (போரானை) போர்புரியும் யானை. ஸாத்விகனான இக்க₃ஜேந்திரன் பிறகுடன் வலிந்து போர்செய்து

போரானை பொய்கைவாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி
நீரார் மலர்க்கமலங் கொண்டோர் நெடுங்கையால் 49
நாரா யணாவோ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்!
வாராய் என்னாரிடரை நீக்கா யெனவெகுண்டு 50

பொய்கை வாய் கோள் பட்டு நின்று அலறி—நீர் நிலத்திலே முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு நின்று வருந்தி, ***ஓர் நெடு கையால் நீர் ஆர் கமலம் மலர் கொண்டு***—நீண்ட ஒரு துதிக்கையினால் அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூக்களை எடுத்துக்கொண்டு, ***ஓ நாராயணா! மணி வண்ணா! நாக அணையாய்!***—"நாராயணனே! நீலமணிவண்ணனே! அநந்தஶயனனே! ***வாராய் என் ஆர் இடரை நீக்காய் என***— வந்தருளவேணும்; எனது பெருந்துக்கத்தைப் போக்கியருளவேணும்" என்று கூவ, (அக்கூக்குரலைக் கேட்டு) ***வெகுண்டு***—(முதலையின்மேல்) கோபித்து,

---

(பொய்கைவாய்) வெளிநிலமாகில் எதிரிகளைத் துணிக்குமிறே; தன்னிலமல்லாத நீர்நிலத்திலே. (கோட்பட்டு) ஶத்ருவான முதலையின்கையிலே அகப்பட்டு. (நின்று) அவன் நீருக்கு இழுக்க இவன் கரைக்கு இழுக்க, சில நாளெல்லாஞ்சென்று முதலையின் வ்யாபாரமேயாய்த் தன் வ்யாபாரமற்று நின்றபடி. (நீரார்மலர்க் கமலங்கொண்டோர் நெடுங்கையால்) செவ்வி மாறாத தாமரைப்பூவைப் பிடித்த

திரிகிறான் என்று பொருள் சொல்லமுடியாது; ஜாத்யுசிதமாக, மதச்செருக்காலே மலைகளை முட்டிக்கொண்டு திரிகையாகிற போரைச் சொல்லுகிறது.

(பொய்கை வாய்) வெளிநிலமாகில் எதிரிகளை அழித்துவிடக்கூடிய வலிமை பெற்றதாயிற்றே. தன் நிலமல்லாத நீர் நிலமாகையாலும், எதிரியான முதலைக்குத் தன் நிலமாகையாலும் நலிவுபட்டது. (கோட்பட்டு) எதிரியான முதலையிடம் அகப்பட்டு. (நின்று) அந்த முதலை நீரைநோக்கியிழுக்க இக்கஜேந்திரன் கரையை நோக்கியிழுக்க இப்படி நெடுங்காலம் கழிந்தபிறகு முதலையின் செயலேயாய், தன் ஶக்தியெல்லாம் ஓய்ந்து செயலற்று நின்றபடி. (நீரார் மலர்க்கமலம் கொண்டோர் நெடுங்கையால்) மலர்த்தி மாறாத தாமரைப்பூவை எம்

கையத்தனையுமொழிய நீரிலே அழுந்தினையிற்று. (நாராயணா ஓ) / ஸர்வஸ்வாமியானவனே! என்றபடி. (மணிவண்ணா) விடாய்த்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்க்குமவ னன்றோ நீ. இவ்வடிவை ஆசைப்பட்டார்க்குக் காட்டுமவ னன்றோ நீ என்கை. (நாகணையாய்) உன்னுடம்பை ஆசைப்பட்டார்க்குக் கொடுக்குமவனல்லையோ நீ என்றான். (வாராய்) என்னுடைய ஆர்த்தி தீரும்படி அழகிய வடிவைப் பாரித்துக்கொண்டு இங்ஙனே எழுந்தருளவேணும். (என் ஆரிடரை நீக்காய்) இப்போது இவன் “ஆரிடர்” என்கிறது- து:க்க நிவ்ருத்தியைப் பண்ணாய் என்கிறானல்லன்; இப்பூ செவ்வி மாறுங்காட்டில் திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொள்ளாயென்றபடி.

பெருமானுக்காகப் பிடித்த துதிக்கையையொழிய மற்றெல்லாவுடம் பும் நீரிலே அழுந்தப்பெற்றான். (நீரார் மலர்க்கமலம்) பறித்து நெடு நேரமான பின்பும், எம்பெருமானுக்காகப் பறித்ததாகையாலே நீரி லேயே நின்றதுபோலே மலர்ந்து விளங்கிற்று. (நாராயணா ஓ) நர ஸமூஹங்களான நாரங்களுக்கெல்லாம் ப்ராப்ய ப்ராபகமானவனே! நரஸமூஹத்தில் நான் சேர்ந்தவனல்லேனோ? என்னை ரக்ஷிக்காவிடில் உன் நாராயணத்வம் ஸித்தி்க்க வழியுண்டோ? “முதலையை அழித்து ப்ராணபத்தைப் போக்கவேண்டுமென்றோ நீ விரும்புவது?” என்னில்: (மணிவண்ணா) உன் நீலமணி போன்ற மேனியைக் காணவன்றோ நான் ஆசைப்பட்டிருப்பது; தாபத்ரயங்களால் தாஹமெடுத்துத் தவிப்பார்க்குத் தண்ணீர்போன்ற திருமேனியை தர்சனம் செய்பவ னன்றோ நீ! “பக்தாநாம்” [ஜிதந்தே] [பக்தர்களுக்கே உன் ஸ்வ ருபருபாதிகள்] என்கிறபடியே வடிவை ஆசைப்பட்டார்க்குக் காட்டு மவனன்றோ நீ; அப்படியிருக்க எனக்குக் காட்டாமல் ஒளிக்கலாமோ? (நாகணையாய்) உன்னுடம்பை ஸர்வகாலமும் அனுபவிக்க ஆசைப் பட்டிருக்கும் திருவனந்தாழ்வானுக்கு உடம்பு கொடுப்பவனாயிற்றே நீ. (வாராய்) என்னுடைய வருத்தமெல்லாம் தீரும்படி அழகிய வடிவைப் பேணிக்கொண்டு இவ்விடம் எழுந்தருளவேணும். (என் ஆரிடரை நீக்காய்) இப்போது இவன் ‘ஆரிடர்’ [பெரிய துன்பம்] என்கிறது—முதலையால் வந்த துன்பத்தைப் போக்கவேணும் என்ப தற்காகவல்ல. இப்பூ வாடுவதற்குள் திருவடிகளிலே இடுவித்து

/ எந்தாய்! என்றான் என்று வாசிக்க பாடம்.

**தீராத சீற்றத்தாற் சென்றிரண்டு கூறாக
ஈரா வதனை யிடர்கடிந்தா னெம்பெருமான்** 51

தீராத சீற்றத்தால் சென்று—அடங்காத அக்கோபத்தோடே (பொய்கைக் கரைக்கு) எழுந்தருளி, *இரண்டு கூறு ஆக*—இருதுண்டாக, *ஈரா* — (முதலையை) பிளந்து, *அதனை இடர் கடிந்தான் எம்பெருமான்* — அந்த கஜேந்திராழ்வானுடைய துன்பத்தைப் போக்கடித்த எம்பெருமான்,

---

(என) என்று இப்ரகாரத்திலே இவன் சொல்ல. (என வெகுண்டு) ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வார்த்தை செவிப் பட்டவாறே கோபித்தருளினன். (தீராத சீற்றத்தால்) "முதலையின் கையிலே அகப்படக்கொடுத்து, அகப்பட்டவன்

கொள்ளவேணும் என்பதற்காகவே. ப்ராப்த ஶேஷியின் திருவடியிலே கைங்கர்ய விச்சேதமே இங்கு பெருந்துன்பமாகிறது.

"நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மது₄ஸூத₃ந।
கரஸ்த₂கமலாந்யேவ பாத₃யோரர்ப்பிதும் தவ ||"

[மது₄ஸூத₃ந! நான் இவ்வுடம்பின் உறுதிக்காக வேண்டுகிறேனல்லேன்; என் கையிலிருக்கும் தாமரைகளை உன் திருவடிகளில் இடுவதற்கே வேண்டுகிறேன்] என்பதல்லவோ கஜேந்திரனின் வார்த்தை.

(என) என்று இம்முறையாலே இவ்வானை சொல்ல. (என வெகுண்டு) ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வார்த்தை செவிப்பட்டவுடன், முதலையின்மேல் கடுங்கோபங்கொண்டான். (என) "ப₄க₃வதஸ் த்வராயை நம:" [ர-ஸ்த] என்று ப₄ட்டர் அநுஸந்தி₄த்த த்வரையைச் சொல்லுகிறது. (வெகுண்டு) "கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்" [ரா-ஆ 24-34] [கடுங்கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான்] என்கிறபடியே தன் விஷயமான அபசாரமாகில் கோபம் வந்தேறி என்னும்படியிருக்கும்; "கோபஸ்ய வஶமேயிவாந்" [ரா-யு 59-136] [கோபத்திற்கு வஶப்பட்டான்] என்கிறபடியே ப₄ாக₃வத விஷயமான அபசாரமாகில் கோபமே ஸ்வரூபமென்னும்படியிருக்கும். இங்கே ப₄ாக₃வதோத்தமனான கஜேந்திரன் விஷயமான அபசாரமாகையால் வெகுளிக்கு வஶப்பட்டான். (தீராத சீற்றத்தால்) ஆனையை ரக்ஷித்தபின்பும் தீராத கோபத்தால். "முதலையின் கையிலே அகப்படவிட்டு, அகப்பட்டவன் துன்புற்றதற்குப் பின் அவனை தாம் ரக்ஷித்ததால் என்ன

நோவுபட்டதுக்குப் பின்பு அவனை ரக்ஷித்து என்செய்தோமானோம்'' என்று இன்னும் தீராதே கிடக்கிறதிறே. (சீற்றத்தால் சென்று) வாஹநத்தின் மேலன்றுபோலே காணும் சென்றது, கோபத்தின் மேலே காணும். கோபம் வழிகாட்டச் சென்றானித்தனை; தானறிந்து சென்றானன்று காணும். (இரண்டு கூறாக ஈரா) ஆனைக்கும் நோவு வாராமல் முதலையை இரு பிளவாம்படி திருவாழியாலே பிளந்தருளினபடி. (அதனை இடர் கடிந்தான்) அப்படி நோவுபட்டிருக்கிற ஸ்ரீ க3ஜேந்த்3ராழ்வானை, அம்முதலை பிடித்த ஸ்ரீபாத3த்தைத் தன் திருக்கைகளாலே ஒத்துவது, திருப்பவளத்தாலே ஊதுவது, திருப்பரிவட்டத் தலையாலே ஒத்துவதானான். (எம்பெருமான்) ஸ்ரீ க3ஜேந்த்3ராழ்வானுக்கன்றிக்கே இவள் தான் பெற்றாளாம்படி தோற்ற இக்கட்டுவிச்சி என் நாயனே! என்கிறாள்.

பயன்?'' என்று, இன்னமும் தீராதே கிடக்கிறதன்றோ கோபம். து3ரியோத4னாதி3யரை அழிப்பது முதலான காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்தும் ''நாதிஸ்வஸ்த2மானா யயௌ'' [மனக்குறை நீங்காதவனாகவே சென்றான்] என்கிறபடியே. ''த்3ரௌபதி3 கோ3விந்தா3 எனக் கூப்பிடக் கண்டிருந்தோமே'' என்னும் குறையோடேயே பரமபத3ம் சென்றானன்றோ. (சீற்றத்தால் சென்று) க3ருட3வாஹனத்தின் மேலே செல்லவில்லை போலேகாணும், கோபவாஹனத்தின்மேலே சென்றான் போலேகாணும். கோபவசப்பட்டவனாகையாலே கோபம் வழிகாட்டச் சென்றானித்தனை; தானறிந்து சென்றானல்லன். (இரண்டு கூறாக ஈரா) முதலையைப் பிடித்திழுத்தால் ஆனை நோவுபடுமன்றோ; ஆகையால் முதலையை இருபிளவாம்படி திருச்சக்ரத்தாலே பிளந்து, முதலையின் பற்றைத் தானே விடும்படி செய்தான். (அதனை இடர் கடிந்தான்) அப்படித் துன்புற்ற ஸ்ரீகஜேந்திரனை, அம்முதலை பற்றிய திருவடியைத் தன் திருக்கைகளாலே ஒத்துவது, திருவாயாலே ஊதுவது, மென்மைமிக்க திருப்பரிவட்டத் தலைப்பாலே ஒத்துவது முதலிய செயல்களைச் செய்து, முதலையால் பட்ட துன்பத்தைத் தவிர்த்தான். கைங்கர்யாப4ரவம் கஜேந்திரன் நினைவாலே இடர். ப4க3வான் நினைவாலே முதலையால் பட்ட துன்பம் இடர்கிறது. (எம்பெருமான்) ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான் பெற்ற பேற்றைத் தானே பெற்றதுபோலே 'என் அப்பன்' என்கிறாள் இக்கட்டுவிச்சி.

பேரா யிரமுடையான் பேய்ப்பெண்டீர் நும்மகளைத்
தீரா நோய்செய்தா னெனவுரைத்தான்—
சிக்கெனமற்று 52

பேர் ஆயிரம் உடையான்—(இப்படிப்பட்ட அளவற்ற காரியங்களுக்கு வாசகமான) ஸஹஸ்ர நாமங்களை உடையவன்; (அவ்வெம்பெருமான்தான்) ***பேய் பெண்டீர்*** — அறிவுகெட்ட பெண்களே! ***நும் மகளை***—உங்கள் மகளுக்கு, ***தீரா நோய் செய்தான் என உரைத்தான்***-(இப்படிப்பட்ட) தீராத நோயை உண்டு பண்ணினன் காண்மின் என்று சொல்லிமுடித்தான் (கட்டுவிச்சி);

(பேராயிரமுடையான்) இப்படி ஆஶ்ரித ரக்ஷணத்துக்காகச் செய்த அபதா₃நங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் எண்ணிறந்தவற்றை உடையவன். ஆஶ்ரிதர் இவ் விஷயத்தில் இழிகைக்குப் பல துறையுண்டானாற்போலே, அவர்களநுஸந்தி₄க்கைக்கும் பல திருநாமங்களையுடையவன்.

(பேய்ப்பெண்டீர்) "ஸர்வேஶ்வரனடியாக வந்தது இந் நோய்" என்றாலும் "தே₃வதாந்தரஸ்பர்ஶமுண்டு" என்று அதிஶங்கை பண்ணுகிற அறிவுகேடிகளிறே நீங்கள். (நும் மகளை) உங்கள் வயிற்றிலே பிறந்தவளை. உங்கள்

(பேராயிரமுடையான்) இப்படி அடியாரை அளிப்பதற்காகச் செய்த செயல்களைத் தெரிவிக்கும் கணக்கற்ற திருநாமங்களை உடையவன். '' ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா '' என்றாப்போலே '' ஆயிரம் '' என்றது ''அநந்தம்''. என்றபடி. ''பேருமோராயிரம் பிறபல உடைய எம் பெருமான்'' என்றார் நம்மாழ்வாரும். அடியார் இவ்விஷயத்தில் அனுப₄விக்க இழிவதற்கு எண்ணிறந்த கு₃ணங்கள், ரூபங்கள், விபூ₄திகள் முதலான பல துறைகள் உண்டானாற்போலே, அவர்கள் அனுஸந்தி₄க்கப் பல திருநாமங்களை உடையவன்.

(பேய்ப்பெண்டீர்) ''ஸர்வேஶ்வரனைப் பெறுததாலே வந்தது இந் நோய்'' என்று நான் சொன்னாலும், ''தே₃வதாந்தரங்களால் வந்த தாயுமிருக்குமோ'' என்று ஐயமுறும் அறிவிலிகளன்றோ நீங்கள். அன்பின் மிகுதியாலே இவ்வறிவுகேடு. (நும்மகளை) உங்கள் வயிற்றிலே பிறந்தவளை. பரம வைஷ்ணவர்களான உங்கள் வயிற்றில்

வயிற்றில் பிறந்தவள் பரதே₃வதைக்கு நோவு படுமித்தனை யல்லது அவர தே₃வதைக்கு நோவுபடுமோ ? (தீரா நோய் செய்தானெனவுரைத்தாள்) இந்நோய் தீரும்படி யென்னென்று விசாரிக்கிறவர்களுக்கிறே "தீரா நோய் செய்தான்" என்கிறது. "இவளுக்கு ஸர்வேஶ்வரனடியாக வந்த நோயாகிறது தீரிற்செய்வதென்" என்று அவர்கள் ப₄யப்படுகிறார்களாகக் கருதி "தீரா நோய்" என்கிறாள் காணும். இப்போது தீராநோய் என்கிறது ப₄க்தியை யிறே. யாவதா₃த்மப₄ாவியான நோயிறே. ப்ராப்தித₃ஶை யிலும் அநுவர்த்திக்குமிறே.

(எனவுரைத்தாள்) தென்றலும் சிறுதுளியும் பட்டாற் போலே இருக்கிறதுகாணும் தனக்கினிதானபடி. (உரைத் தாள்) என்றும் இந்நோய் கொண்டாலாகாதோ இவள் புகுந்து இப்படி பரிஹாரஞ் சொல்லப் பெறில்?

பிறந்தவள் பரதே₃வதைக்கு நோவுபடுவாளேயொழிய ஏதிலோர் தெய்வத்துக்கு நோயுறுவாளோ ? (தீராநோய் செய்தான் என உரைத்தாள்) "இந்நோய் எப்படித் தீரும்?" என்று கேட்கிற வர்களுக்கு, "தீராத நோய்" என்கிறாள். "உற்ற நல்நோய்" [திருவாய் 4-6-1] என்கிறபடியே ப₄க₃வத்₃ப₄க்தியாகிற இந்நோய் மிகவும் உத்₃தே₃ஶ்யமாகையாலே "ஸர்வேஶ்வரனாலே வந்த இந் நோய் தீர்ந்து விட்டால் என் செய்வது?" என்று கேட்கிறார்களாக நினைத்து, "தீராத நோய்" என்கிறாள். ஆத்மா உள்ளளவுரையில் பரமபத₃த்திலும் தொடருமதாகையாலே தீராதது என்கிறாள். இப் போது பிரிவில் வருத்தத்தை விளைக்கையாலே 'நோய்' என்கிறது.

(எனவுரைத்தாள்) தென்றலும், அதிலே கலந்து வரும் நீர்த் துளியும் பட்டாற்போலே நாயகியான தனக்கு இக்கட்டுவிச்சியின் வார்த்தை இனிதாயிருக்கையால் அதை அநுவதிக்கிறாள். (உரைத் தாள்) அவள் உரைத்தபடிதான் என்! இவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்பதற்காகவாவது, தான் எப்போதும் இந்நோய் கொள்ளலாம் என்று தோற்றுகிறது.

கட்டுவிச்சி இம்மாதிரி சொன்னாளாகில் உங்கள் தாய்மார் சொன்னதென் ? என்னச் சொல்லுகிறாள் மேலே:— (சிக்கென மற்

ஆரானு மல்லாமை கேட்டெங்க ளம்மனையும்
பேரார்வேற் கண்ணீ ரவனாகில் பூந்துழாய் 53
தாரா தொழியுமே தன்னடிச்சி யல்லளேமற்று
ஆரானு மல்லனே யென்றொழிந்தாள்—நானவனைக் 54

எங்கள் அம்மனையும் — (அதற்குமேல்) என்னுடைய தாயான வள், ***மற்று ஆரானும் அல்லாமை சிக்கென கேட்டு***—வேறு எந்த க்ஷுத்ரதெய்வமும் இந்த நோய்க்குக் காரணமல்ல என்பதை உறுதியாகக் கேட்டுக்கொண்டு, ***போர் ஆர் வேல் கண்ணீர் !***—யுத்தத்திலே பொருந்தின வேல்போன்ற கூரிய கண்களையுடைய தோழிமார்களே ! ***அவன் ஆகில்*** — (இந் நோய் செய்தவன்) அந்த எம்பெருமானேயாகிற பக்ஷத்தில், ***பூ துழாய் தாராது ஒழியுமே***—இவள் விரும்பிய திருத்துழாய்ப் பிரஸாதத்தைத் தந்தருளாமற் போவனோ; ***தன் அடிச்சி அல்லளே*** — (இவள்) அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவளன்றோ ; ***மற்று ஆரானும் அல்லனே என்று ஒழிந்தாள்*** — வேறொரு வனும் இந்நோய் செய்தவனன்றே என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்றொழிந்தாள் (தாய்); ***நான்*** — நானோவென்றால், ***அவனை***—அவனது,

---

கட்டுவிச்சி அப்படி சொன்னளாகில், உங்கள் தாய் மார் செய்ததென்னென்னச் சொல்லுகிறாள் மேல்; (சிக் கென மற்றாரானுமல்லாமை கேட்டெங்களம்மனையும்) "இந் நோவு பேராயிரமுடையானடியாக வந்தது" என்று சொன்னள் கட்டுவிச்சி. என்னைப் பெற்ற தாயாரும் "தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶமில்லையிறே" என்று பலகாலுங் கேட்டு. (போரார் வேல்கண்ணீர் அவனாகில் பூந்துழாய் தாராதொழியுமே) பெண் பிள்ளைகள் பதறுகிற பதற்றத்

றாரானுமல்லாமை கேட்டெங்களம்மனையும்) "இந்நோய் பேராயிர முடையானாலே வந்தது" என்று சொன்னாள் கட்டுவிச்சி; என்னைப் பெற்ற தாயாரும் "மற்றொரு தெய்வத்தின் ஸ்பர்ஶம் இல்லையே" என்று ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாகக் கேட்டு நிர்சயித்துக் கொண்டு. (போரார் வேல் கண்ணீர் அவனாகில் பூந்துழாய் தாரா தொழியுமே) (போரார் வேல் கண்ணீர்) போர்புரியும் வேல் போன்ற

யைதக் கண்டு—"நோவுக்கு நிதாநம் ஸர்வேஶ்வரனானபின்பு, நீங்கள் இப்படி பதறவேணுமோ? 'புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடியபிரான் அருளாவிடுமே' என்னுமாபோலே அவனிருக்கையும் நம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யானென்கையும் '**अग्निना सिञ्चेत्**' (அக்₃நிநா ஸிஞ்சேத்) போலே அஸங்க₃த மன்றோ? '**रामो द्विर्नाभिभाषते**' (ராமோ த்₃விர்நாபி₄பா₄ஷதே) இதிவத். (தன்னடிச்சியல்லளே) அபேக்ஷிதமானவை தானாகச் செய்யாதொழிந்தாலும் காலைக்கட்டியாகிலும் செய்வித்துக்கொள்ள ப்ராப்தியில்லையோ?" என்று இப்படி தோழிமார்க்குச் சொல்லி. (மற்றாரானுமல்லனே யென்று)

கண்ணையுடையவர்களே! இது அவர்களுடைய பதற்றத்தைக் காட்டுகிறது. இங்கு இப்படி கூப்பிடுகையாலே 'எதுக்கு இப்பதற்றம்?' என்று அவர்களைக் கேட்பதாகக் கருத்து. (அவனுகில் பூந்துழாய் தாராதொழியுமே) "புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த, நெடியபிரான் அருளாவிடுமே" [திருவிருத்தம்-69] என்கிறபடியே நாம் பற்றியிருப்பது அவனுயிருக்கையும், நம்முடைய விருப்பத்தை அவன் செய்யான் என்று சொல்லுகையும் "அக்₃நிநா ஸிஞ்சேத்" [நெருப்பாலே நனைக்கவேண்டும்] என்பதுபோலே முன்னுக்குப்பின் முரண்பட்டதன்றோ. "ராமோ த்₃விர் நாபி₄பா₄ஷதே" [ரா-அ 18-30] [ராமன் இருவகையாகப் பேசமாட்டான்] என்று அவனே அருளிச் செய்கையாலே, "ஏதத் வ்ரதம் மம" [ஶரணாக₃தரை ரக்ஷிப்பது என் விர்தம்] என்ற அவன், இவள் விரும்பும் பூந்துழாய் தாராதொழியான்; நீங்கள் பதறவேண்டா என்கை. (தன்னடிச்சியல்லளே) அப்படியே அவன் இவள் விரும்பியதைத் தானாகத் தாராவிடிலும், அவன் அடியைப் பற்றி வேண்டியதைப் பெறுவித்துக் கொள்ளக் கூடிய உறவில்லையோ? ஆகையால் இவள் விருப்பம் நிறைவேறுவது நிஶ்சயம் என்று இம்மாதிரியாகத் தோழிமார்க்குச் சொல்லி, (மற்றாரானுமல்லனே என்று)

"வானிடை வாழுமவ் வானவர்க்கு
மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி
கானிடைத் திரிவதோர் நரிபுகுந்து
கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப"
[நாச்-

ஶதக் கண்டு—"நோவுக்கு நிதாநம் ஸர்வேஶ்வரனானபின்பு, நீங்கள் இப்படி பதறவேணுமோ? 'புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடியபிரான் அருளாவிடுமே' என்னுமாபோலே அவனுகையும் நம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யானென்கையும் 'अग्निना सिञ्चेत्' (அக்₃நிநா ஸிஞ்சேத்) போலே அஸங்க₃த மன்றோ? 'रामो द्विर्नाभिभाषते' (ராமோ த்₃விர்நாபி₄பா₄ஷதே) இதிவத். (தன்னடிச்சியல்லளே) அபேக்ஷிதமானவை தானாகச் செய்யாதொழிந்தாலும் காலைக்கட்டியாகிலும் செய்வித்துக்கொள்ள ப்ராப்தியில்லையோ?" என்று இப்படி தோழிமார்க்குச் சொல்லி. (மற்றுரானுமல்லனே யென்று)

கண்ணையுடையவர்களே! இது அவர்களுடைய பதற்றத்தைக் காட்டுகிறது. இங்கு இப்படி கூப்பிடுகையாலே 'எதுக்கு இப்பதற்றம்?' என்று அவர்களைக் கேட்பதாகக் கருத்து. (அவனுகில் பூந்துழாய் தாராதொழியுமே) "புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த, நெடியபிரான் அருளாவிடுமே" [திருவிருத்தம்-69] என்கிறபடியே நாம் பற்றியிருப்பது அவனாயிருக்கையும், நம்முடைய விருப்பத்தை அவன் செய்யான் என்று சொல்லுகையும் "அக்₃நிநா ஸிஞ்சேத்" [நெருப்பாலே நனைக்கவேண்டும்] என்பதுபோலே முன்னுக்குப்பின் முரண்பட்டதன்றோ. "ராமோ த்₃விர் நாபி₄பா₄ஷதே" [ரா-அ 18-30] [ராமன் இருவகையாகப் பேசமாட்டான்] என்று அவனே அருளிச் செய்கையாலே, "ஏதத் வ்ரதம் மம" [ஶரணாக₃தரை ரக்ஷிப்பது என் விரதம்] என்ற அவன், இவள் விரும்பும் பூந்துழாய் தாராதொழியான்; நீங்கள் பதறவேண்டா என்கை. (தன்னடிச்சியல்லளே) அப்படியே அவன் இவள் விரும்பியதைத் தானாகத் தாராவிடிலும், அவன் அடியைப் பற்றி வேண்டியதைப் பெறுவித்துக் கொள்ளக் கூடிய உறவில்லையோ? ஆகையால் இவள் விருப்பம் நிறைவேறுவது நிஶ்சயம் என்று இம்மாதிரியாகத் தோழிமார்க்குச் சொல்லி, (மற்றுரானுமல்லனே என்று)

"வானிடை வாழுமவ் வானவர்க்கு
மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி
கானிடைத் திரிவதோர் நரிபுகுந்து
கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப"
[நாச்-]

காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாப்
பேராப் பிதற்றுத் திரிதருவன் பின்னையும்
ஈராப் புகுதலு மிவ்வுடலைத் தண்வாடை

கார் ஆர் திருமேனி கண்டதுவே காரணம் ஆ—கரிய திருமேனியை ஸேவித்ததே ஹேதுவாக, ***பேரா பிதற்று பின்னையும் திரிதருவன்***—(ஆண் பெண்ணாக) உருமாறி வாய் வெருவிக் கொண்டு அதற்குப் பின்னும் திரியாநின்றேன்; ***தண்வாடை***—குளிர்ந்த காற்றானது, ***இ உடலை ஈரா புகுதலும்***—(எனது) இவ்வுடம்பைப [illegible] உள்ளே புகுந்து,

---

"தே₃வதாந்தரமான நாய் தீண்டிற்றில்லையிறே" என்று தானே தெளிந்து நிர்ப்ப₄ரையானாள். "எம்பெருமானோடே ஸம்ப₃ந்த₄முடைய இவளுக்கு நான் கரையவேணுமோ ?" என்று தளப்பமற்றாள். என்று அவள் செய்ததென்? என்னில், (ஒழிந்தாள்) ஒழிந்தாள்.

(நான்) என் பந்தாடலிலே அவனைக் கையும் மடலுமாகக் காணக்கடவதாக உத்₃யோகி₃த்துப் புறப்பட்டு, அவன் குடக் கூத்திலே தோற்ற நான். (அவனை) தன் வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனை.

என்றாற்போலே, மற்றோர் தெய்வமாகிற நாய் இவளைத் தீண்டவில்லையே என்று தானே தெளிந்து மனச்சுமையற்றவளானாள். "எம்பெருமானோடே ஸம்ப₃ந்த₄முடைய இவளுக்காக, நான் வருந்த வேண்டிய அவசியமில்லை" என்று மனந்தளும்பாதவளானாள். என்று சொல்லி அவள் செய்தது என்னென்னில்: (ஒழிந்தாள்) கையொழிந்தாள்.

(நான்) என் பந்தாட்டத்தாலே அவனை மடலெடுக்கச் செய்ய முற்பட்டுப் புறப்பட்டு, அவன் குடக்கூத்திலே தோற்று மடலெடுக்க விருக்கிற நான். (அவனை) தன் வடிவழகைக் காட்டி என்னைச் சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாதவளாக்கினவனை.

(காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமா) காண்பார் கண்களைக் குளிரவைக்கும் திருமேனியைக் கண்டதுவே காரணமாக.

(காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமா) அவனுடைய ப்ரமஹரமான திருமேனியைக் கண்டதுவே ஹேதுவாக. ரிஷிகளையும் ஆழ்வார்களையும் போலேயாயிற்று திருத்தாயாரும் இவளும்; அவன் ஸ்வரூபகுணஜ்ஞாநமாயிற்று ரிஷிகளுக்கு; திவ்யவிக்ரஹத்திலும் விக்ரஹகுணத்திலுமாயிற்று ஆழ்வார்களுக்கு. குணஜ்ஞாநத்தில் அகப்பட்டார்க்கு ஆற்றலாமிறே. வடிவழகில் அகப்பட்டார்க்கு ஆற்றவொண்ணாதிறே. அப்படி குணஜ்ஞாநமுடையவளாயிற்று திருத்தாயார்; ஆகையாலே தரித்திருந்தாள்; அவ்வடிவழகிலே அகப்பட்டவர்களுக்குப் பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதிறே. (பேரா)ஆண் பெண்ணானபடி. (பிதற்ற) பெண்ணான தன்மையைத்தானும் இழந்தபடி. (திரிதருவன் பின்னையும்) பின்னையும் அடக்கம் குடிபோனால் நசிக்கவிறேகண்டது; அப்படிச்செய்யாதே யாதநாஶரீரம் போலே பின்னையுந்திரிந்தேன். (ஈராப்புகுதலும்) புகுந்து ஈருகிறதில்லை; ஈர்ந்துகொண்டு புகுராநின்றது. (இவ்

ரிஷிகளைப்போல் ஸ்வரூபகுணாநுபவத்திலே ஈடுபட்டவள் திருத்தாயார். ஆழ்வார்களைப்போலே திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்திலும், அவ் விக்ரஹகுணத்திலும் ஈடுபட்டவள் இப்பிராட்டி; ஸ்வரூபகுண ஜ்ஞாநத்திலே ஈடுபட்டவர்களுக்குப் பிரிந்தாலும் குணஜ்ஞானத்தாலே தரிக்கலாம். வடிவழகில் அகப்பட்டு அது கிடைக்கப் பெறுதவர்களை ஆற்றவல்லது ஒன்றுமில்லையே. ரிஷிகளைப்போலே குணஜ்ஞான முடையவளாகையாலே திருத்தாயார் தரித்திருந்தாள். அவ்வடிவழகிலே அகப்பட்ட இவளுக்கு அதைப் பெற்றாலல்லது தரிக்க முடியாதன்றோ. (பேரா) உருப்பெயர்ந்தேன்; திருமங்கை மன்னனுகிற ஆணுருவம் போய், பரகாலநாயகியாகிய பெண்ணுருவம் பெற்றேன். (பிதற்ற) பெண்ணின் தன்மையான அடக்கத்தையும் இழந்து அலற்றத் தொடங்கினேன். (திரிதருவன் பின்னையும்) பெண் அடக்கத்தையிழந்த பின்பு அழிவதே நலமன்றோ. அப்படியும் செய்யாமல், நரகாநுபவம் செய்வதற்காக எடுக்கும் யாதநாஶரீரம்போலே கழிக்கவும் முடியாததாய், துன்புறுத்துவதான ஶரீரத்தோடு அடக்கமிழந்த பின்பும் திரிந்தேன். (ஈராப்புகுதலும்) வாடைக்காற்று புகுந்து பின்பு உடலைப்பிளந்தாலும் சிறிதுநேரம் துன்பமில்லாமலிருக்கலாமே; அதற்கும் இடமில்லாதபடி புகுகின்ற

சோரா மறுக்கும் வகையறியேன் சூழ்குழலார் 56
ஆரானு மேசுவ ரென்னு மதன்பழியை
வாராமல் காப்பதற்கு வாளா இருந்தொழிந்தேன் 57

சோரா மறுக்கும் — சோர்வை உண்டாக்கித் துன்பப்படுத்து கின்றது ; ***வகை அறியேன்*** — துன்புறுத்தும் முறைகளை விவரித்துச்சொல்ல அறிகின்றிலேன், ***சூழ் குழலார் ஆரானும்***— நிறைந்த கூந்தலையுடைய பெண்கள் யாராகிலும், ***ஏசுவர் என்னுமதன் பழியை*** — அலர் தூற்ற, அத்தால் வரும் அப வாதத்தை, ***வாராமல் காப்பதற்கு***—வாராமல் தடுத்துக்கொள்வ தற்காகவே, ***வாளா இருந்தொழிந்தேன்***—(இதுவரை) ஒன்றும் செய்யாமலிருந்துவிட்டேன்;

வுடலை) பண்டே தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படி விரஹக்ருஶமான உடலையென்னுதல்; பிரிவுக்குச் சிளையாத உடம்பென்னுதல். (தண் வாடை) நஞ்சூட்டின ஆயுதம் போலே குளிர்த்தியையுடைத்தான வாடை. (சோரா மறுக்கும்) சோரவும் பண்ணுகின்றது. மறுக்கவும் பண்ணு கின்றது. (வகையறியேன்) திரள சோரப்பண்ணுகின்ற தென்று சொல்லுமித்தனையொழிய செய்கிற வகைகள் பேச்சுக்கு நிலமல்ல.

போதே உடலைப்பிளந்து கொண்டு புகுந்தது: (இவ்வுடலை) ஏற் கனவே, தொட்டால் படக்கென்று மூச்சு நின்று, தொட்டவர்மேல் கொன்ற தோஷத்தை உண்டாக்கும்படி விரஹத்தால் மெலிந் திருப்பதான இந்த உடலை என்று கருத்தாகவுமாம்; அன்றிக்கே, அவனைப் பிரிந்தவுடன் முடியவேண்டியிருக்க, பிரிவுக்கும் முடியாம லிருக்கும் இவ்வுடம்புக்கு இந்த தண்டனை தகுந்ததே என்று கருத் தாகவுமாம். (தண்வாடை) பனிமலைப்பக்கத்திலிருந்து (வடக்கிலிருந்து) வீசும் வாடைக்காற்று இயற்கையிலேயே குளிர்ந்திருப்பதாய், விரஹ தாபத்தால் வேகின்றவர்களுக்கு அஸஹ்யமான ஆயுதம்போலே யிருக் கும்; அது மேலும் குளிர்த்தியூட்டப்பெற்று, விஷம் தடவின ஆயுதம் போலே துன்புறுத்துகிறது. (சோராமறுக்கும்) மூர்ச்சையடையவும் செய்கின்றது; உணர்ந்தபோது துன்புறுத்தவும் செய்கின்றது, (வகை யறியேன்) மயங்கவும் செய்கிறது, துன்புறுத்தவும் செய்கின்றது

(சூழ் குழலார்) வாடை உடம்பிலே பட்டாலும், மயிர் முடியும் அழகும் கலையாதேயிருக்குமவர்கள். (ஆரானும்) என்செயல் பொல்லாதென்று இருக்கக் கடவாரில்லை; எங்கேனும் சிலவரென்கை. அவ்யுத்பந்நருமாய் அவ்யபதேஶ்யருமாய் இருப்பார் சிலரென்கை. (ஏசுவரென்னுமதன் பழியை) அவர்கள் அலர் தூற்ற அத்தால் வரும் பழியை. இவளாற்றாமைக்கு அவனுதவினபடி பொல்லாதென்னுதல், அவன் பிரிந்தால் இவள் ஆறியிராதே இங்ஙனே படுகிற தென்னென்னுதல் செய்வர்களிறே. (வாராமல் காப்பதற்கு) அவன் ஸ்வரூபத்துக்கும் நம் ஸ்வரூபத்துக்கும் நிறக்கேடு வராமைக்கு. (வாளாவிருந்தொழிந்தேன்) குனியக் குறுணி பற்றுகிற காலத்திலே, இரண்டு மருங்கும்

என்று மொத்தமாகச் சொல்லலாமேயொழிய இன்ன வழிகளில் மயங்கவும் துன்புறுத்தவும் செய்கின்றது என்று விவரித்துப் பேச முடியாது.

(சூழ்குழலார்) இவ்வாடைக்காற்று உடம்பிலே பட்டாலும் மயிர் முடியும் அழகும் குலையாமலிருக்கப்பெற்ற பாக்கியவதிகள்; இவனிடம் காதல் நோய்ப்படாதவர்கள் என்று கருத்து. (ஆரானும்) என்னுடைய இச்சிறந்த செயலைத் தவருனது என்று நினைக்கக்கூடியவர் எனக்குத் தெரிந்தவர்களில் ஒருவருமில்லை; எனக்குத் தெரியாதாரில் எங்கேனும் ஒருசிலர் இருக்கலாமன்றே; அவர்கள் அறிவற்றவர்களுமாய், வாய் கொண்டு பேசத்தகாதவர்களுமாயிருப்பார் சிலர் என்று கருத்து. (ஏசுவ ரென்னுமதன் பழியை) அவர்கள் நாயகனையும், நாயகியாகிய இவளையும் நிந்திக்க, அதனால் வரும் அபவாதத்தை. "இவள் இப்படி ஆற்றாமை மிக்குப் படும்போது அவன் உதவுகின்ற முறை அழகாயிருக்கிறது" என்று அவனையும், "அவன் பிரிந்திருந்தால், இவள் பொறுத்திருக்க வேண்டியிருக்க, இப்பாடு படலாமோ?" என்று இவளையும் அலர்தூற்றுவரன்றே. (வாராமல் காப்பதற்கு) இப்படி அவன் சீர்மைக்கும், நம் நீர்மைக்கும் தாழ்வு வாராமலிருப்பதற்கு. (வாளாவிருந்தொழிந்தேன்) உடம்பு நோவக் கதிறுக்கக்கூட வேண்டியிராதே, குனிந்தால் குறுணிநெல் கிடைக்கக்கூடியகாலத்திலே பட்டினி கிடப்பாரைப்போலே, அவதரித்து அனைவர்க்கும் எளியனாய்க் கூடக்கூத்தாடிப்போந்த ஸமயத்திலே பேசாமலிருந்தேன். அவன் நெடுந்தெருவே கூத்தாடுவதைத் தெரு

வாராய் மடநெஞ்சே வந்து மணிவண்ணன்
சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளித் 58
தாரான் தருமென் றிரண்டத்தி லொன்றதனை

மட நெஞ்சே—"அறிவு கெட்டுக் கிடக்கிற மனமே! ***வாராய்***—(தூதுபோக) எழுந்திரு; ***வந்து***—அவ்வெம்பெருமான் பக்கலிலே சென்று, ***மணி வண்ணன்***—நீலமணிபோன்ற வடிவை யுடையனான அவ்வெம்பெருமான், ***நமக்கு அருளி***—நம்மேல் க்ருபைபண்ணி, ***சீர் ஆர் திரு துழாய் மாலை***—சீர்மைமிக்க திருத்துழாய் மாலையை, ***தரும் தாரான் என்ற இரண்டத்தில் ஒன்றதனை***—தருவன் தரமாட்டான் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளில் ஏதாவதொரு வார்த்தையை (அவன் சொல்லும்படி நான் சொல்லியனுப்புகிற சொல்லை)

மனிசர் காண மடலைக்கொண்டு புறப்படப்பெருதே அருமந்த காலத்தைப் பாழேபோக்கினேன்.

(வாராய்) எழுந்திராய். (மடநெஞ்சே) இப்போது 'ப்₄வ்யமான நெஞ்சே' என்கிறதன்று; அறிவு மாண்டுகிடக்கிற நெஞ்சே! என்றபடி. அவனை நோக்கி எல்லாமுண்டாயிற்றிறே; எழுந்திராய். (வந்து) சென்று என்றபடி. வரவு செலவைக் காட்டுமிறே; அவன் பக்கலிலே சென்று.

லின் இரண்டு வரிசைகளிலும் நின்று கண்டுகொண்டிருக்கும் மனிதர்கள் காணும்படியாக மடலையெடுத்துக்கொண்டு புறப்படாமல், பழிவருமோ என்னும் அச்சத்தாலே அருமருந்தனைய காலத்தைப் பாழடித்தேன்.

(வாராய்) இனிமேலாவது எழுந்திருப்பாயாக; (மடநெஞ்சே) பிரிந்து செயலற்றுக் கிடக்கும் இந்நெஞ்சை, 'மடப்பத்தையுடைய—எனக்கு ப₄வ்யமான—நெஞ்சே!' என்று விளிப்பது பொருந்தாதாகையால், 'அறிவுகெட்டுக் கிடக்கும் நெஞ்சமே!' என்று கூப்பிடுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அவன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தாழ்வு வரக்கூடாதென்று பார்த்ததால் நாம் படவேண்டியதெல்லாம் பட்டாயிற்று; இனியாவது எழுந்திராய். (வந்து) சென்று என்று கருத்து. ஓரிடத்திற்கு வருவது மற்றோரிடத்திலிருந்து செல்லுவதைக் காட்டுமன்றோ. தானிருக்கவேண்டியவிடம் அவனிருக்குமிடமேயாகையால்

(மணிவண்ணன்) தன்னைப் பிரிந்தார் மடலெடுக்கும்படி பண்ணவல்ல வடிவுபடைத்தவன். (சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளி) அநந்யப்ரயோஜநர் இட்ட மாலை. "மிக்க சீர்த் தொண்டர்". ப்ரயோஜநாந்தரபரர் இட்டதாகில் அவர் கள் நெஞ்சில் அபி₄ஸந்தி₄யாலே சுறு(ருள்) நாறுமென்கை. (நமக்கருளி) ப்ரணயித்வம் போயிற்றிறே நம்மாற்றாமைக்கு உதவாதபோதே; இனி க்ருபைபண்ணில் உண்டித்தனை யிறே. (தாரான் தருமென்றிரண்டத்திலொன்றதனை) தரிலு மாம், தாராதொழியிலுமாம். இரண்டிலொன்று அமையும் நமக்கு. அதாவது, தந்தானாகில அத்தாலே தரிக்கிறோம்; இல்லையாகில் முடிந்து பிழைக்கிறோம். (ஆரானுமொன்று

அங்கு செல்லுவதும் வருகையாகிறது இவளுக்கு. (மணிவண்ணன்) தன்னைப் பிரிந்தவரை மடலெடுக்கும்படி பண்ணவல்ல திருமேனியை உடையவன். (சீரார் திருத்துழாய்மாலை) மற்றொரு பயனை விரும் பாத பெரியாரிட்ட மாலையாகையாலே சீர்மை மிக்கிருக்கும் துளவ மாலை. "மிக்க சீர்த்தொண்டரிட்ட பூந்துளவின் வாசமே" [பெரிய திரு 11-1-9] என்கிறபடியே அநந்ய ப்ரயோஜனர் இட்ட துளவ மாலை, நித்யஸூரிகளிடும் 'சூட்டுநன்மாலைகள்' [திருவிருத்தம் 21] போலே விலக்ஷணமான மணமுடையதாயிருக்கும். 'காமாத்மாந:' [கீ₃தை] எனப்படும் பிரயோஜனாந்தர பரரிடுவது, அவர்களுடைய நெஞ்சில் ப₄லாபி₄ஸந்தி₄யாகிற [மற்ற ப₄லன்களில் விருப்பமாகிற] அக்₃நிஸ்பர்ஶத்தாலே வெதுங்கின நாற்றமடிக்கும். "அஹங்காரம் அக்₃னிஸ்பர்ஶம்போலே" [ஸ்ரீவசந-181] "சுறு (சுருள்) நாறுத பூ" [ஸ்ரீவசன-287] என்ற ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க. (நமக்கு அருளி) என்னோடு கூடியிருந்து பரம ப்ரணயியாயிருந்த நிலையிலே நான் வேண்டாமென்றாலும் நிர்ப்ப₃ந்தி₄த்து எனக்குத் தன் மாலையைக் கொடுப்பான் அவன்; என்னைப் பிரிந்து என் ஆற்றாமையைக் கண்டிருந்தும் எனக்கு உதவாதபோதே அவனுடைய ப்ரணயித்வம் போயிற்று; ஆகையால், மனமிரங்கிக் கொடுத்தால் ஒருவேளை கிடைக்கலாம். (தாரான் தருமென்றிரண்டத்திலொன்றதனை) முன் நிலையை நினைத்து கிருபைபண்ணித் தந்தாலும் சரி, ஸ்வாதந்திரி யத்தாலே தராமலிருந்தாலும் சரி; இரண்டிலொன்றை அறிந்து வந்து நீ சொன்னால் போதும்; அதாவது:—மாலை தந்தானாகில், அதனால் உயிர் த₄ரிக்கிறோம்; இல்லையாகில் உயிரைவிட்டுத் துன்பம் தீரப் பெறுகிறோம். (ஆரானுமொன்றாதார் கேளாமே சொன்னக்கால்)

ஆரானு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்கால் 59
ஆராயு மேலும் பணிகேட் டதன்றெனிலும்
போரா தொழியாதே போந்திடு நீ யென்றேற்குக் 60

ஒன்னுதார் ஆரானும் கேளாமேசொன்னக்கால்—அவனை உகவாதவர்கள் எவரும் கேளாதபடி நீ சொன்னாயாகில், ***பணி கேட்டு***—அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, ***ஆராயுமேலும்***—(அன்புடன்)விசாரித்தானாகிலும் சரி, ***அது அன்று எனினும்***—'அவனைப்பற்றியே நமக்குத் தெரியாது' என்று மறுத்தாலும் சரி, ***நீ போரா தொழியாதே போந்திடு***—நீ இங்கே வாராது அங்கேயே தங்கி விடாமல் உடனே வந்து சேர்ந்துவிடு, ***என்றேற்கு***—என்று சொன்ன என்பேச்சுக்கு உடன் பட்டு,

---

தார் கேளாமே சொன்னக்கால்) அவன் குணத்தை அழிக்க இருப்பாருமுண்டு; அவர்கள் கேளாமே செவியிலே அவனுக்குச் சொல்லு. அவனையழித்து இவள் மடலெடுத்துப் புக்கபடி, – அவனையுகவாதார் கேளாமே என்கிறாளிறே. (ஆராயுமேலும் பணிகேட்டு) உன்னைக் கண்டபோதே "அவளென்பட்டாள்? அவளுளளே? அவ்வாஶ்ரயம் இன்னும் நமக்குக் கிடைக்குமோ?" என்று திருவுள்ளமானேனே

ஆனால் அவனைக் கேட்கும்போது ஒரு விஷயத்தில் நீ ஜாக்கிரதையோடு இருக்கவேண்டும்; அதாவது;— அவன் குணத்தை அழிக்கும் விரோதிகள் பலருண்டு; அவர்கள் கேளாமல் செவியிலே நீ சொல்லு. அவன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை அழித்து மடலெடுக்கப்போகும் நிலையிலிருக்குமிவள், இந்நிலையிலும் 'அவனுடைய விரோதிகள் கேளாதபடி சொல்லு' என்று பரிவு தோற்றச் சொல்லுகிறபடி காணீர்! ஆற்றாமையாலே ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டு மடலெடுக்கும்போதும் ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகிறது ; பரிவேயன்றோ இவ்வாழ்வார்களுக்கு ஸ்வரூபம். (ஆராயுமேலும் பணிகேட்டு) உன்னைக் கண்டபோதே "அவள் என்ன பாடு பட்டாள் ? அவள் இன்னமும் உயிரோடிருக்கிறாளோ ? உயிரோடிருந்தாலும், நிறமிழந்து தர்மிமாத்ரமாய்க் கிடப்பாள் என்பது நிச்சயம். நான் சென்று கூடும் வரையில் அந்த தர்மி நிலைத்து நிற்குமா ? அதை நான் கிடைக்கப் பெறுவேனா?" என்று கேட்டானாகிலும், நீ அதை நன்றாகக் கேட்டு என் நிலையைச் சொல்லு : "ஆராயுமேலும் கேட்டுப் பணி"

யாகிலும். (அதென்றெனிலும்) அங்ஙனன்றியே துஷ்யந் தனைப்போலே "நாம் அங்ஙனைக்கொப்பாளொருத்தியை அறியோமே" என்றானாகிலும். (போராதொழியாதே) அறிந்திலேனென்றானென்றால், அவன் திருவுள்ளத்துக்கேற அறிவித்து மறுமாற்றங்கொண்டு போரவேணுமென்று நில்லாதே. (போந்திடு நீ) என்னுற்றாமை கண்டும் மறந் தவனைப்போலன்றியே நீ போந்திடு. (போராதொழியாதே போந்திடு நீ என்றேற்கு) நானானேகிடீர் இந்நெஞ்சு தன்னை அங்கே தங்கப்பண்ணினேன். அதாவதென்னென் னில்; பெருங்குடி புதுக்குடிமகனை 'பழைய பையலைப் போலே வரம்பிலும் வாய்க்காலிலும் சூடுபொகடாதே

என்று அந்வயம்; அன்றிக்கே, (பணிகேட்டு ஆராயுமேலும்) என்று கூட்டி ''நான் உன்மூலமாகச் சொல்லும் வார்த்தையைக்கேட்டு ஆராய்ந்தருளுவானேலும்'' என்றும் கொள்ளலாம். (அதன்றெனிலும்) அப்படி ஆராய்ந்தருளாமல் துஷ்யந்தனைப்போலே, 'நான் அப்படி யொருத்தியைக் கண்டறியவும் மாட்டேன்' என்றாலும். 'பணி' என்பதை முதல் நிர்வாஹத்தில் இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்ள வேணும்; அவன் எது சொன்னாலும் நீ சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லிவிடு என்று கருத்து. (போராதொழியாதே) 'அறியேன்' என்றாலும் அவன் நெஞ்சில் படும்படி தெரிவித்து, பதில் தெரிந்து கொள்ளவேணும் என்று அங்கேயே நின்று விடாமல். (போந்திடு நீ) என் ஆற்றாமை கண்டும் மறந்தவனைப் போலன்றியே நீயாவது திரும்பி வந்துவிடு. (போராதொழியாதே போந்திடு நீ என்றேற்கு) நானே இப்படுபாவி நெஞ்சுக்கு வழிசொல்லிக் கொடுத்து அங்கு தங்கும்படி பண்ணினேன். 'தங்கிவிடாதே' என்று நான் சொன்ன தையே பற்றிக்கொண்டு 'தங்கினால் லாபமிருக்கிறது' என்று நினைத்துத் தங்கிவிட்டது. இது எதைப்போலவென்னில்: ஊரில் நிலமுள்ள பெரியதனக்காரன், தன் குடியானவன் நெற்கதிர்களை வரப்பிலும் வாய்க்காலிலும் திருட்டுத்தனமாகக் குவித்து வைத்து எடுத்துப்போவதையறிந்து, அவனை நிறுத்திவிட்டு, புதுக் குடியானவனை வேலைக்கமர்த்தி, ''நீயும் பழைய பையலைப்போலே வரப்பிலும் வாய்க்காலிலும் கதிர்களைக் குவித்து வைக்கக்கூடாது காண்'' என்று சொன்னால், அவ்வார்த்தையின் கருத்தறிந்து

காரார் கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்
வாராதே யென்னை மறந்ததுதான் வல்வினையேன் 61

கார் ஆர் கடல்வண்ணன் பின் போன—கரிய கடல் வண்ணன் பக்கலிலே சென்ற, ***நெஞ்சமும்*** — எனது மனந்தானும், ***வாராதே***—திரும்பி வருதலின்றியே, ***என்னை மறந்ததுதான்***— என்னை மறந்து அங்கேயே தங்கிவிட்டதே! ***வல் வினையேன்***— கொடும்பாவியாகிய நான்;

கொள்' என்னுமதுவேயடியாக அவ்விடங்களாகாதே களவுக்கு ஸ்தாநமென்று செய்யாநிற்கும். "போராதொழியாதே போந்திடு நீ" என்றேன் நான். அவ்விஷயத்தைக் கண்டால் போராதொழியவர்காதே அடுப்பது என்று அது அங்கே நின்றது. (காரார் கடல்வண்ணன். பின்போன நெஞ்சமும் வாராதே என்னை மறந்தது) என்னுற்றுமை கண்டு கண்ணுங் கண்ணீருமாய்ப்போன நெஞ்சு அவனைக் கண்டவாறே அவன் வடிவழகிலே துவக்குண்டு என்னை

கொண்டு, வரப்பிலும் வாய்க்காலிலும் குவித்து வைப்பதே நாம் களவு செய்யத் தகுந்த வழி என்று அறிந்து கொண்டு, பழங்குடியானவனைப்போலே புதுக்குடியானவனும் களவுபுரியத் தொடங்குவன். அதுபோலே, இந்நெஞ்சும் 'திரும்பிவராமலிருந்து விடாதே' என்று நான் சொன்னதைக்கொண்டு, 'கண்டால் திரும்பிவரக்கூடிய விஷயமன்று பகவத் விஷயம்' என்றறிந்துகொண்டு அங்கேயே தங்கிவிட்டது. [பெருங்குடி — நிலச்சொந்தக்காரன்; புதுக்குடிமகன்— புதிய குடியானவன்; பழைய பையல் - பழைய குடியானவன்; சூடு— நெற்கதிர்க்குவியல்.] (காரார் கடல் வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும் வாராதே என்னை மறந்தது) என் ஆற்றுமை கண்டு கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டுபோன என் நெஞ்சு, அவனைக்கண்டவுடன் அக்கடல் நிறவண்ணனின் வடிவழகிலே ஈடுபட்டு என்னை மறந்தது. இக்கருத்தையே,

"மடநெஞ்சமென்றும் தமதென்றும் ஓர்கருமம்கருதி
விடநெஞ்சையுற்றார் விடவோவமையும் அப்பொன் பெயரோன்
தடநெஞ்சம் கீண்டபிரானுர் தமதடிக்கீழ் விடப்போய்த்
திடநெஞ்சமாய் எம்மை நீத்தின்றுதாறும் திரிகின்றதே"

[*திருவிருத்தம்-46*]

மறந்தது. (கடல்வண்ணன் பின்போனநெஞ்சமும் வாராதே என்னை மறந்தது) "रामं मेऽनुगता दृष्टिः" (ராமம் மேऽநுகதா த்ருஷ்டி:) இத்யாதிவத்.

(வல்வினையேன்) என்னெஞ்சும் எனக்கு உதவாதபடியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (ஊராருகடபதே

"அன்னம்செல்வீரும் வண்டானம்செல்வீரும் தொழுதிரந்தேன்
முன்னம்செல்வீர்கள் மறவேன்மினோ கண்ணன் வைகுந்தனோ
டென்நெஞ்சினாரைக் கண்டாலென்னைச் சொல்லியவரிடைநீர்
இன்னஞ்செல்லீரோ இதுவோ தகவென்றிசைமின்களே"
[திருவிருத்தம்-30]

என்று நம்மாழ்வாரும்,

"நீரிருக்க மடமங்கைமீர்! கிளிகள் தாமிருக்க மதுகரமெலாம்
நிறைந்திருக்க மடவன்ன முன்ன நிரையாயிருக்க வுரையாமல்யான்
ஆரிருக்கிலு மென்னெஞ்சமல்லதொரு வஞ்சமற்ற துணையில்லையென்
றுதரத்தினொடு தூதுவிட்ட பிழையாரிடத் துரைசெய் தாறுவேன்
சீரிருக்கு மறைமுடிவு தேடரிய திருவரங்கரை வணங்கியே
திருத்துழாய்தரில் விரும்பியே கொடு திரும்பியே வருதலின்றியே
வாரிருக்கு முலைமலர் மடந்தையுறை மார்பிலே பெரிய தோளிலே
மயங்கி யின்புறமுயங்கி யென்னையுமறந்து தன்னையு மறந்ததே"
[திருவரங்கக்கலம்பகம்]

என்று பிள்ளைப் பெருமாளையங்காரும் அருளினர். ஆழ்வார் போன்ற பக்திபரவசர்களுடைய நெஞ்சு, அவர்கள்தம்மாலேயே விலக்கப்பட்டாலும் பகவத்விஷயத்திலேயே ஈடுபடும் என்று இவற்றால் காட்டப்படுகிறது. (கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும் வாராதே என்னை மறந்தது) கடல் கொண்ட பொருள் மீளுமோ? "ராமனை என் கண் பின்தொடர்ந்தது; இன்றளவும் திரும்பவில்லை" [ரா-அ 42-34] என்று தசரதன் சொன்னது போலே.

(வல்வினையேன்) என் நெஞ்சும் எனக்கு உதவாதபடியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். "மத்பாபமேவாத்ர நிமித்த மாஸீத்" [என் பாபமே ராமன் வனஞ்செல்லக் காரணமாயிற்று] என்ற பரதாழ்வானைப்போலேயும், "மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் மஹதஸ்தி" [என்னுடைய பெரிய பாபமொன்று இருக்கிறது] என்ற சீதாபிராட்டியைப் போலவும் தன்னை நொந்து கொள்கிறான். (ஊரார்

ஊரா ருகப்பதே யாயினேன் மற்றெனக்கிங்கு
ஆராய்வா ரில்லை அழல்வாய் மெழுகுபோல் 62
நீரா யுருகுமென் னாவி நெடுங்கண்கள்

ஊரார் உகப்பதே ஆயினேன்—ஊரார் ஆநந்தி3க்கும்படியாகவே நிலைகுலைந்தேன்! ***எனக்கு இங்கு மற்று***—எனக்கு இங்கு வேறு எவரும், ***ஆராய்வார் இல்லை***—பேச்சுத்துணை இல்லை; ***என் ஆவி***—எனது ஆத்ம வஸ்து, ***அழல் வாய் மெழுகுபோல் நீர் ஆய் உருகும்***—நெருப்பினருகே வைத்த மெழுகுபோல் நீர்ப்பண்டமாக உருகாநின்றது; ***நெடு கண்கள் தான்***—நீண்ட கண்களும்,

---

யாயினேன்) தங்களபி4மதஸித்3தி4, ஸாத4நாநுஷ்டா2நத்தாலே என்றிருக்குமவர்களைப்போலே, என்னபி4மதத்துக்கும் நான் உத்ஸாஹிக்கும்படியானேன்; ஊரார்வார்த்தை—"அவனாலே பேறு என்றிருந்த இவள் கண்டாயே உண்டபடி; இவளைப்போலே உண்ணுமத்தனை அவன் கை பார்த்திருந்தவர்கள்" என்பார்களே அவர்கள்.

இப்படி ஆற்றாமை மிக்கால் சில பேரோடே உசாவி த4ரிக்க வேண்டாவோவென்னில்; (மற்றெனக்கிங்காராய்வா

உகப்பதே ஆயினேன்) தாங்கள் விரும்பியதைப் பெறுவதற்கு அதற்குரிய உபாயங்களை அனுஷ்டி2த்துத்தான் ஆகவேணும் என்று நினைத்திருப்பவர்கள் விரும்பியதுபோலே, நான் விரும்பியதைப்பெற நான் முயற்சிசெய்யும் நிலையை அடைந்தேன். "ஊரார்" என்று இவளிடம் ஆத3ரவற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது. 'எல்லாவற்றுக்கும் எம்பெருமானே உபாயம்; நாம் அனுஷ்டி2க்குமது எதுவும் அவனைப் பெற உபாயமல்ல' என்று முன்பெல்லாம் சொல்லுவாள் இவள்; இவளை இடித்துக்காட்டும் நேரம் வருமோ? என்று எதிர்பார்த்திருந்த அவர்கள் இப்போது சொல்லுகிறார்கள்,—"'அவனாலே பேற்றைப் பெறவேணும்' என்று நினைத்திருந்த இவள் அநுப4விக்கும்படியைப் பார்த்தீர்களா! 'அவனே உபாயம்' என்பவர்களெல்லாம் இப்படித்தான் படவேணும்; அவர்களும் நம் வழிக்குத் திரும்பியே தீருவர்கள்" என்று தங்கள் ஆசைதீரச் சொல்லும்படியான நிலையை அடைந்தேன்.

இப்படிப் பிரிவாற்றாமை மிகுந்தால் சிலருடன் வார்த்தைச் சொல்லி உயிர்த4ரிக்கக்கூடாதோ? எனில்; (மற்றெனக்கிங்கு ஆராய்

ரில்லை) என்னெஞ்சம் எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு நமக்கு இங்கு உசாத்துணையுண்டோ? "மற்றில்லை" என்கையாலே இன்னமும் அவனேவந்து ஆராயில் ஆராயுமத்தனை என்கை; "அவ்வருளல்லன அருளுமல்ல" என்றும், "வையகத்துப் பல்லாரருளும் பழுது" என்றுமிறே இவர்கள்தாங்கள் அறுதியிட்டிருப்பதும். (அழல்வாய் மெழுகு போல் நீராயுருகுமென்னுவி) நெஞ்சு உதவாதென்னலாமோ? நெஞ்சைப்பிடித்து தரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்னில், அக்நிஸகாஶத்திலே மெழுகுபோலே இற்றுப் போகாநின்றது என்னுடைய ஆத்மவஸ்து.

(நெடுங்கண்களூராருறங்கிலும் தானுறங்கா) இப்படி ஆற்றாமை விளைந்ததாகில், நித்ரையாலே அத்தைப் போக்கினாலோவென்னில், "ஆயுமமருலகுந்துஞ்சிலும்" என்கிறபடியே எல்லாருமுறங்கிலும் என் கண்கள் உறங்குகிறதில்லை. (நெடுங்கண்கள்) கண் பரப்பெல்லாம் தலைச்

வாரில்லை) என்நெஞ்சமே எனக்கு உதவாதிருக்க, வேறொரு பேச்சுத் துணை இங்கு யாருளர்? "மற்று இல்லை" என்கையால் இனியும் அவனேவந்து என் குறையை ஆராய்ந்தால் உண்டு; இல்லையேல் வேறு கதியில்லை என்றதாகிறது, "அவ்வருளல்லன அருளுமல்ல" [திருவாய் 9-9-6] என்றும், "வையகத்துப் பல்லார் அருளும் பழுது" [முதல்திருவ 15] என்றுமன்றோ இவ்வாழ்வார்கள் முடிவுகட்டியிருப்பது, (அழல்வாய் மெழுகுபோல் நீராயுருகும் என்னாவி) கையாலாகாதவர்களைப்போலே 'என்னெஞ்சும் எனக்குதவவில்லை" என்னலாமோ? நெஞ்சை பலாத்காரமாகப் பிடித்து நிறுத்தி தரித்திருக்க வேண்டாமோ?என்னில்: நெருப்பின் முன்னிலையில் மெழுகுபோலே இவ் விரஹ வேதனையாலே என்னுடைய ஆத்மாவானது உருகிப்போகும் போது நான் எப்படி நெஞ்சை பலாத்கரித்துப் பிடித்து நிறுத்துவது?

(நெடுங்கண்கள் ஊராருறங்கிலும் தானுறங்கா) இப்படிப் பிரிவாற்றாமை ஏற்பட்டதாகில் தூக்கத்தாலே அதனை மறந்திருக்கலாகாதோ? என்னில்: "ஆயும் அமருலகும் துஞ்சிலும் நீ துஞ்சாயால்" [திருவாய் 2-1-1] என்கிறபடியே தூங்காமல் ஸதாதர்ஶனம் பண்ணும் தேவர்கள் தூங்கினாலும், என் கண்கள் உறங்குவதாயில்லை. (நெடுங்கண்கள்) அவனை அகப்படுத்துவதற்குக் காரணமாயிருந்த

ஊரா ருறங்கிலுந் தானுறங்கா வுத்தமன்றன் 63
பேரா யினவே பிதற்றுவன் பின்னையும்
காரார் கடல்போலுங் காமத்த ராயினர் 64
ஆரே பொல்லாமை யறிவார் அதுநிற்க

ஊரார் உறங்கிலும் உறங்கா—ஊரிலுள்ள எல்லாரும் உறங்கும் போதிலும் உறங்கமாட்டா; *உத்தமன் தன்*—அப்புருஷோத்தமனுடைய, *பேர் ஆயினவே*—திருநாமங்களாயுள்ளவற்றையே, *பிதற்றுவன்*—வாய் வந்தபடி சொல்லிக்கொண்டிராநின்றேன்; *பின்னையும்*—மேலும், *கார் ஆர் கடல் போலும் காமத்தர் ஆயினர்*—ஆழ்ந்த கடல்போலே அளவுகடந்த காமத்தையுடையவர்கள், *ஆரே*—ஆர்தான், *பொல்லாமை அறிவார்*—ஸ்வரூபவிரோதமறிவர்கள்? *அதுநிற்க*—அது ஒருபுறமிருக்க,

---

சுமையாயிற்று. * அஸிதேக்ஷணையிறே. (ஊராருறங்கிலும் தானுறங்கா) "ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்" என்று இவள் பிறந்த ஊரிலே உறங்கியறிவாருமில்லையிறே. இப்படியிருக்கிற அவர்களுறங்கிலும் என் கண்கள் உறங்காவென்கிறார்.

(உத்தமன்) உறக்கமறும்படி தன் தாழ்ச்சியைக் காட்டி அகப்படுத்தின மேன்மையையுடையவன். (பேரா

கண்ணின் பரப்பெல்லாம் எனக்குத் தலைபாரத்திற்கே ஆயிற்று. 'அஸிதேக்ஷணா'[ரா ஸு 16-5] [கறுத்த கண்களையுடைய சீதாபிராட்டி] என்று கூடியிருக்கும்போது அவனையும் ஈடுபடுத்தவல்ல கண்களன்றோ இவளுடையது. (ஊராருறங்கிலும் தானுறங்கா) "தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே" [திருவிருத்தம் 97] என்கிறபடியே இவளுக்குக் கண்ணுறக்கமில்லை என்பது ஸித்தம்; "ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போல்" [திருவாய் 6-7-2] என்கிறபடியே இவள் பிறந்த ஊரிலுள்ளாரும் உறங்கியறியார்கள். அவர்கள் ஒருவேளை உறங்கினாலும் என் கண்கள் உறங்கமாட்டா என்கிறாள்.

(உத்தமன்) ஸௌலப்யமாகிற பெருமையையுடையவன்; தான் தூக்கமற்றுப்போகும்படி தன் நீர்மையைக்காட்டி என்னை வசப்

யினவே பிதற்றுவன்) இப்படி அபிமதகாலத்தில் உதவா தொழிந்தால் அவனை நினையாதிருக்கவிறே அடுப்பது. அது மாட்டாதே, அவன் திருநாமங்களை அடைவுகெடச் சொல்லாநிற்பன்.

(பின்னையும்) அதுக்குமேலேயும் சில ஹிதஞ்சொல்ல. (காரார் கடல்போலும் காமத்தராயினார் ஆரே பொல்லாமை அறிவார்) இங்ஙன் சொல்லலாமோ? பத்து மாஸம் ஆறியிருந்திலளோ ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள்? அப்படியிராவிடில் பொல்லாதாகாதோ? என்னில், பேராழமான கடல்போலே ஆசை கரைபுரண்டு போராநிற்க "பொல்லாங்கு சொல்லுவர்கள்" என்று ஆறியிருக்கப்போமோ? ஆறியிருந்தவர்களுக்கு ஆசை அளவுபட்டதாமித்தனையிறே. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தாலே ஆற்றலாமோ அவ்வடிவைக்

படுத்தின பெருமையை உடையவன். (பேராயினவே பிதற்றுவன்) இப்படி விரும்பியபோது உதவாவிடில் அவனை நினையாதிருப்பதன்றோ சிறந்தது. அதுவும் முடியாமல் அவன் திருநாமங்களைப் பிதற்றுவேன்; கிரமமில்லாமல் சொல்லுவேன். அத்யந்த பக்தியுக்தர்களால் முறையறிந்து பரிமாற முடியாதன்றோ.

(பின்னையும்) அதுக்குமேலேயும் சில நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது:—"இப்படி பிரிவாற்றாமையாலே என் முயற்சியில் ஈடுபடலானேன் என்று நீ சொல்லலாமோ? ஜனகராஜன் திருமகள் பிரிந்து பத்துமாதம் பொறுத்திருக்கவில்லையோ? அப்படி நீயும் இல்லாவிடில் உன் ஸ்வரூபத்துக்கு இழுக்கன்றோ?" என்று. அவர்களுக்கு பதிலுரைப்பதற்காக 'மேலும்' என்று தொடங்குகிறாள். (காரார் கடல்போலும் காமத்தராயினார் ஆரே பொல்லாமை அறிவார்) நீர் நிறைந்து ஆழ்ந்திருக்கும் கடல்போலே ஆசை கரைபுரண்டு பெருகாநிற்க, "ஊரார் தூற்றுவார்கள்" என்று பொறுத்திருக்கமுடியுமோ? பிரிந்து பொறுத்திருந்தவர்கள் ஆராயிருந்தால் என்ன? அவர்களுக்கு ஆசை என்னைவிடக் குறைவானது என்றே கொள்ளவேண்டும். காண்பார் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கொள்ளைகொள்ளும் கண்ணனின் கார்மேனியைக் காணவேணும் என்னும் ஆசை கரைபுரண்டிருக்கும் என் போன்றவர்க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தால் பொறுக்க முடியுமோ? "தத் தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" [என்னை அழைத்துச்

ஆரானு மாதானு மல்ல ளவள்காணீர் 65
வாரார் வனமுலை வாசவ தத்தையென்று
ஆரானுஞ் சொல்லப் படுவா ளவளுந்தன் 66
பேராய மெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே

அவள் ஆரானும் ஆதானும் அல்லள் காணீர் — அவள் ஸாமாந்ய மான ஒருத்தியல்லள்; (அறிவுமிக்கவள்); ***வார் ஆர் வனம் முலை வாசவதத்தை என்று*** — கச்சணிந்த அழகிய முலையையுடைய 'வாசவதத்தை' என்று, ***ஆரானும் சொல்லப்படுவாள்*** — எல்லாரா லும் புகழ்ந்து சொல்லப்பட்டவளானவள்; ***அவளும்*** — அந்த வாஸவதத்தை தானும், ***தன் பேர் ஆயம் எல்லாம் ஒழிய*** — தனது சிறந்த தோழிகளையெல்லாம் விட்டிட்டு, ***பெரு தெருவே*** — பெரியதொரு வழியே,

---

காணவேணுமென்னும் ஆசை கரைபுரண்டிருப்பார்க்கு? ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தால் ஆற்றினருண்டாகில் அவர் ஆசை மட்டமாமித்தனையிறே.

(அதுநிற்க) இது நீ துணிந்தமையித்தனை என்ன வேண்டா. இதுக்கு ஶிஷ்டாசாரமுண்டு என்கை; பழைய ருமாய் விலக்ஷணருமாயிருப்பார் அநுஷ்ட்டித்தார்கள் என்கை. (ஆரானும் ஆதானுமல்லள்) சைதந்யம் குறைந்தவளுமல்லள், அசித்கல்பையுமல்லள். (அவள்

செல்வது அவருக்கே தகுந்தது] என்று ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தால் சீதா பிராட்டிபோல்வார் பொறுத்திருந்தாரெனில், அவர்களுடைய ஆசை என்னுடையதைவிட மட்டமானதென்றே முடிவுகட்டவேண்டும். நான் செய்வது தவறென்னலாகாது.

(அது நிற்க) "நீ செய்து விட்டதால் தவறாகாது என்று ஸ்தாபிக்கமுடியாது" என்று சொல்லவேண்டா; இதற்கு நல்லோர்களின் ஒழுக்கமும் ப்ரமாணமாக உண்டு: பழையவர்களுமாய், சிறந்தவர்களுமா யிருப்பவர்கள் காதலுக்காகப் பெண்மையை அழித்துக்கொண்டு நடந்துகாட்டியிருக்கிறார்கள். (ஆரானுமாதானுமல்லள்) ஆரானு மல்லள்-அறிவுகுறைந்தவளுமல்லள்; ஆதானுமல்லள்-அசேதனத்தைப் போலே அறிவற்றவளுமல்லள். (அவள் காணீர்) அவள் ஒழுக்கத்தை

காணீர்) அவளைக் கேளுங்கள். (வாரார் வனமுலை) தன்னால் த்₄ரித்துத் தாங்கவொண்ணாத முலை என்று பருவம் மிக்கிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. காந்தன் தாங்குதல், அது பெறாதபோது வாராலே த்₄ரித்தல் செய்யுமித்தனை. (வாசவதத்தையென்று ஆரானுஞ் சொல்லப் படுவாள்) ப்ரஸித்₃தை₄யன்றோ? விலக்ஷணரெல்லாம் கொண்டாடப்பட்டவளன்றோ? ஸ்ரீ ஜனகராஜன் திருமகள் ஓலக்கத்திலும் குறைவற்றாளொருத்தியென்று கொண்டாடப்படுமவளன்றோ? (அவளும்) இத்துணிவு துணிந்தேன் நானேயல்லேன், அவளும் துணிந்தாளெனகை. (தன் பேராயமெல்லாமொழிய) உங்களை இசைவிக்₃கைக்காக இத்தனை வார்த்தை சொன்னேன் நான்; தோழிமாருடைய பெரிய திரளைக் கடுக விட்டுநின்றாளித்தனையன்றோ; நெருப்பில் காலிடவொண்ணாதாற்போலே தோழிமார் திரளில் கால் பொருந்திற்றோ அவளுக்கு? (பெருந்தெருவே) தோழிமாரைவிட்டு ஒரு மூலையிலே இருந்தாளோ? பெருந்தெருவே

நான் சொல்லக் கேளுங்கள். (வாரார் வனமுலை) தன்னாலே த்₄ரித்து நின்று தாங்கமுடியாததாய், வாராலே கட்டி வைக்கவேண்டிய முலை என்று பருவம் நிரம்பியிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. நாயகன் தாங்கவேணும்; அது கிடையாதபோது வாராலே கட்டிவைக்கவேணும். (வாசவதத்தை என்று ஆரானும் சொல்லப்படுவாள்) மிகவும் ப்ரஸித்₃தை₄யன்றோ? சிறந்தவர்கள் அனைவராலும் கொண்டாடப்படுமவளன்றோ. ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகள் கோ₃ஷ்டி₂யிலும் குறைவற்றவள் ஒருத்தி என்று கொண்டாடப்படுமவளன்றோ. (அவளும்) இப்படி காதலனை அடைய முறைதவறி முயன்றவன் நான்மட்டுமல்ல; அவளும் இத்துணிவு கொண்டாள் என்கிறாள். (தன் பேராயமெல்லாம் ஒழிய) உங்களை விடத்துணியாமல் உங்களை இசையவைப்பதற்காக இத்தனை வார்த்தைகள் சொன்னேன் நான். காதலனுக்காகத் தன் தோழிகளின் பெரிய குழுவை விரைவிலே விட்டுநின்றாளன்றோ அவள். நெருப்பிலே கால் வைக்க முடியாததுபோலே தோழிமார் குழுவிலே கால் பொருந்தப்பெறாத அவள் என்னிலும் துணிவு மிக்கவளன்றோ. (பெருந்தெருவே) தோழிமாரை விட்டு அரண்மனையில் ஒரு மூலையிலிருந்தாளோ? அஸஹ்யம் பண்ணையான

தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன் பின்போனாள் 67
ஊரா ரிகழ்ந்திடப் பட்டாளே மற்றெனக்கிங்கு
ஆரானுங் கற்பிப்பார் நாயகரே நானவனைக் 68

தார் ஆர் தட தோள் தளை காலன் பின் போனாள்—மாலை யணிந்த பெரிய தோள்களையுடையனும் விலங்கிடப்பெற்ற கால்களையுடையனுமான வத்ஸராஜனின் பின்னே புறப்பட்டுப்போனாள்; ***ஊரார் இகழ்ந்திடப்பட்டாளே***—(அவள்) ஊராராலே நிந்திக்கப்பட்டாளோ? (இல்லை). ***இங்கு***—இப்படிப் பட்ட எனது அவஸ்தையிலே, ***எனக்கு***—(இத்துணிவுடைய) எனக்கு, ***மற்று கற்பிப்பார்***—எனது துணிவுக்கு எதிர்த்தட்டான பொறுமையை உபதேசித்தவர்கள், ***ஆரானும்***—ஆராயிருந்தாலும், ***நாயகரே***—அவர்கள் எனக்கு நியாமகராவரோ? (அவர்கள் பேச்சை நான் கணிசிக்க மாட்டேன்), ***நான் அவனை***—நான் அவனுடைய,

---

யன்றோ போனதென்கை. (தாரார் தடந்தோள் தளைக் காலன் பின்போனாள்) விலங்கிட்டிருக்கிற வத்ஸராயன் பின்னே போகிற இவள், தோளும் தோள்மாலையுங்கண்டு அவனை ஆசைப்பட்டுப் போனாற்போலேயன்றோ போனது. (ஊரார் இகழ்ந்திடப்பட்டாளே) அப்படி அவன்பின்னே போனவளை ஊரார் கொண்டாடினவித்தனையல்லது பழி சொன்னாருண்டோ ?

ராஜகுமாரியாயிருந்தும் ராஜவீதியிலன்றோ நடந்து சென்றாள். (தாரார் தடந்தோள் தளைக் காலன் பின்போனாள்) தன் தந்தையாலே விலங்கிடப்பட்டிருக்கிற வத்ஸராஜனாகிற தன் காதலனின் பின்னே போனாள். (தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன்) காலிலேயிருக்கும் விலங்கைக் கணிசியாமல், தோளும் தோள்மாலையுமாய்க் கண்டாற் போலே, அவனை ஆசைப்பட்டன்றோ போனாள். (ஊரார் இகழ்ந்திடப் பட்டாளே) அப்படி அவன்பின்னே போனவளை ஊரார் கொண்டாடினார்களேயொழிய இகழவில்லையே. [இக்கதை பாஸனுடைய நாடகமொன்றிலும், ப்ருஹத்கதை முதலான பழைய நூல்களையும், வரலாறுகளையும் மூலமாகக்கொண்ட கதாஸரித்ஸாகரத்தில் பனிரண்டாவது தரங்கத்திலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது]

(மற்றெனக்கிங்காரானும் கற்பிப்பார் நாயகரே) இத்துணிவுக்குப் புறம்பான வார்த்தை சொல்லிக் கற்பிப்பார் எனக்கு நாயகரல்லர். "பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலு மவர்கண்டீர் பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும் பரமர்" என்றிருக்கும் நிலை தவிர்ந்தேன். இத்துணிவுக்கு உடன் பட்டார் எனக்கு நாயகர்; 'க்ரமப்ராப்தி பொறுக்க வேணும்' என்றிருப்பார் எனக்கு நாயகரல்லர். "அன்னையென் செய்யிலென் ஊரென் சொல்லிலென்?"

(நான்) இத்துணிவுக்குப் புறம்பானரெல்லாரையும் விட்டிருக்கிற நான். (அவனை) ஸ்வவ்யதிரிக்தரெல்லாரையும் விடுவித்தவனை. (நானவனை) பந்தடிக்கவென்று புறப்பட்ட நான் குடக்கூத்தாடப் புறப்பட்டவனை என்றுமாம். வழி பறிக்கப் புறப்பட்டு வழிபறியுண்டேனென்றபடி.

(மற்றெனக்கிங்கு ஆரானும் கற்பிப்பார் நாயகரே) இத்துணிவுக்கு மாறுபட்ட வார்த்தை சொல்லி என்னைத்திருத்த நினைப்பார் என் தலைவரல்லர். "பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் அவர் கண்டீர் பயிலும் பிறப்பிடை தோறு எம்மையாளும் பரமரே" [திருவாய் 3-7-1] என்றும், "தாள்தொழுவார் காண்மின் என் தலை மேலாரே" [பெரியதிரு 7-4-1] என்றுமிருக்கும் நிலை தவிர்ந்தேன். இத்துணிவுக்கு ஒப்பினர் என் தலைவர். "காலக்ரமத்தில் அவனை அடையலாம்; அதுவரை பொறு" என்பார் என் நாயகரல்லர்; எனக்கு வேண்டாதாரே. "அன்னையென் செய்யிலென் ஊரென் சொல்லிலென்" [திருவாய் 5-3-6] என்ற பராங்குசநாயகியின் நிலை போன்றது இப்பரகாலநாயகியின் இந்நிலையும்.

(நான்) இத்துணிவை ஆமோதிக்காதவர்கள் அனைவரையும் விட்டொழித்திருக்கும் நான்; (அவனை) தன்னைத் தவிர்ந்த அனைவரையும் விடும்படி செய்த அவனை. (நானவனை) பந்தடிக்க என்று புறப்பட்ட நான், குடக்கூத்தாடப் புறப்பட்ட அவனை என்றும் கொள்ளலாம்; என் அழகாலே அவனைக் கொள்ளைகொள்ளப்புறப்பட்டு, என் உள்ளத்தை அக்குடக்கூத்தனுக்குக் கொள்ளை கொடுத்தேன் என்று கருத்து.

காரார் திருமேனி காணு மளவும்போய்ச்
சீரார் திருவேங் கடமே திருக்கோவல் 69

கார் ஆர் திருமேனி காணும் அளவும் போய்—காளமேகத் திருவுருவைக் கண்டு களிக்கும் வரையில் ஊரூராகப்போய், ***சீர் ஆர் திருவேங்கடமே......வடமதுரை***—சீர்மைமிக்க திருவேங் கடமலை, திருக்கோவலூர்,

---

(காரார் திருமேனி காணுமளவும்போய்) காரார் திரு மேனி கண்டதுவே காரணமாகவிறே அடியிலே இப்படிப் பட்டது. இத்துணிவு எவ்வளவும் செல்லக்கடவதென்னில்: காரார்திருமேனி கண்டதுவே காரணமாகப் பிறந்த துணிவு காரார்திருமேனி காணுமளவும் செல்லக்கடவதிறே. இவ ளுடைய உத்₃யோக₃த்தைக்கண்ட தோழி "அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கக்கடவை" என்ன, பண்டும் கண்டமாத்ரத் திலேயாயிற்று இப்பாடுபட்டது. இப்போதும் கண்டு விடுமித்தனை.

நீ காணும்படி என்னென்னில்: (சீரார் திருவேங்கடமே) அவன் கு₃ணங்கள் கொண்டாடியிருக்கும் தே₃ஶமெங்கும் புக்கு என்வடிவைக்காட்டி அவன் கு₃ணத்தையழித்துப்

(காரார் திருமேனி காணுமளவும் போய்) முதலில் காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாகவன்றோ இவள் இப்பாடுபட்டது: மட லெடுக்கப்புறப்பட்ட உன் துணிவு எதுவரையில் நிலைத்துநிற்கும் எனில்: காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாகப் பிறந்த துணிவு காரார் திருமேனி காணுமளவும் செல்லுவதே பொருத்தமுடைத் தன்றோ என்கிறாள், அன்றிக்கே, இவளுடைய இம்முயற்சியைக் கண்ட தோழி "நீ அவனோடு கூடக்கடவாய்" என்று நல்வார்த்தை சொல்ல, "அவனோடு கூடவேண்டுமென்னும் அவசியமுமில்லை; முன்பும் அவனைக் கண்டவுடன்தான் இப்பாடுபட்டது. இப்போதும் கண்டுவிட்டால் போதுமானது" என்கிறாளாகவுமாம்.

நீ காணும் வழியென்ன? எனில்; (சீரார் திருவேங்கடமே.....) **அவன் ஒவ்வொரு கு₃ணத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்குமிடமாகப் பறை சாற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஊரெல்லாம் புகுந்து, விரஹம்தின்ற என்**

பெறக்கடவேன். (சீரார் திருவேங்கடமே) நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிற நிலையாயுள்ள ஏற்றமுண்டிறே திருமலைக்கு; அங்கே சென்று என் வடிவைக்காட்டி அவன் உபயவிபூதிக்கு ஆளாகாதபடி பண்ணுகிறேன்.

(திருக்கோவலூரே) "ஆஶ்ரிதர் இரண்டு மூன்றுபேர் நின்ற மண்" என்று அம்மண்ணையுகந்து "வாசல் கடைகழியா உட்புகா காமர் பூங்கோவலிடைகழியே பற்றி" என்று நிற்கிறுனுகை ப்ரஸித்தமிறே. அங்கே சென்று "அவன் ஆஶ்ரிதையான என்னைக் கைவிட்டபடி பாருங்கோள்" என்று என்வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

உடம்பைக் காட்டி அவன் குணத்தை அழிப்பதன்மூலம் அவனைக் கதறியோடிவரச் செய்து—காட்சியைப் பெறுவேன். இனி, அவன் குணக்கொடிநாட்டியிருக்கும் சில முக்கியமான ஊர்களைப் பேசுகிருள்,—(சீரார் திருவேங்கடமே) சீர்மைமிக்க திருவேங்கடம்; "மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றுன்" [அமலனுதி 3] கண்ணுவான் என்றும் மண்ணேர் விண்ணேர்க்குத் தண்ணுர் வேங்கட விண்ணேர் வெற்பனே" [திருவாய் 1-8-3] "தண்ணருவி வேங்கடமே வானேர்க்கும் மண்ணேர்க்கும் வைப்பு" [நான்-திருவ 45] என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒரு சீராக முகங்காட்டி நிற்கிற ஏற்றம் உண்டன்றே திருமலைக்கு. அங்கே சென்று, இவன் எனக்கு முகங்காட்டின அழகைப் பார்த்தீர்களா என்று கூவிச்செல்வதன்மூலம் இவன் உபயவிபூதிக்கும் நாயகனுகாதபடி பண்ணுகிறேன்.

(திருக்கோவலூரே) "முதலாழ்வார்களில் முதலில் ஒருவர் கிடந்து, பிறகு இருவரிருந்து, பின்னர் மூவர் நின்ற இடம்" என்னும் காரணத்தாலே அம்மண்ணை உகந்து,

"நீயும் திருமகளும் நின்ருயால் குன்றெடுத்துப்
பாயும் பனிமறைத்த பண்பாளா—வாசல்
கடைகழியா உட்புகா காமர் பூங்கோவல்
இடைகழியே பற்றி யினி" [முதல்திருவ 86]

என்கிறபடியே அம்மண்ணின் மணத்தை முகர்ந்துகொண்டு இன்னும் எழுந்தருளியிருக்கிறுனுகை ப்ரஸித்தமன்ரே. அங்கே சென்று

ஊரே மதிட்கச்சி யூரகமே பேரகமே
பேரா மருதிறுத்தான் வெள்ளறையே வெஃகாவே 70

மதிள் சூழ்ந்த காஞ்சி நகரத்திலுள்ள ஊரகம், அப்பக்குடத் தான் ஸந்நிதி, சலியாமற் கிடந்த மருத மரங்களை முறித்த கண்ணன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவெள்ளறை, திருவெஃகா.

(மதிள்கச்சி ஊரகமே) உள்ளுக்கிடக்கிற வஸ்துவின் சீர்மைக்குப் போரும்படியாக மதிளையுடைய திருக்கச்சியில் திருவூரகத்திலே எல்லாரோடும் வரையாதே பொருந்தும் ஸ்வபாவனென்று தெரியும்படி திருவுலகளந்தருளின வ்யாஜத்தை ப்ரகாசிப்பித்து நிற்கிருனிறே; அங்கே சென்று என் வடிவைக்காட்டி, "என்னை வரைந்தபடி பாருங்கோள்" என்கிறேன்.

(பேரகமே) மதிளுமின்றியே ஆற்றங்கரையிலே திருப்பேரிலே வழிப்போவாரும் தன்னைக்காணும்படி திறந்த வாசலாத் தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கிடக்கிரு

'அவன் அடிச்சியான என்னைக் கைவிட்டபடியைப் பாருங்கோள்' என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(மதிள் கச்சி ஊரகமே) உள்ளேயிருக்கும பரம்பொருளின் பெருமைக்குத் தக்கபடியான திண்மைமிக்க மதிளையுடைய திருக்கச்சியில் திருவூரகத்தில் திரிவிக்கிரமவுருவோடு விளங்குகையாலே, திருவுலகளந்தருளுவது என்னும் வியாஜத்தாலே, வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமற அனைவரையும் ஒரு வரம்பில்லாமல் உடைமைப்பொருள்கள் என்னும் காரணத்தாலேயே, பெற்றதாய் குழந்தையைத் தடவிக்கொடுப்பதுபோலே திருவடியாலே தடவிக்கொடுத்து நின்ற நீர்மையை வெளியிட்டு நிற்கிருனன்றே. அங்கே சென்று என் உடம்பைக்காட்டி ''என்னை மாத்திரம் தொடுவதில்லை என்று வரம்பு கட்டிக்கொண்டிருப்பதைப் பாருங்கோள்'' என்கிறேன்.

(பேரகமே) அங்கேயாவது மதிளாகிற வரம்புண்டு; அப்படி ஒரு மதிளுமில்லாமல் இரண்டாற்றுக்கு நடுவிலே திருப்பேர் நகரிலே வழிப்போக்கர்களும் தன்னைக் காணும்படி திறந்த வாசலாய்த் தன்னையும் தனதையும் நமக்குக் கொடுத்துக்கிடக்கிருன் என்று ப்ரஸித்த

னென்று ப்ரஸித்₃த₄மிறே. அங்கே சென்று என வடிவைக் காட்டி "அவன் ஸர்வஸ்வதா₃நம் பண்ணுகிறபடி பாருங் கோள்" என்கிறேன்.

(பேரா மருதிறுத்தான் வெள்ளறையே) பேராமருது என்றது அஸுராவேஶத்தாலே பேராதே நின்றதென்னு தல், தளர்நடையிட மருதிறுத்தானென்னுதல். ஸ்தா₂ வரங்களிலுமகப்பட அஸுராவேஶமுண்டாயிராநின்றது; அஸுராவேஶமில்லாதபடி பரிவருள்ள திருவெள்ளறை யிலே நின்றருளுயிருக்கிறானிறே. அங்கே சென்று என் வடிவைக் காட்டி "பரிவையான எனக்கு முகந்தந்தபடி பாருங்கோள்" என்கிறேன்.

மன்றோ. அங்கே சென்று என் உடம்பைக்காட்டி "அவன் அனைத்தை யும் அடியார்க்கு அளித்திருக்கும்படியைப் பாருங்கோள்" என்கிறேன்.

(பேரா மருதிறுத்தான் வெள்ளறையே) 'பேராமருது' என்று மருதுக்கு விசேஷணமாகக்கொண்டு அஸுராவேஶத்தாலே பேரா மல் நின்ற மருது என்று பொருளுரைக்கலாம்; "பொய்ம்மாய மருதான அசுரரைப் பொன்றுவித்து" என்றார் பெரியாழ்வாரும்; அல்லது, 'பேரா' என்றது 'பேர்ந்து' என்றதாய், தளர்நடையிட்டுச்சென்று மருதமரங்களை முறித்தான் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். 'மருதிறுத் தான் வெள்ளறையே' என்றதால் முளைக்கும் பூண்டுகளெல்லாம் அஸுராவேஶமுள்ள திருவாய்ப்பாடியிலிருந்த குறைதீர, "சதுரர்கள் வெள்ளறை நின்றாய்! அந்தியம் போதிதுவாகும் அழகனே! காப்பிட வாராய்" என்னும் பெரியாழ்வார் வழிவந்த பரிவுடையோர்கள் வாழும் திருவெள்ளறையில் அவர்களுக்கு முகங்கொடுத்து நிற்கிறானன்றோ; அங்கே சென்று என் வடிவைக்காட்டி 'பரிவையான எனக்கு முகங் கொடுத்தபடியைப் பாருங்கள்' என்று பறைசாற்றுகிறேன். (வெஃகாவே) திருமழிசையாழ்வார்,

"கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீ கிடக்க வேண்டா—துணிவுடைய
செந்நாப்புலவனும் யான் போகின்றேன் நீயும் உன்
பைந்நாகப் பாய் சுருட்டிக்கொள்"

என்றவுடன் படுக்கையைச் சுருட்டிக்கொண்டு போய்

பேராலி தண்கால் நறையூர் திருப்புலியூர்

பெயர்பெற்ற திருவாலி நகர், திருத்தண்கால், திருநறையூர், குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர்,

---

(வெஃகாவே) ஆஶ்ரிதன் "போ" என்ன, படுக்கை சுருட்டிக்கொண்டு அவன்பின்னே போய், "கிட" என்ன, காற்கடை தலைமாடாகக் கிடந்தானாக 'ஆஶ்ரிதன் சொன்ன படி செய்தான்' என்று ப்ரஸித்₃த₄மிறே; நான் சொன்ன படி செய்தானாகவில்லையே என்று என் வடிவைக் காட்டு கிறேன்.

(பேராலி) பிறந்த ஊருமாய்த் திருப்பதியுமாய் எனக் குத் தன்னை முற்றூட்டாக்குகிறானென்றிறே (நாட்டிலே) ப்ரஸித்₃தி₄; அங்கே சென்று எனக்கு முற்றூட்டாக இவன் உடம்பு கொடுத்தபடி என்னுடம்பிலே பாருங்கோள் என் கிறேன். "ஏன்றான்? இவன் திருவாலியிலேயன்றோ இருக் கிறது. திருவாலியிலேசென்று பழியிடுவேனென்னுமது

"கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீ கிடக்கவேண்டும்—துணிவுடைய
செந்நாப்புலவனும் யான் போக்கொழிந்தேன் நீயும் உன்
பைந்நாகப் பாய் விரித்துக்கொள்"

என்றவுடன் முன்பிருந்த கால்மாடு தலைமாடாம்படி கிடந்து, 'அடியார் சொன்ன வண்ணம் செய்தான்' என்று பெயர்பெற்றுக் கிடக் கிறானன்றோ; அங்கு சென்று, 'நான் சொன்னவண்ணம் செய்தானா பாருங்கள்' என்று கூறி என் வடிவைக்காட்டி அவன் பெயரை அழிக்கிறேன்.

(பேராலி) பிரஸித்₃தி₄பெற்ற திருவாலி; நான் பிறந்த ஊருமாய், தி₃வ்ய தே₃ஶமுமாய் எனக்குத் தன்னை முழுஉணவாகக் கொடுக்கிறான் என்றன்றோ உலகத்தில் பிரஸித்₃தி₄. அங்கே சென்று "எனக்கு முழு உணவாக இவன் தன்னுடம்பைக் கொடுத்த அழகை என்னுடம்பிலே பாருங்கள்; என்னை எவ்வளவு நாளாகப் பட்டினி போட்டிருக்கிறான் என்று காணுங்கள்" என்கிறேன். "இவன் திருவாலியிலேயன்றோ இருக்கிறது. 'திருவாலியிலே சென்று தூற்றுவேன்' என்பது

கூடாதே" என்னில், அதுவும் அஸத்கல்பமாய்க் கிடக்கிறதுகாணும் இவளுக்கு.

(தண்காால்) குளிர்ந்த காற்றுப்போலே ஆஶ்ரிதருடைய ஶ்ரமம் தீர உதவும் ஸ்வபாவனென்றிறே "தண்கால்" என்று பேராயிற்று; அங்கே சென்று, என் ஶ்ரமம் தீர உதவினபடி பாருங்கோள் என்று என் வடிவைக்காட்டுகிறேன்.

(நறையூர்) தன் ஸ்வாதந்த்ர்யமெல்லாம் செல்லாமே பிராட்டி ஸ்வாதந்த்ர்யமேயாக எண்ணி அவளுக்கு பவ்யனையிருக்கிறானென்று ப்ரஸித்தமிறே. அங்கே சென்று, இவன் பிராட்டிக்கு பவ்யனானபடி என் வடிவிலே பார்த்துக் கொள்ளுங்கோள் என்கிறேன்.

(திருப்புலியூர்) *மெல்லிலைச் செல்வ வண்கொடிப் புல்க வீங்கிளந்தாள் கமுகிறே. அவன் நின்ற ஊரில் ஸ்தாவரங்களுமுட்பட பரஸ்பரம் மிதுநமாய்ச் சேர்ந்து

பொருந்துமோ?" என்னில்: அத்திருப்பதி அருகிலிருந்தும் இல்லாததாகவே தோற்றுகிறபடியால் அருகிலிருக்கிறது என்னும் நினைவில்லை இவளுக்கு.

(தண்கால்) குளிர்ந்த காற்றுப்போலே அடியாருடைய சிரமங்களைத் தீர்க்கும் தன்மையை உடையவன் என்றன்றோ 'தண்கால்' என்று பெயராயிற்று. அத்திருப்பதிக்குச்சென்று "என் துன்பம்தீர உதவின அழகைக் கண்படைத்தவர்களெல்லாம் காணுங்கள்" என்று என்வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(நறையூர்) தன் ஸ்வாதந்திரியம் ஒன்றும் விலைசெல்லாமல் பிராட்டிக்கே ப்ராதந்யம் கொடுத்து அவளுக்கு அடங்கி நடக்கிறான் என்று பிரஸித்தமன்றோ. அங்கே சென்று, "இவன் அவளுக்கு அடங்கிநடக்கும் வைபவத்தை அவளுடையவனான என்வடிவிலே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்" என்கிறேன்.

(திருப்புலியூர்) "மெல்லிலைச் செல்வ வண்கொடிப்புல்க வீங்கி ளந்தாள் கமுகின்" [திருவாய் 8-9-7] என்கிறபடியே அவன் நிற்கிற ஊரில், கூட நிற்கும் தாவரங்களும், ஆணும் பெண்ணும் [illegible]

ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கங் கணமங்கை 71

அழகிய தோட்டங்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கம்; திருக்கண்ண மங்கை,

வர்த்திக்குமென்றிறே ப்ரஸித்₃தி₄; அங்கே சென்று என்னோடு சேர்ந்தபடி பாருங்கோள் என்கிறேன்.

(ஆராமம் சூழ்ந்தவரங்கம்) உகந்தருளின தே₃ஶங்களெல்லாம் பகலிருக்கையாய் ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தஸ்த₂லமென்று கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணு

வாழும் என்றன்றோ பிரஸித்₃தி₄; அங்கே சென்று 'தான் நாயகனோடு சேர்ந்திருக்கும் அழகைப் பாருங்கள்' என்கிறேன்.

(ஆராமம் சூழ்ந்த அரங்கம்) தோட்டங்களால் சூழப்பெற்ற அரங்கம்; இங்கு "ஆராமம்" [தோட்டம்-நந்தவனம்] என்றது மற்ற தி₃வ்ய தே₃ஶங்களை; மற்ற தி₃வ்யதே₃ஶங்களால் சூழப் பெற்ற அரங்கம் என்றபடி. ஸ்ரீரங்க₃ஸார்வபௌ₄மனுக்குத் திருவரங்கம் அடியாரை அளிப்பதற்குரிய நித்யவாஸஸ்த₂ானமாகவும், மற்றைத் திருப்பதிகள் ஆங்காங்கு வேட்டைக்குச் செல்லும்போது பகலிலே தங்கும் தோட்டங்களாகவுமிருப்பதாக ஆழ்வார்களின் திருவுள்ளம். ராஜாக்கள் ஆங்காங்கு வேட்டைக்குச் செல்லும்போது பகலிருக்கை எனப்படும் சில தங்குமிடங்களிலே தங்கி இளைப்பாறி இரவில் அரண்மனைக்கு வந்து சேருவார்களன்றோ. அதுபோலே என்று கொள்க, திருவாய் மொழி வெள்ளைச்சுரிசங்கு (7—3) இருபத்து நாலாயிரப்படி ப்ரவேஶத்தில்—

"நாயகன் ம்ருக₃யாதி₃ வ்யாஜத்தாலே தென்திருப்பேரையிலே இருந்தான்; நானும் அங்கே புக்கல்லது த₄ரியேன் என்ன" என்று தொடங்கி, "'ஆராமம் சூழ்ந்த அரங்கம்' என்று திருப்பதிகள் பெருமாளுக்குப் பகலிருக்கையாகையாலே, 'தென் திருப்பேரையிலே போனான்' என்று அங்கே போகத்தேடுகிறாள்"

என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இவ்விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்தும். திருவரங்கத்திலிருந்துகொண்டே பரமபுருஷன் உப₄யவிபூ₄தியையும் ரக்ஷிக்கிறான் என்பதை,

கிருனுயிருக்கிறது; "வன்பெரு வானகமுய்ய" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே; அங்கே சென்று என் வடிவைக் காட்டி என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணினபடி பாருங்கோள் என்கிறேன்.

(கணமங்கை) "கண்களாரளவும் நின்று கண்டு கொண்டேன்" என்று நான் சொன்னேனிறே; அங்ஙன் சொன்னது அவனைப் பேணினேனத்தனை; நான் கண்ணாரக் கண்டேனோ? இல்லையோ? என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

"வன்பெரு வானகமுய்ய அமரருய்ய
மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்ய
துன்பமிகு துயரகல அயர்வொன்றில்லாச்
சுகம்வளர அகமகிழும் தொண்டர்வாழ
அன்பொடு தென்திசைநோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்
அணியரங்கன் திருமுற்றத்து" [பெரு-திரு 1-10]

என்று குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்தாரன்றோ. அவன் செங்கோல் செலுத்தும் அவ்விடத்திலே சென்று என் வடிவைக்காட்டி 'இதுவோ என்னை ரக்ஷிக்கும் அழகு? "அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர், ஈங்கோர் பெண்பால் பொருளோ எனும் இகழ்வோ? இவற்றின் புறத்தாள் என்றெண்ணோ? தெருளோம் அரவணையீர்' [திருவிருத்தம் 33]" என்று அனைவருமறியக் கதறுகிறேன்.

(கணமங்கை) "கண்களாரளவும் நின்று கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே" [பெரிய திருமொழி 7-10-9] என்று நான் சொன்னேனன்றோ; அப்படிச் சொன்னது அவனைக் கண்ணாரக் காண ஆசையைத் தெரிவித்துக்கொண்டதித்தனை; 'இப்படி ஆசைப்பட்ட நான் கண்ணாரக் கண்டேனா இல்லையா என்பதை என் வடிவிலே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று அவ்வூராரிடம் சென்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(காரார் மணிநிறக் கண்ணனூர் விண்ணகரம்) நிறைவுடையார் நிறைந்த பரமபதத்தை விட்டுக் குறைவுடையார் கூடியிருக்குமிடத்

காரார் மணிநிறக் கண்ணனூர் விண்ணகரம்
சீரார் கணபுரஞ் சேறை திருவழுந்தூர் 72
காரார் குடந்தை கடிகை கடல்மல்லை

நீலமணி வண்ணனுன கண்ணபிரானது திவ்ய தேசமாகிய திருவிண்ணகர், சீர்மைபெற்ற திருக்கண்ணபுரம், திருச்சேறை, தேரழுந்தூர், நீர் நிறைந்த திருக்குடந்தை, கடிகைத் தடங் குன்று (அதாவது—சோளஸிம்ஹபுரம்), திருக்கடல்மல்லை,

---

(காரார்மணிநிறக் கண்ணனூர் விண்ணகரம்) பரம பதத்தை விட்டுக் குறைவாளர்க்கு முகங்கொடுக்கத் திரு விண்ணகரிலே வந்தான். "தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந் தனன் தனதாள் நிழல்" என்று ப்ரஸித்தமிறே; குறை வாட்டியாயிருக்கிற எனக்கு முகம் தந்தானே? இல்லையோ? என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(சீரார் கணபுரம்) "கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனே" என்று நான் தனக்கு அநந்யார்ஹையாகத் தாலிகட்டியிருக்க, அங்கே சென்று "என்னைத் தனக்குப் புறம்பாக்கினபடி பாருங்கோள்" என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

தில் அவர்களுக்கு முகங்கொடுக்கத் திருவிண்ணகர்க்கு வந்து அத் தாலே நிறம்பெற்று நிற்பவனாகப் பெயர்பெற்றிருப்பவன். "தன் னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன் தனதாள் நிழலே" [திருவாய் 9-3-9] என்று நம்மாழ்வாரும் அருளினரன்றோ; 'குறைவுடையானான எனக்கு முகங்கொடுத்தானே, இல்லையோ கண்டு கொள்ளுங்கள்' என்று என்வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(சீரார் கணபுரம்) பரகால நாயகிக்குப் புக்ககமாயிருக்கும் சீர்மைமிக்க கண்ணபுரம். "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியேன் ஒருவர்க்குரியேனே?" [பெரிய திரு 8-9-3] என்று "நான் அவனுக்கே உரியவளாகத் தாலிகட்டியிருக்க, என்னைத் தவிக்க விட்டபடியைப் பாருங்கோள்" என்று அங்கே சென்று என்னுடம் பைக் காட்டுகிறேன்.

(சேறை) "மண்சேர முலையுண்ட மாமதலாய்" என்று தாய் முலைக்கும் வேற்றுமுலைக்கும் வாசியறியாத முக்₃த னென்று ப்ரஸித்₃த₄மிறே; அங்கே சென்று என்வடிவை யும் முலையையும் காட்டி என்னை ஸ்பர்ஶித்தானோ? இல்லையோ? என்கிறேன்.

(திருவழுந்தூர்) திருவாய்ப்பாடியில் ஆஶ்ரிதர் கரஸ்பர் ஶம்பட்ட த்₃ரவ்யத்தாலல்லது தனக்குச் செல்லாது என்னுமிடம் ப்ரகாஶிக்க நிற்கிறவிடமிறே; அங்கேசென்று₄ ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமே இவனுக்கு தா₄ரகமாயிருக்கிறபடி பார்க்கலாகாதோ என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(காரார் குடந்தை) ஶ்ரமஹரமான திருக்குடந்தை யிலே "குடந்தையெங் கோவலன்" என்று ஆஶ்ரித ப₄வ்யனான க்ருஷ்ணன் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறா னென்று ப்ரஸித்₃த₄மிறே; அங்கே சென்று என் வடிவைக் காட்டி, இவன் ஆஶ்ரிதப₄வ்யனோ? அப₄வ்யனோ? என்னு மிடம் ஸாதி₄க்கிறேன்.

(சேறை) "கண்சோர வெங்குருதி வந்திழிய வெந்தழல்போல் கூந்தலாளை, மண்சேர முலையுண்ட மாமதலாய்" [பெரிய திருமொழி 7-9-1] என்று தாய்முலைக்கும் மற்றுள்ளவர் முலைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத கைக்குழந்தை என்று பிரஸித்₃த₄மன்றோ. அங்கே சென்று என் வடிவையும் முலையையும் காட்டி, 'என் முலை விஷயத்தில் இவன் பக்ஷபாதங்காட்டினபடியைக் காணீர்' என்கிறேன்.

(திருவழுந்தூர்) திருவாய்ப்பாடியில் அடியார் கைதொட்ட வெண்ணெ கிடையாவிடில் தனக்கு உயிர்த₄ரியாது என்னும் நிலை வெளிப்படும்படி ஆமருவியப்பனாய் நிற்கிற இடமன்றோ. அங்கே சென்று அடிச்சியான என் ஸ்பரிசம் இவனுக்கு த₄ாரகமாயிருக்கிற அழகை என் உடம்பிலே பார்க்கலாகாதோ என்று என் மெலிந்த வுடலைக் காட்டுகிறேன்.

(காரார் குடந்தை) களைப்பாற்றும் குடந்தைநகரிலே "குடந்தை எம் கோவலன்" [திருவாய் 10-9-7] என்று அடியார்க்கடியனான கண்ணன் வந்து கண்வளர்கின்றான் என்று பிரஸித்₃த₄மன்றோ. அங்கே சென்று என்வடிவைக் காட்டி, 'இவன் அடியார்க்கு அடியனோ கொடியனோ?' என்னும் விஷயத்தை நிரூபிக்கிறேன்.

ஏரார் பொழில்சூ ழிடவெந்தை நீர்மலை 73
சீராரும் மாலிருஞ் சோலை திருமோகூர்

அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவிடவெந்தை, திருநீர்மலை, அழகிய திருமாலிருஞ்சோலை, திருமோகூர்,

---

(கடிகை) "கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த அக்காரக்கனி" என்று ப்ரஸித்₃த₄மிறே; அங்கே சென்று தன்னுடைய ரஸ்யதை ஆர்க்குக் கண்டது? என்கிறேன்.

(கடல்மல்லை) திருக்கடல்மல்லையில் திருவநந்தாழ்வானையும் விட்டு ஆஶ்ரிதனுக்காகத் தரைக்கிடை கிடக்கிறுனயிறே கிடக்கிறது; அங்கேசென்று, 'இவனோ நானோ தரைக்கிடை கிடக்கிறார்?' என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(ஏரார் பொழில்சூழ் இடவெந்தை) ஜாத்யுசிதமான செருக்குக்குப் போக்குவீடாகச் சோலைகளையுடைத்தான திருவிடவெந்தையிலே ஸ்ரீ பூ₄மிப்பிராட்டி பக்கல் தனக்குண்டான வ்யாமோஹம் "பார்வண்ண மடமங்கை பத்தர்"

(கடிகை) "கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த அக்காரக்கனி" [பெரியதிரு 8-9.4] என்று கற்கண்டு பழுத்துக்கனிந்ததுபோலே இனியனென்று ஸுப்ரஸித்₃த₄மன்றோ. அங்கே சென்று தன் இனிமையை இவன் சுமந்து நிற்பது யாருக்காக? தானே அனுப₄விக்கவோ? "ப₄க்தாநாம்" [ஜிதந்தே] [ப₄க்தர்களுக்காக] என்பது பொய்யோ? என்று கேட்கிறேன்,

(கடல்மல்லை) திருக்கடல்மல்லையிலே திருவநந்தாழ்வானையும் விட்டு, புண்ட₃ரீகன் என்னும் அடியான் ஒருவனுக்காகத் தரையிலே கிடக்கிறான் என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறானன்றோ. அங்கேசென்று, 'என்னைப் பெற இவன் தரையிலே கிடக்கிறானோ, இவனைப்பெற நான் தரையிலே கிடக்கிறேனோ என்பதை இருவர் வடிவிலேயும் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோள்' என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(ஏரார் பொழில் சூழ் இடவெந்தை) காட்டுப்பன்றியாகையாலே சாதிக்குரிய செருக்குக்குப் போக்குவிடத்தகுந்த நந்தவனங்களையுடையதான திருவிடவெந்தையிலே ஸ்ரீ பூ₄மிப்பிராட்டியிடம் தனக்குண்டான மயக்கம் "பார்வண்ண மடமங்கை பத்தர்" [திருநெடு 18]

என்னும்படி வடிவிலே தோற்ற நிற்கிறானிறே; அந்த:புர பரிகரமான என்னைப் படுத்தின பாட்டைக்காட்டி, அவளுக்கு வ்யாமுக்₃த₄னானபடி இதுவோ? என்று தன் வ்யாமோஹத்தையெல்லாம் நிலைநிறுத்துகிறேன்.

(நீர்மலை) "நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேன்" என்னும்படி அடக்கம் குடிபோனார்க்கு க்லேஶந்தீரும்படி ஒதுங்க நிழலாயிருக்கும் திருநீர்மலையென்றிறே ப்ரஸித்₃தி₄: அடக்கம் குடிபோன எனக்கு அத்தே₃ஶத்திலே புக வொண்ணாதபடி இருக்கிறபடியை என்வடிவில் பாருங்கோள் என்கிறேன்.

(சீராரும் மாலிருஞ்சோலை) ஆர்யர்கள் இகழ்ந்த தெற்குத் திக்கிலே அங்குத்தை ஸ்த₂ாவரங்களோடும் தன்னோடும் வாசியற நின்று ம்லேச்சர்க்ககப்பட முகங்கொடுக்கும்

என்னும்படி தன் வடிவிலே தோற்ற நிற்கிறானன்றோ. அங்கே சென்று பிராட்டியின் அடிமையான என்னைப் படுத்தின பாட்டைக் காட்டி. "அவன்பால் இவன் காட்டும் அன்பு உண்மையோ, வெளிவேஷமோ, காணீர்" என்று அவன் அன்பை அளந்து காட்டி விடுகிறேன்.

(நீர்மலை) "நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேன்" [திருநெடு 18] என்னும்படி அவனைப் பெறவிரும்பி அடக்கமிழந்தார்க்குத் துன்பம் தீரும்படி ஒதுங்க நிழலாயிருக்கும், திருநீர்மலையெனும் தி₃வ்ய தே₃ஶம் என்றன்றோ பிரஸித்₃தி₄. அடக்கம் நீங்கி மடலெடுக்கும் நிலையிலிருக்கும் எனக்கு அத்தே₃ஶத்திலும் புகமுடியாதபடியிருக்கிற படியை என் வடிவிலே காணுங்கோள் என்கிறேன்.

(சீராரும் மாலிருஞ்சோலை) நல்லோர்களான வைதி₃கர்கள் ஆதி₃காலத்தில் இகழ்ந்திருந்த தெற்குத் திக்கிலே அங்குள்ள தாவரங்களைப்போலே அசையாமல் நின்று.

"புனத்தினைக் கிள்ளிப் புது அவி காட்டி
உன் பொன்னடி வாழ்க வென்று
இனக்குறவர் புதியது உண்ணும்
எழில் மாலிருஞ்சோலையெந்தாய்"
[பெரியாழ்திரு 5-3-5]

பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை **74**
ஊராய வெல்லா மொழியாமே*நாளவனை

உலகத்தாரனைவரும் துதிக்கின்ற ஸ்ரீப₃த₃ரிகாஶ்ரமம், வட திசை மதுரை (முதலிய) *ஊர் ஆய எல்லாம் ஒழியாமே*— தி₃வ்ய தே₃ஶங்களாயுள்ளவற்றில் ஓரிடமும் தப்பாமல் (எங்கும் புகுந்து)

நீர்மையையுடையனாய் இருக்கிறானிறே; அங்கேசென்று என்வடிவைக் காட்டி எனக்கு முகங்கொடுக்கும்படியெல்லாம் நிலைநிறுத்துகிறேன்.

(திருமோகூர்) "திருமோகூராத்தன்" என்று ஆஶ்ரிதரோடு அவிப₄ாகூ₃ரஸம் அனுப₄விக்கிறானாயிறே இருக்கிறது.

(பாரோர் புகழும் வதரி) என் பேற்றுக்குத் தானே, நானே, தபஸ்ஸு பண்ணினான் ஆர்? என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

என்கிறபடியே தாழ்ந்தார்க்குங்கூட முகங்கொடுக்கும் ஸௌலப்₄ய ஸௌஶீல்யங்களை உடையவனாயிருக்கிறானன்றோ. அங்கே சென்று என் வடிவைக் காட்டி, எனக்கு முகங்காட்டின அழகை ஊரறியச்சொல்லி, அவன் கு₃ணங்கள் பரத்வ தௌஸ்ஶீல்யங்களை என்று நிலைநாட்டுகின்றேன்.

(திருமோகூர்) ''திருமோகூர் ஆத்தன்'' [திருவாய் 10-1-6] [ஆத்தன்–ஆப்தன்] என்று அடியாரோடு மனம் மெய் மொழிகளாலே வேறுபாடின்றி இன்புறும் ஆப்தன் என்று பெயர்பெற்றுக்கிடக்கிறானன்றோ. அங்கே சென்று 'இவனுடைய ஆப்தி இருந்தபடி காணீர்' என்று காட்டுகிறேன்.

(பாரோர் புகழும் வதரி) நரர்களுடைய பேற்றுக்கு நாராயணனாகிய தான் தவம் புரிந்த இடம் என்று புவியோர் புகழும்படி இருக்குமிடமன்றோ. அங்கு சென்று, 'தவம் புரிந்த உடம்பு என்னுடையதா இவனுடையதா என்பதைக் கண்படைத்தாரனைவரும் கண்டு சொல்லுங்கள்' என்று என் வடிவைக் காட்டுகிறேன்.

(வடமதுரை) முதலில் ஸித்₃த₄ாஶ்ரமமாயிருக்கையில் ஸ்ரீவாமனன் எழுந்தருளியிருந்து தவம் செய்தவிடமாய், ராமாவதாரகாலத்தில்

(வடமதுரை) ஸித்₃தா₄ஶ்ரமமாய் ஸ்ரீவாமநனெழுந்தருளியிருந்து தபஸ்ஸூபண்ணி, லவணவத₄ம்பண்ணி ஸ்ரீஶத்ருக்₄நாழ்வான் படைவீடு செய்திருந்து ராஜ்யம் பண்ணி, ஸர்வேஶ்வரன் தான் வந்து திருவவதரித்து, இப்படியாலே ப₄க₃வத் ஸம்ப₃ந்த₄ம் மாறுத தே₃ஶமிறே ஸ்ரீமது₄ரை; நான் தோற்றி அத்தையும் கைவிட்டபடி பாருங்கோள் என்கிறேன்.

(ஊராயவெல்லாம் ஒழியாமே) ஓரிடத்தேயிருந்து இரண்டொருகாற் சொல்லி விடுகிறேனோ? சொல்லிச் சொல்லாத ஊரெல்லாம் புகக்கடவேன். வேணுமாகில் என் பின்னே வந்து பட்டோலை எழுதிக்கொள்ளுங்கள். (நான்) அவன் புக்கவிடம் புக்கு அவனை அழிக்கக்கடவனான். (அவனை) என்னையும் இப்பாடுபடுத்தி அர்ச்சகபராதீ₄னனென்று காஹளம் பிடித்திருக்கிறவனை.

ஸ்ரீஶத்ருக்₄னன் லவணனை வதைத்து இதைத் தலைநகராகக்கொண்டு அரசாண்டவிடமாய், பிறகு ஸர்வேஶ்வரன் தானே கண்ணனாய்த் திருவவதரித்தவிடமாய், இப்படி ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄ம் நீங்காத தே₃ஶம் மதுரை என்பது "மது₄ரா நாம நக₃ரீ புண்யா பாபஹரீ ஶுபா₄" [மது₄ரையென்னும் நக₃ரம் புண்ணியமாயும் பாவத்தையழிப்பதாகவும் சுப₄மாகவுமிருக்கிறது] என்கிறபடியே ப்ரமாண ப்ரஸித்₃த₄மன்றோ. நான் தோன்றினதாலே அவ்விடத்தையும் விட்டு அவன் ஓடிவிட்டதைப் பாருங்கள் என்று அங்கு சென்று காட்டிக்கிறேன்.

(ஊராயவெல்லாம் ஒழியாமே) ஓரிடத்திலிருந்து இரண்டொரு தடவை சொல்லி விட்டுவிடுவேனோ? வாய்விட்டுச் சொல்லாத ஊரெல்லாம் புகுந்து புறப்படுவேன். என்னால் சொல்லி மாளாது; வேண்டுமானால் என்பின்னே வந்து, நான் புகுந்து புறப்படும் ஊரையெல்லாம் பட்டோலையிலே எழுதிக்கொள்ளுங்கள். (நான்) அவன் எனக்கு ப₄யந்து ஒளிந்து கொள்ளப் புகுந்தவிடமெல்லாம் சென்று அவனுடைய கொடிகட்டிநிற்கும் கு₃ணங்களையெல்லாம் கெடுத்து அழிக்கவல்ல நான். (அவனை) என்னையும் இப்பாடுபடுத்தி அர்ச்சகபராதீ₄னனென்று திருச்சின்னம் முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் அவனை.

ஓரானை கொம்பொசித் தோரானை கோள்விடுத்த 75
சீரானைச் செங்க ணெடியானைத் தேன் துழாய்த்
தாரானைத் தாமரைபோற் கண்ணானை
எண்ணருஞ்சீர்ப் 76
பேரா யிரமும் பிதற்றிப் பெருந்தெருவே

ஓர் ஆனை கொம்பு ஒசித்து ஓர் ஆனை கோள் விடுத்த சீரானை—குவலயாபீட₃மென்ற ஒரு யானையின் கொம்பை முறித்தும்,க₃ஜேந்திரனென்கிற மற்றொரு யானையின் இடரைப்போக்கியும் பக்ஷபாதியெனும் பெருமை பெற்றவனாய், ***செம் கண் நெடியானை***—சிவந்த கண்களையுடையனாய்க் கொண்டு, எனக்கு எட்டாதேயிருப்பவனாய், ***தேன் துழாய்***—(என்னைப் பிரிந்ததால்) தேனொழுகுகின்ற திருத்துழாயாலான, ***தாரானை***—மாலையை யுடையனாய், ***தாமரை போல் கண்ணானை அவனை***—தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையனான அப்பெருமானைக் குறித்து, ***எண் அரு சீர் பேர் ஆயிரமும் பிதற்றி***—எண்ணமுடியாத (கொடிய) கு₃ணங்களுக்கு வாசகமான (புதிய) ஸஹஸ்ர நாமமொன்றைப் பிதற்றிக்கொண்டு, ***பெரு தெருவே***—பெரிய ராஜவீதிவழியே,

---

இனி அறுமிடத்தையெல்லாம் சொல்லியற வேணுமிறே. (ஓரானை கொம்பொசித்தோரானை கோள்விடுத்த சீரானை) ஆனையான ஏகஜாதித்வம் பொருந்தியிருக்கச் செய்தே, ஓரானையைக் கொல்லுகையாவதென்? ஓரானையை ரக்ஷிக்கையாவதென்? இதிலே கண்டதிறே இவன் ஒருமுலை பாலும் ஒருமுலை சீயுமாய்ப்போரும் பக்ஷபாதி

அர்ச்சாவதாரத்துப் பெருமைகளை அழித்ததோடு நிற்பேனோ? கு₃ணங்கொண்டாடியிருக்கும் அவதாரங்களிலும் புகுந்து கு₃ணத்தைக் கெடுப்பேன் என்கிறாள். (ஓரானை கொம்பொசித்து ஓரானை கோள் விடுத்த சீரானை) இதுவும் ஆனையாய், அதுவும் ஆனையாயிருக்கச் செய்தே, குவலயாபீட₃மாகிற ஓரானையைக்கொன்று, கஜேந்திரனாகிற ஓரானையைக் காப்பாற்றின பக்ஷபாதத்தைப் பார்த்தீர்களா? இதிலிருந்தே தெரியுமே இவன் ஒரு முலை பாலும் ஒருமுலை சீயுமாய்,

யென்னுமிடம். (சீரானை இப்படி பொரி புறந்தடவி ரக்ஷிக் கிற குணங்களையுடையவனை வெளியிடவிறே புகுகிறேன்.

(செங்கணெடியானை) அகவாயில் வாத்ஸல்யத்துக் கெல்லாம் ப்ரகாசகமான திருக்கண்களைக்கொண்டு எனக் கெட்டாதேயிருக்கிறவனை. சேர்த்துக குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாமல் வைப்பாரைப்போலே.

(தேன் துழாய்த் தாரானை) ஆசைப்பட்டாரைப் பிரிந்து தனியிருக்க அமையுங்காணும் மார்பில் மாலை மது ஸ்யந்தியாகைக்கு. (தாமரைபோல் கண்ணனை) ஆசைப் பட்டாரைப் பிரிந்த அன்றுமுதல் நாள்தோறும் செவ்வி பிறக்கும் திருக்கண்களையுடையவனை. (எண்ணருஞ் சீர்ப் பேராயிரமும் பிதற்றி) குணகதநம்பண்ணுகைக்கு ஒரு

ஒருகண் வெண்ணையும் ஒருகண் சுண்ணம்புமாயிருக்கிறான் என்பது. சீரானை) வெளியிலே வெல்லம் தடவி இனித்திருப்பதாய், உள்ளே சுவையற்றிருக்கும் பொரிபோலே வெளிவேஷத்திற்கு ரக்ஷிப்பது போலே தோற்றமளிப்பதாய், உண்மையில் நலிவதான குணங்களை உடையவனை உலகெலாம் அறியும்படி வெளியிடப்போகிறேன்.

(செங்கண் நெடியானை) உள்ளேயிருக்கும் வாத்ஸல்யத்தைக் காட்டும் செந்தாமரைக்கண் இருந்து என்ன பயன்? நெடியானுமன்றே இருக்கிறான்; எனக்கு எட்டாதவனுமன்றே இருக்கிறான்! வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்த்துக் குளிரவைத்த தண்ணீரை, தாகத்தோடு வரு வார்க்கு எட்டாமல் வைப்பவரைப்போலே எனக்கு எட்டாதபடியன்றே திருக்கண்களை வைத்திருக்கிறான். (தேன்துழாய்த்தாரானை) ஆசைப் பட்டாரைப் பிரிந்து தனியேயிருக்கும்போதுதான் இவன் மார்பில் மாலை தேன் சொரியும் போலும்! தேன் துழாய்த் தாரானுமிருந்தும் தேன்துழாய் தாரான் (தராதவன்) ஆகவேயிருக்கிறான். (தாமரை போல் கண்ணனை) ஆசைப்பட்ட என்போன்றாரைப் பிரிந்ததிலிருந்து தொடங்கி தினந்தோறும் புதிதுபுதிதாகக் காட்சியளிக்கும் திருக்கண் களை உடையவனை. (எண்ணருஞ்சீர்ப் பேராயிரமும் பிதற்றி) குணத் தைச் சொல்லுவதற்கு எண்ணவெண்ண இனிக்கும் ஒரு ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமம் உண்டன்றே; அப்படியே குணக்கேட்டுக்கும் ஒரு ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமம் பண்ணுகிறேன்.

ஊரா ரிகழிலு மூரா தொழியேன்நான் 77
வாரார்பூம் பெண்ணை மடல்.

ஊரார் இகழிலும்—(என்னை) ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் பழித்தாலும், ***நான்***—நான், ***வார் ஆர் பூ பெண்ணை மடல் ஊராதொழியேன்***—நீண்டு அழகிய பனையைக் கொண்டு மடலூர்வதை நிறுத்த மாட்டேன் (மடலூர்ந்தே தீருவேன்.)

ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமமுண்டிறே; அப்படி கூனஹாங்கிக்கும் ஒரு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமம் பண்ணுகிறேன்.

நீ சொல்லப்படுகிற ஸஹஸ்ரநாமந்தன்னைச் சொல்லிக் காணுயென்ன, நால்வரிருவர்க்குச் சொல்லிவிடுவேனே ஒரு மூலையிலிருந்து? இல்லையாகில் என்செய்வாயென்ன; (பெரும் தெருவே) நடுத்திருவீதியிலே புறப்படக்கடவேனென்கிருள்: (ஊராரிகழிலும்) "ஊராரிகழ்ந்திடப் பட்டாளே?" என்று அவளை ஊரார் கொண்டாடினாற் போலே என்னையும் தலையாலே சுமப்பர்கள்; சுமவாதே இகழ்ந்தார்களேயாகிலும். (ஊராதொழியேன் நான்) இவர்கள் கொண்டாடாதே பழிசொன்னார்களேயாகிலும், நான் மடலூருகை தவிரேன். (வாரார் பூம் பெண்ணை மடல்) கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கச்செய்தே எதிரிகள் கையிலே எளிவரவுபடுவாரைப்போலே, என்கையிலே மட

'நீ சொல்லப்போகிற ஸஹஸ்ரநாமத்தைச் சொல்லிக்காட்டு' என்ன, ஒரு மூலையிலே முடங்கியிருந்து நாலுபேர் இரண்டுபேருக்குச் சொல்லி விட்டுவிடுவேனு? இல்லையாகில் என்னசெய்வாய்? என்ன,—(பெரும் தெருவே) நடுத்தெருவிலே அதிலும் ராஜவீதியிலே புறப்பட்டுப்போகிறேன் என்கிருள். (ஊரார் இகழிலும்) ''ஊரார் இகழ்ந்திடப்பட்டாளே'' [சிறிய திருமடல் 68] என்று அவளை ஊரார் கொண்டாடினாற்போலே என்னையும் தலையாலே சுமந்து கொண்டாடுவார்கள். அப்படிக்கொண்டாடாமல் இகழ்ந்தார்களேயாகிலும், நான் மடலூர்வதை விடமாட்டேன். (வாரார்பூம் பெண்ணை மடல) கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்க, எதிரிகளான இந்திரஜித் முதலானுசிடம் தாழ்ச்சியுற்ற அவர்களைப்போலே, என் கையில் பனைமடலிருக்க

லிருக்க அபி₁மதம் கிடையாதிருக்கவேணுமோ எனக்கு? (வாரார் பூம் பெண்ணை மடல்) ஒழுகு நீண்டு தூ₃ர்ஶநீயமான பனைமடலிருக்கிறபடி கண்டறிதியே? ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ர மிருக்கிறபடி கண்டறிதியே?

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
சிறிய திருமடல் வ்யாக்₂யானம் முற்றிற்று.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

கம்பர் பாடல்

ஊரா தொழியே னுலகறிய வொண்ணுதலீர்
சீரார் முலைத்தடங்கள் சேரளவும்—பாரெல்லாம்
அன்றோங்கி நின்றளந்தாள் நின்ற திருநறையூர்
மன்றோங்க வூர்வன் மடல்:

[ஒளிபொருந்திய நெற்றியை உடையவர்களே! உலகளந்த பெருமானை எனது அழகிய முலைத்தடங்கள் அணையும் வரையில், நான் உலகறிய மடலூராமலிருக்கமாட்டேன். அப்பெருமான் நின்ற திருநறையூர் நாற்சந்தி அறிய மடலூர்வேன்.]

என் விருப்பம் நிறைவேறுமலிருக்கவிடுவேனோ? (வாரார்பூம் பெண்ணை மடல்) நீண்டதாய் அழகியதான பனைமடல் என் கையி லிருப்பதைப் பார்த்தீர்களா? என்னுடைய ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரமிருந்த படியைக் கண்டீர்களோ?

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶனம் பத்திரிகாசிரியரான,
ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமித₃ாஸன் இயற்றிய
சிறியதிருமடல் வ்யாக்₂யானம் முற்றிற்று.

